

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๕ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันศุกร์ที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๘.๕๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกฯ ที่มาประชุมทั้งหมด ๑๑๖ คน

ประธานวุฒิสภา : ขณะนี้มีสมาชิกฯ มาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

๑.๑ ด้วยได้รับหนังสือจากประธานสภาผู้แทนราษฎร แจ้งว่า ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. .... และร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงที่วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมรวม ๑๒ ฉบับ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบด้วยการแก้ไขเพิ่มเติม จึงถือว่ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๕ (๓)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ สพ ๐๐๘/๘๘

สภาผู้แทนราษฎร
ถนนคู่ทองใน กท ๑๐๓๐๐

๙ มกราคม ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

อ้างถึง หนังสือวุฒิสภาจำนวนมากที่ สว ๐๐๘/๔๒๖๗-๔๒๖๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐

ตามที่ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติตามบัญชีข้างท้าย รวม ๑๒ ฉบับ ซึ่งวุฒิสภา
ได้ลงมติแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา นั้น

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๘ (สมัยประชุม
สามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยการแก้ไข
เพิ่มเติม จึงถือว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตาม
มาตรา ๑๗๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

จึงกราบเรียนมาเพื่อทราบ

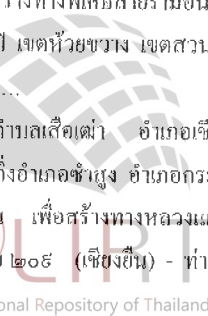
ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
วันพฤหัสบดีที่ ๙ มกราคม
(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๒๕๔๑๑๓๓

บัญชีร่างพระราชบัญญัติ

๑. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ....
๒. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลโพหัก อำเภอ양งเพ ตำบลบัวงาม อำเภอคำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี และตำบลบ้านแพ้ว อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อสร้างทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒๑๖ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒๕ (หัวโพ) - บรรจบทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๐๕๗ พ.ศ. ....
๓. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลฤๅษณ์ อำเภอดงฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๑๒๕ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (ลาดสี) - บรรจบทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๑๔๕ (ท่าตะโก) พ.ศ. ....
๔. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลคอนศรีชุม ตำบลบ้านกล้วย ตำบลบ้านบึง และตำบลหนองพลุ่ม อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา เพื่อขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒๕๑ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๐๒๑ (ดอกคำใต้) - เชียงวาน ตอนแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๐๒๑ (อำเภอดอกคำใต้) - บ้านแม่พริก พ.ศ. ....
๕. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายรามอินทรา - อารณรังค์ ในท้องที่เขตลาดพร้าว เขตบึงกุ่ม เขตบางกะปิ เขตห้วยขวาง เขตสวนหลวง เขตคลองเตย และเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ....
๖. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลเส็ดเต่า อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม และตำบลกระนวน ตำบลห้วยเคียวกิ่งอำเภอจำรุง อำเภอกระนวน ตำบลหนองกุงใหญ่ อำเภอกระนวน จังหวัดขอนแก่น เพื่อสร้างทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๕๒ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๕ (เชียงยืน) - ท่าคันโท ตอนอำเภอเชียงยืน - อำเภอกระนวน พ.ศ. ....
๗. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลเทพนคร ตำบลในเมือง และตำบลนครชุม อำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อสร้างทางหลวงแผ่นดิน

หมายเลข ๑๑๕ สายกำแพงเพชร - พิจิตร ตอนทางสายแยกบ้านกิโลสอง - บรรจบทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (บ้านทุ่งเศรษฐี) พ.ศ. ....

๘. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลสำโรง และตำบลกำแพง อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๖ สายนครราชสีมา - อุบลราชธานี ตอนบริเวณเจ้าอำเภอกุฉินารายณ์ พ.ศ. ....
๙. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหนองกรก อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อสร้างทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๖ สายนครราชสีมา - อุบลราชธานี ตอนเลี้ยงเมืองศรีสะเกษ พ.ศ. ....
๑๐. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหัวถนน อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๑๔๕ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (ตากฟ้า) - ท่าตะโก พ.ศ. ....
๑๑. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลเกรียงไกร อำเภอเมืองนครสวรรค์ และตำบลเกษไชโย อำเภอกุเทนแสง จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อสร้างทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๕ สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (นครสวรรค์) - ชัยภูมิ ตอนอำเภอเมืองนครสวรรค์ - อำเภอชุมแสง พ.ศ. ....
๑๒. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลช่วงเปา อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๐๘ สายต่อทางของเทศบาลนครเชียงใหม่ควบคุม - ต่อเขตเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอนควบคุม ตอนอำเภอหันป่าดอง - อำเภอจอมทอง พ.ศ. ....

ประธานวุฒิสภา : จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ๑.๒ ด้วยได้รับหนังสือจากประธานสภาผู้แทนราษฎร
แจ้งว่า ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๑ มกราคม
๒๕๔๑ ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. .... ซึ่ง
คณะกรรมการร่วมกันพิจารณาเสร็จแล้ว และสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติไม่เห็นชอบด้วย
กับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

(สำเนา)

ที่ สท ๐๐๐๘/๘๑

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๙ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ข้าสในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๙ (สมัยประชุมสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการร่วมกันพิจารณาเสร็จแล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

วิญญูหะมัตนอร์ มะทา

(นายวิญญูหะมัตนอร์ มะทา)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๒๕๕๑๑๓๓

ประธานวุฒิสภา : จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : โดยผลของการไม่เห็นชอบดังกล่าว ก็เป็นการยับยั้ง
ของสภาผู้แทนราษฎร สภาผู้แทนราษฎรจะสามารถหยิบยกขึ้นมาพิจารณาได้ภายใน ๖ เดือน

๑.๓ ด้วยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้เสนอรายงานผลการปฏิบัติราชการ
ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ และรายงานการปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๙ ของ
สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ต่อวุฒิสภา เพื่อทราบ ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการ
ตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๒๒

(สำเนา)

ที่ นร ๐๒๐๕/๑๘๘๑๘

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กท ๑๐๓๐๐

๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐

เรื่อง รายงานผลการปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ และรายงานการปฏิบัติ
ราชการปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑

เรียน เลขาธิการวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ที่ ตผ ๐๐๐๑/๑๘๕๕๔
ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๐

๒. รายงานผลการปฏิบัติราชการปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ และรายงานการ
ปฏิบัติราชการของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑
จำนวน ๕๐๐ ชุด

ด้วยสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้เสนอเรื่อง รายงานผลการปฏิบัติราชการ
ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ และรายงานการปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑
มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบก่อนเสนอรัฐสภา ความละเอียดครบถ้วนตามสำเนาหนังสือที่ส่งมา
ด้วยนี้

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ รับทราบรายงานผล
การปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ และรายงานการปฏิบัติราชการของสำนักงาน
ตรวจเงินแผ่นดิน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้นำหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเตรียมข้อมูลเพื่อ
ชี้แจงต่อสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และนำเสนอวุฒิสภาต่อไป พร้อมนี้ได้ส่งรายงานผลการปฏิบัติราชการ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ และรายงานการปฏิบัติราชการของสำนักงาน ตรวจเงินแผ่นดิน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ จำนวน ๔๐๐ ชุด มาเพื่อโปรดดำเนินการ และได้แจ้งให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

วิษณุ เครืองาม

(นายวิษณุ เครืองาม)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักบริหารการประชุมคณะรัฐมนตรี

โทร. ๒๘๒๕๘๔๔

โทรสาร ๒๘๑๐๖๒๗

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ๑.๕ ด้วยได้รื้อหนังสือจากเลขาธิการศาลรัฐธรรมนูญแจ้งว่า ตามที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและวุฒิสภาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาและวินิจฉัยประเด็นปัญหาดังกล่าว โดยเสียงข้างมากว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบ หรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) วุฒิสภาลงมีมติเห็นว่าที่ถวายคำแนะนำตามมาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่งเท่านั้น

(สำเนา)

ที่ สผ ๐๐๐๑/๑๒๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน เขตดุสิต กทม ๑๐๓๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและวุฒิสภาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕

เรียน เลขาธิการวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๑/๒๕๕๑

ตามที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีหนังสือถึงศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและวุฒิสภา ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ นั้น

บัดนี้ คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาและมีคำวินิจฉัยแล้วรายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำวินิจฉัยของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำกราบเรียนประธานวุฒิสภาทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ไพสิฐุ์ พิพัฒน์กุล

(ศาสตราจารย์ไพสิฐุ์ พิพัฒน์กุล)

เลขาธิการศาลรัฐธรรมนูญ

สำนักงานประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๒๕๕๑๓๖๐-๑

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑/๒๕๕๑

เรื่อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับ
อำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและวุฒิสภาตามบทบัญญัติของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๐
วรรคหนึ่ง ได้พิจารณาเรื่องนี้เสร็จแล้ว จึงมีคำวินิจฉัยดังต่อไปนี้

มูลกรณีเรื่องนี้สืบเนื่องมาจากเมื่อ วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ประชุม
วุฒิสภาโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ ได้มีมติให้ส่งปัญหาเพื่อขอให้ศาล
รัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบุคคลซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจำนวน ๕ คน
ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) นั้น วุฒิสภาจะมีมติไม่เห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำเพื่อ
พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้หรือไม่ โดยได้เสนอความเห็นมาด้วยว่า
เนื่องจากมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติเกี่ยวกับการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
ว่า พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา จากบุคคลที่มีที่มาต่าง ๆ กัน ซึ่ง
รวมทั้งผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติเลือกจำนวน ๕ คนด้วย ประกอบ
กับมาตรา ๑๓๕ ของรัฐธรรมนูญยังได้กำหนดเป็นหลักการว่า ในกรณีที่วุฒิสภาจะต้อง
พิจารณาเลือก แต่งตั้ง ให้คำแนะนำ หรือให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งใดตาม
บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่
ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งนั้น
รวมทั้งสอบสวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็นแล้วรายงานต่อวุฒิสภาเพื่อประกอบ
การพิจารณาต่อไป จึงมีปัญหาว่าคณะกรรมการของวุฒิสภาที่ได้ตั้งขึ้นตามมาตรา ๑๓๕
จะมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อ
ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็น
ทั้งนี้เพื่อประกอบการพิจารณาของวุฒิสภาในอันที่จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์
เพื่อทรงแต่งตั้งนั้นมีกว้างขวางมากน้อยเพียงใด รวมทั้งปัญหา อื่น ๆ ที่สืบเนื่องกัน

ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเรื่องนี้ในวันที่ ๑๔ และ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และได้มีมติโดยเสียงข้างมากกว่าเรื่องนี้เป็นกรณีที่มีปัญหายังไม่เกิดขึ้นและไม่มีการฟ้องร้องที่ปรากฏชัดเจน จึงไม่รับวินิจฉัยให้

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วุฒิสภาได้ดำเนินการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ และสาขารัฐศาสตร์เพื่อถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์เพื่อทรงแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๗ และในวันเดียวกันนั้นก็ได้พิจารณารายชื่อบุคคลที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาส่งมา ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ด้วย โดยที่ประชุมวุฒิสภาได้มีมติไม่ให้ความเห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำ นายอัมพร ทองประยูร วุฒิสภาจึงได้แจ้งให้ศาลฎีกาทราบ เพื่อให้ดำเนินการเลือกบุคคลอื่นเพื่อเสนอให้วุฒิสภาพิจารณาใหม่

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ศาลฎีกาได้มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาแจ้งว่าศาลฎีกามีความเห็นว่าคุณวุฒิสาขาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือก แต่อย่างไรก็ตามโดยที่นายอัมพร ทองประยูร ได้แสดงความจำเป็นหนังสือว่าไม่ประสงค์ที่จะไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะพิจารณาเลือกบุคคลใหม่ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐

ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องนี้เป็นกรณีที่ปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับวุฒิสภาว่า เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกบุคคลใดไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแล้ว วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบบุคคลนั้นหรือไม่ ประธานศาลฎีกาจึงได้มีหนังสือที่ ขธ ๐๒๐๖/๑๓๑๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งว่าที่ประชุมใหญ่

ศาลฎีกาได้มีมติให้ส่งปัญหาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าวุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

สำหรับปัญหาดังกล่าวนี้ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีความเห็นว่ หลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ ประกอบมาตรา ๑๓๕ มาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๕๗ มีเจตนารมณ์ชัดเจนว่าไม่ประสงค์ให้องค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจเด็ดขาดในการกำหนดตัวบุคคลที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมด หากแต่ได้แบ่งแยกให้องค์กรสำคัญรวม ๓ องค์กร ทำหน้าที่พิจารณาเลือกบุคคลตามสัดส่วนจำนวนคนดังนี้

๑. ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา จำนวน ๕ คน

๒. ที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจำนวน ๒ คน

๓. วุฒิสภาเลือกผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ จำนวน ๕ คน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน ๓ คน ตามบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสนอ

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญยังได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของแต่ละองค์กรไว้แตกต่างกัน คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลที่จะได้รับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของแต่ละองค์กรที่ต่างกัน กล่าวคือ เฉพาะผู้ทรงคุณวุฒิสถาปัตยกรรมศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ที่ได้รับเลือกจากวุฒิสภามาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๔) เท่านั้นที่มาตรา ๒๕๖ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ และมาตรา ๑๓๕ ก็บัญญัติให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๗ ซึ่งถือถือบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๔) เท่านั้น หากได้บัญญัติให้ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) ไม่ อีกทั้งบุคคลที่ได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่

ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) รัฐธรรมนูญก็ได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ไม่ ทั้งนี้ เพราะบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) ก็ต้องมีคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายเฉพาะของแต่ละองค์กรซึ่งเหมาะสมเพียงพอที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้อยู่แล้ว เมื่อรัฐธรรมนูญฉบับเก่าที่มาและรายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไว้ชัดเจนเช่นนี้แล้วองค์กรผู้ทำหน้าที่เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง ๑ องค์กร ย่อมมีอำนาจเป็นอิสระจากกัน ดังนั้น เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกบุคคลเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือ (๒) แล้วก็ควรยึดตามนั้น วุฒิสภาไม่มีอำนาจพิจารณาเป็นอย่างอื่นได้อีก

ที่วุฒิสภาอ้างว่าตามมาตรา ๒๕๕ พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามคำแนะนำของวุฒิสภา วุฒิสภาจึงมีอำนาจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือ (๒) ด้วยนั้น ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า กรณีที่วุฒิสภาจะให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งใดตามมาตรา ๑๕๖ วรรคสี่ นั้น วุฒิสภาจะต้องมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคคลนั้น โดยมาตรา ๑๓๕ ให้อำนาจวุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติ แต่มาตรา ๑๓๕ นั้นเองไม่ได้ให้อำนาจวุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) วุฒิสภาจึงไม่อาจยกขึ้นอ้างว่ามีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ได้

ก่อนพิจารณาปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาให้พิจารณาวินิจฉัย คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาวินิจฉัยปัญหาเบื้องต้น ๒ เรื่องด้วยกัน คือ

๑. คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๓๒๐ ยังคงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยปัญหานี้อยู่หรือไม่ ซึ่งที่ประชุมเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๒๐ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติว่า “ในวาระเริ่มแรกให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๓๕ เป็นศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญนี้จนกว่าจะมีศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคสอง” และความในวรรคสอง ที่บัญญัติว่า “ในวาระเริ่มแรกให้ดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตาม มาตรา ๒๕๕ และมาตรา ๒๕๗ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้” นั้น ย่อมหมายความว่า คณะตุลาการรัฐธรรมนูญชุดนี้ยังคงต้องอยู่ต่อไปและต้องทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญไปจนกว่าจะได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งศาลรัฐธรรมนูญสำหรับระยะเวลาสี่สิบห้าวันตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒๐ วรรคสองนั้น เป็นเพียงการกำหนดระยะเวลาให้ดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น

๒. คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะรับพิจารณาปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาได้หรือไม่ โดยคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้แยกพิจารณาในเรื่องนี้เป็น ๑ ประเด็น คือ

๒.๑ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็น “องค์กร” ตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่ เนื่องจากมาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” ในประเด็นนี้ คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีลักษณะเป็นองค์กร เนื่องจากมีลักษณะครบถ้วนตามคำจำกัดความขององค์กรที่ประกอบด้วย ๑. บุคคล ๒. วัตถุประสงค์การดำเนินการ ๓. งบประมาณ และ ๔. สถานที่ทำงาน ประกอบกับโดยที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ ที่จะต้องคัดเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกา เพื่อส่งให้วุฒิสภาคำแนะนำการต่อไป จึงถือว่าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

๒.๒ การที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอปัญหาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณานั้น ถูกต้องตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่ เนื่องจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เสนอขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในเรื่องอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภามีได้เสนอให้พิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งเป็น “องค์กรนั้น” ในประเด็นนี้ คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยเสียงข้างมากเห็นว่าใน

ปัญหาที่เกี่ยวพันระหว่างอำนาจหน้าที่ของทั้ง ๒ องค์กร คือ วุฒิสภากฎที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ดังนั้น ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจึงมีสิทธิเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้

๒.๓ กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ แล้วหรือไม่ ในประเด็นนี้ คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า ได้มีข้อโต้แย้งของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา ตามมาตรา ๒๕๕ แล้ว จึงเป็นกรณีที่มิมีปัญหา เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาและที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งเป็นองค์กรตาม รัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญ จึงรับเรื่องซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาไว้พิจารณา วินิจฉัยต่อไป

สำหรับปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาส่งมานั้น คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยเสียงข้างมากเห็นว่า รัฐธรรมนูญ ได้แยกที่มาของบุคคลที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และได้กำหนดวิธีการเลือกไว้แล้วโดยในมาตรา ๒๕๕ (๑) กำหนดควาต้องเป็นผู้พิพากษาใน ศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับจำนวน ๕ คน ส่วนในมาตรา ๒๕๕ (๒) นั้น รัฐธรรมนูญกำหนด ว่าต้องเป็นตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด ด้วยวิธีลงคะแนนลับ และในมาตรา ๒๕๕ (๓) และ (๔) คือ ผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิสภารัฐศาสตร์ ซึ่งต้องดำเนินการคัดเลือกตามมาตรา ๒๕๖ ดังนั้น จะเห็น ได้ว่า ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) นั้น ได้รับเลือกมาแล้วตามกฎหมาย และไม่มีบทบัญญัติในมาตราใดที่กำหนดให้วุฒิสภาทำการคัดเลือกอีกครั้งหนึ่ง วุฒิสภามีแต่หน้าที่ถวายคำแนะนำตามมาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่ง เท่านั้น คณะตุลาการศาล รัฐธรรมนูญ โดยเสียงข้างมากจึงวินิจฉัยว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบ หรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาล รัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑)

คณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ

7 มกราคม 2541

(นายวันมูนอ่มนรินทร์ มหะพา)

ประธานรัฐสภา

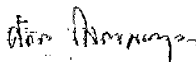
ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

(นายมีชัย ฤชุพันธุ์)

ประธานวุฒิสภา

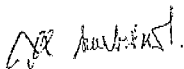
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายศุภชัย นามะ)

ประธานศาลฎีกา

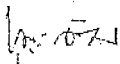
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์)

อัยการสูงสุด

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

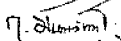
(ศาสตราจารย์นายอนุช ชาญเดช)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(ศาสตราจารย์ประทีป ทองทิพย์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

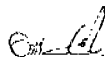
(พลโท โกวิท มั่นอมจันทร์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(ศาสตราจารย์ไสยาณ รัตนวาท)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายโอกาส อรุณินท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคน

คำวินิจฉัยของประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ตามที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติให้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับวุฒิสภาตาม บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ (๑) นั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติว่า

“มาตรา ๒๕๕ ศาลรัฐธรรมนูญประกอบด้วยประธานศาลรัฐธรรมนูญ คนหนึ่งและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตาม คำแนะนำของวุฒิสภาจากบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนห้าคน

(๒) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนสองคน

(๓) ผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ ซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕๖ จำนวนห้าคน

(๔) ผู้ทรงคุณวุฒิสภา รัฐศาสตร์ ซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕๖ จำนวนสามคน

ให้ผู้ได้รับเลือกตามวรรคหนึ่งประชุมและเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานศาลรัฐธรรมนูญ แล้วแจ้งผลให้ประธานวุฒิสภาทราบ

ให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ดังนั้น กรณีของมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) จึงเห็นได้ว่า พระมหากษัตริย์จะทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามคำแนะนำของวุฒิสภาจาก

(๑) ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ที่ได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวน ๕ คน ตามมาตรา ๒๕๕ (๑)

ซึ่งเมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกบุคคลใดแล้ว จะต้องเสนอต่อประธานวุฒิสภาเพื่อนำเสนอให้วุฒิสภาพิจารณาและมีมติว่าจะนำชื่อบุคคลทั้ง ๕ นั้น ขึ้นถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่

(๒) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ที่ได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวน ๒ คน ตามมาตรา ๒๕๕ (๒) นั้น เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกบุคคลใดแล้ว จะต้องเสนอต่อประธานวุฒิสภาเพื่อนำเสนอให้วุฒิสภาพิจารณาและมีมติว่าจะนำชื่อบุคคลทั้ง ๒ นั้น ขึ้นถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่

ส่วนการพิจารณาของวุฒิสภาเพื่อให้คำแนะนำในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น มาตรา ๑๓๕ ของรัฐธรรมนูญกำหนดให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติ และความประพฤติของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๗ และมาตรา ๒๖๑ รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็นแล้วรายงานต่อวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งมาตรา ๒๕๗ เป็นเรื่องการสรรหาและการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๔) ส่วนมาตรา ๒๖๑ เป็นการสรรหาและเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญใน ๒ กรณี คือ กรณีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญพ้นจากวาระพร้อมกันทั้งหมดอันเป็นการสรรหาและเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญใหม่ทั้งคณะ ตามมาตรา ๒๖๑ วรรคหนึ่ง ซึ่งต้องดำเนินการตามมาตรา ๒๕๕ และมาตรา ๒๕๗ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

ส่วนอีกกรณีหนึ่ง เป็นกรณีที่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญพ้นจากตำแหน่งในกรณีอื่น ซึ่งเป็นการพ้นจากตำแหน่งเป็นรายบุคคล ตามมาตรา ๒๖๑ วรรคสอง (๑) (๒) และ (๓) แล้วแต่กรณี ซึ่งในการสรรหาและเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญแทนตำแหน่งที่ว่างต้องดำเนินการดังนี้

(๑) กรณีเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้นำมาตรา ๒๕๕ (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ให้ดำเนินการเลือกให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

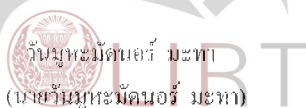
(๑) กรณีเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด ให้นำมาตรา ๒๕๕ (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ให้ดำเนินการเลือกให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

(๓) กรณีเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๓) หรือ (๔) ให้นำมาตรา ๒๕๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีนี้ให้เสนอชื่อผู้สมควรเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิ ตามมาตรา ๒๕๕ (๓) หรือ (๔) เป็นจำนวนสองเท่าของตำแหน่งที่ว่างต่อประธานวุฒิสภา และให้วุฒิสภามีมติเลือกให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

จึงเห็นได้ว่า มาตรา ๑๓๕ มีเจตนารมณ์ให้วุฒิสภาตั้งคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติ และความประพฤติของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เฉพาะในกรณีที่เป็นการสรรหาและเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ สำหรับถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามมาตรา ๒๕๕ (๓) (๔) และมาตรา ๒๕๗ เท่านั้น ส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) ได้กำหนดวิธีการที่แยกไว้ต่างหากแล้ว

วุฒิสภาจึงไม่มีอำนาจตั้งคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒)

ดังนั้น จึงวินิจฉัยว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยของประธานวุฒิสภา

ความเป็นมา

ประธานศาลฎีกามีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ ขธ ๐๓๐๖/๑๓๑๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ได้พิจารณาเห็นว่ากรณีมีปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับวุฒิสภา ว่า เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกบุคคลใดไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแล้ว วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบบุคคลนั้นหรือไม่

สรุปข้อเท็จจริง

๑. ในการดำเนินการเพื่อเลือกและถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์เพื่อทรงแต่งตั้งบุคคลเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น วุฒิสภาได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยอาศัยมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ส่งปัญหาเพื่อขอให้ตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บุคคลซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา จำนวน ๕ คน ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) นั้น วุฒิสภามีมติไม่เห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้หรือไม่ รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ ที่สืบเนื่องกัน

๒. ตุลาการรัฐธรรมนูญซึ่งทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๔ และวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน และมีมติว่าเรื่องนี้เป็นเพียงการคาดการณ์ว่าจะมีปัญหา ปัญหาจริงยังไม่เกิดขึ้น จึงไม่รับวินิจฉัยให้

๓. วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วุฒิสภาได้ดำเนินการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์และสาขาวิชาศาสตร์ เพื่อมีมติถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์เพื่อทรงแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๖ และในวันเดียวกันได้พิจารณารายชื่อบุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาส่งมาให้ โดยมอบหมายให้คณะกรรมการซึ่งวุฒิสภาได้จัดตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบคุณสมบัติและความประพฤติของบุคคลดังกล่าวตามมาตรา ๑๘๘ และในที่สุดวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๒๕๕ ประกอบกับมาตรา ๑๕๖ ไม่ให้ความเห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำรายนายอัมพร ทองประยูร วุฒิสภาจึงแจ้งให้ศาลฎีกาทราบเพื่อดำเนินการเลือกบุคคลอื่นเสนอไปให้วุฒิสภาพิจารณาใหม่แทนรายนายอัมพร ทองประยูร

๔. ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ศาลฎีกามีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาแจ้งว่าศาลฎีกาเห็นว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือก แต่อย่างไรก็ตาม โดยที่นายอัมพรทองประยูร ได้แสดงความจำนงเป็นหนังสือว่าไม่ประสงค์จะไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญต่อไป ศาลฎีกาจึงจะดำเนินการคัดเลือกบุคคลใหม่ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐

๕. ประธานศาลฎีกามีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๖/๑๓๑๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีความเห็นแตกต่างกับวุฒิสภา โดยมีข้อเท็จจริง ดังนี้

๕.๑ นายอัมพร ทองประยูร ไม่ยินยอมลาออกจากข้าราชการตุลาการไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างจากที่เคยแจ้งให้ประธานวุฒิสภาทราบตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยในครั้งนั้นได้แจ้งว่านายอัมพรฯ ได้แสดงความจำนงเป็นหนังสือว่าไม่ประสงค์จะไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ)

๕.๒ การขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยในครั้งนี้เป็นไปตามมติของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา พร้อมทั้งมีความเห็นของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามาด้วย

๖. ในการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยปัญหากฎหมายเบื้องต้น ๒ ประการ ดังนี้

๖.๑ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ยังคงมีอยู่หรือไม่ เพราะมาตรา ๓๒๐ ววรรคหนึ่ง ได้บัญญัติไว้ในวาระเริ่มแรก ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญฯ พุทธศักราช ๒๕๓๔ เป็นศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญใหม่จนกว่าจะมีศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคสอง และความในวรรคสองได้บัญญัติว่า “ในวาระเริ่มแรกให้ดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ และมาตรา ๒๕๗ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้” บัดนี้เวลาสี่สิบห้าวันได้ล่วงพ้นไปแล้ว ซึ่งในประเด็นนี้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า คณะตุลาการรัฐธรรมนูญยังคงอยู่ต่อไปและทำหน้าที่เป็นศาลรัฐธรรมนูญครบเท่าที่ยังไม่มีศาลรัฐธรรมนูญ สำหรับระยะเวลาสี่สิบห้าวันที่

กำหนดไว้ในวรรคสอง เป็นเพียงระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น

๖.๒ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” มีปัญหาว่า “ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา” เป็นองค์กร ตามความหมายของมาตรา ๒๖๖ หรือไม่ และหากเป็นองค์กรตามความหมายดังกล่าวจะถือว่าเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ เพราะที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาไม่มีตัวตนและเกิดขึ้นตามกฎหมายหมายธรรมนูญศาลยุติธรรม ในประเด็นนี้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าโดยที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญที่จะต้องคัดเลือกผู้พิพากษาศาลฎีกาเพื่อส่งให้วุฒิสภาคำแนะนำต่อไป ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจึงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และมีสิทธิเสนอปัญหาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย

บทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๕๕ ที่ว่า “พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา...” นั้น ในการดำเนินการของวุฒิสภา วุฒิสภาจะมีมติไม่ให้ความเห็นชอบที่จะแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาส่งมาให้วุฒิสภาได้หรือไม่

คำวินิจฉัย

๑. เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๕ ถึงมาตรา ๒๕๘ แล้ว จะเห็นว่าขั้นตอนในการจัดให้มีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ อาจแบ่งออกได้เป็น ๔ ขั้นตอน ดังนี้

- ๑.๑ ขั้นตอนการสรรหา
- ๑.๒ ขั้นตอนการเลือก
- ๑.๓ ขั้นตอนการถวายคำแนะนำ
- ๑.๔ ขั้นตอนที่พระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

๒. ขั้นตอนการสรรหา มาตรา ๒๕๗ กำหนดบังคับให้มิแต่เฉพาะกรณีของผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิสภารัฐศาสตร์ ส่วนกรณีของผู้พิพากษาในศาลฎีกา และตุลาการในศาลปกครองสูงสุดนั้น รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติบังคับไว้ แต่ก็มีได้มี

บทบัญญัติใดห้ามไม่ให้ศาลฎีกาหรือศาลปกครองสูงสุดที่จะทำการสรรหา ศาลฎีกาหรือศาลปกครองสูงสุดอาจกำหนดวิธีการให้ได้มาซึ่งบุคคลที่จะนำเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดด้วยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นเหมาะสมได้ ซึ่งในกรณีของศาลฎีกาก็ปรากฏว่าได้ใช้วิธีให้บุคคลมายื่นใบสมัครแล้วจึงตรวจสอบคุณสมบัติเป็นเบื้องต้นแล้วจึงนำเสนอต่อที่ประชุมใหญ่เพื่อลงคะแนนเลือกอันเป็นวิธีการที่แตกต่างไปจากที่คณะกรรมการสรรหาได้ใช้อยู่ โดยคณะกรรมการสรรหาได้ใช้วิธีมอบให้กรรมการต่างคนต่างไปเสาะแสวงหา เพื่อนำมาเสนอต่อคณะกรรมการสรรหา ซึ่งเมื่อรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะจึงย่อมขึ้นอยู่กับองค์กรแต่ละองค์กรที่จะไปดำเนินการตามวิธีการที่องค์กรนั้นเห็นเป็นการเหมาะสม

๓. ขั้นตอนการเลือก ในขั้นตอนนี้ทั้ง ๓ องค์กรที่จะต้องทำหน้าที่เลือกบุคคลต่างมีขบวนการในการเลือกที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

๓.๑ ในกรณีของวุฒิสภานั้น มาตรา ๒๕๖ (๒) ได้กำหนดขบวนการเลือกไว้โดยละเอียด กล่าวคือ ประธานวุฒิสภาจะต้องเรียกประชุมวุฒิสภาเพื่อมีมติเลือกผู้ได้รับการเสนอชื่อโดยการลงคะแนนลับ โดยผู้ที่จะได้รับเลือกจะต้องได้คะแนนมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา หากมีผู้ได้รับคะแนนถึงเกณฑ์ดังกล่าวไม่ครบจำนวน จึงให้มีการลงคะแนนใหม่อีกครั้งสำหรับผู้ที่ได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด และในการลงคะแนนครั้งที่สองผู้ใดได้คะแนนสูงสุดก็จะถือว่าเป็นผู้ได้รับเลือกจนครบจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๕๕ (๓) และ (๔)

๓.๒ ในกรณีของศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดนั้น นอกจากการกำหนดให้ลงคะแนนลับไว้ในมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) แล้ว มิได้บัญญัติวิธีการอื่นใดไว้ซึ่งย่อมต้องหมายความว่าศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดต้องมีอำนาจที่จะกำหนดขบวนการได้เองโดยไม่มีผู้ใดจะเข้าไปก้าวกางได้ กล่าวคือจะกำหนดให้ผู้ได้รับเลือกได้คะแนนเสียงข้างมากธรรมดา (ของผู้ที่เข้าประชุม) หรือต้องได้เสียงข้างมากโดยเด็ดขาด (ก็คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของผู้พิพากษาที่มีสิทธิ์เข้าร่วมประชุมใหญ่ศาลฎีกาทั้งหมด) ก็ย่อมกระทำได้ และในกรณีหลังหากได้บุคคลที่ได้คะแนนเสียงข้างมากโดยเด็ดขาดไม่ถึงจำนวน ๕ คน

จะต้องทำอะไร หรือในกรณีมีผู้ได้คะแนนเท่ากันจะต้องทำอะไร ส่วนแต่เป็นเรื่องที่ศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดจะต้องกำหนดได้เองทั้งสิ้น

๔. ในขั้นตอนนี้ฐานะของวุฒิสภา ศาลฎีกา และศาลปกครองสูงสุดย่อมเหมือนกัน กล่าวคือ เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการเลือกบุคคล เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

๕. ขั้นตอนการถวายคำแนะนำ ปัญหาในขั้นนี้จึงอยู่ที่ว่าในการถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น วุฒิสภามีอำนาจพิจารณาหรือไม่ และหากไม่มีอำนาจวุฒิสภาจะดำเนินการได้ด้วยวิธีใด

๕.๑ บทบัญญัติที่เป็นปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยคือมาตรา ๒๕๕ (๑) ซึ่งบัญญัติว่า “ศาลรัฐธรรมนูญประกอบด้วยประธานศาลรัฐธรรมนูญ..... ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา จากบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนห้าคน

(๒) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีลงคะแนนลับจำนวนสองคน

ในเบื้องต้นจึงต้องวินิจฉัยก่อนว่า การดำเนินการของวุฒิสภาจะกระทำได้ โดยวิธีใด ซึ่งเมื่อพิจารณามาตรา ๓๑๕ วรรคสาม^๑ และมาตรา ๑๕๖^๒ แล้วน่าจะเป็นที่ยึดได้ว่า วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกจำนวน ๒๖๒ คน ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในปัจจุบัน การดำเนินการใด ๆ ต้องมีเวลาประชุมและลงมติ และในการลงมตินี้สมาชิกแต่ละคนย่อมมีเสียงหนึ่ง ในการลงคะแนน โดยเป็นอิสระที่จะลงคะแนนอย่างไรก็ได้ ไม่ตกอยู่ภายใต้อาณัติของ พรรคการเมืองหรืออาณัติอื่นใด กล่าวโดยสรุปคือการที่วุฒิสภาจะถวายคำแนะนำเพื่อ พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งบุคคลใด จะต้องกระทำโดยการลงมติ และในการลงมตินั้นสมาชิกย่อมมีอิสระที่จะลงมติในทางใดก็ได้

มาตรา ๓๑๕ วรรคสาม ให้สมาชิกวุฒิสภาซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ลงเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้จนกว่าสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาจะสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๓๙ หรือสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๒๑ แล้วแต่กรณี ในกรณีที่ตั้งตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาว่างลง ไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ ให้วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกวุฒิสภาเท่าที่มีอยู่

มาตรา ๑๕๖ การลงมติวินิจฉัยข้ออภิปรายให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาณ เว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญนี้

สมาชิกคนหนึ่งย่อมมีเสียงหนึ่งในการออกเสียงลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร และประธานวุฒิสภา ต้องจัดให้มีการบันทึกการออกเสียงลงคะแนนของสมาชิกแต่ละคน และได้ผลบันทึกดังกล่าวไว้ในที่ที่ประชาชนอาจเข้าไปตรวจสอบได้ เว้นแต่กรณีการออกเสียงลงคะแนนเป็นการลับ

การออกเสียงลงคะแนนลับหรือให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งใด ให้กระทำเป็นการลับ เว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญนี้ และสมาชิกย่อมมีอิสระและไม่ถูกผูกพัน โดยมติของพรรคการเมืองหรืออาณัติอื่นใด

๕.๒ การที่จะวินิจฉัยว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจที่จะปฏิเสธบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เสนอมานั้น ย่อมเท่ากับเป็นการวินิจฉัยอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๕.๒.๑ ความที่ว่า “ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา” นั้นเป็นการเขียนขึ้นไว้โดยไม่มีความหมายอะไร หรือเขียนเพียงเพื่อให้เกิดความสวยงามเท่านั้น ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ผู้ร่างรัฐธรรมนูญจะร่างรัฐธรรมนูญโดยใช้ข้อความใด ๆ ที่ไม่ประสงค์จะให้มีความหมาย หรือเพียงเพื่อความสวยงาม เพราะไม่เพียงแต่ในมาตรา ๒๕๕ เท่านั้นที่ใช้คำว่า “ตามคำแนะนำของวุฒิสภา” หากแต่ได้ใช้ในมาตรา ๑๓๖ (การแต่งตั้งกรรมการการเลือกตั้ง) มาตรา ๑๕๖ (การแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา) มาตรา ๑๕๘ (การแต่งตั้งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ) มาตรา ๒๕๗ (กรณีการแต่งตั้งกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) มาตรา ๓๑๒ (การแต่งตั้งกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน)

๕.๒.๒ ความที่ว่า “ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา” มีความหมายเพียงว่าให้วุฒิสภาต้องมีมติแนะนำตามที่องค์กรอื่นแจ้งมาให้แนะนำ ซึ่งย่อมเกินไปไม่ได้ เพราะจะเป็นการขัดต่อมาตรา ๑๕๖ ซึ่งกำหนดโดยชัดเจนว่าสมาชิกย่อมมีอิสระที่จะลงคะแนนโดยไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น

๕.๓ ถ้าพิจารณาบทบัญญัติต่าง ๆ ในทำนองเดียวกันที่รัฐธรรมนูญประสงค์จะให้ดำเนินการขององค์กรใดเป็นเสรีเด็ดขาดหรือบังคับให้ใครต้องทำตามมติวินิจฉัยของอีกองค์กรหนึ่ง ก็จะมีบัญญัติไว้ในอีกลักษณะหนึ่ง เช่น

“มาตรา ๒๗๔ คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ประธานศาลฎีกาเป็นประธาน

(๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละชั้นศาลชั้นศาลละสี่คน รวมเป็น

สิบสองคน ฯลฯ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสองคน และได้รับเลือกจาก

วุฒิสภา ฯลฯ”

“มาตรา ๒๑๕ คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

- (๑) ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานกรรมการ
- (๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเก้าคน ฯลฯ
- (๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาสองคน ฯลฯ”

“มาตรา ๒๑๘ การแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองให้ดำรงตำแหน่งประธานศาลปกครองสูงสุดนั้น เมื่อได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองและวุฒิสภาแล้วไป นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งต่อไป”

จากบทบัญญัติในมาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๑๕ จะเห็นได้ชัดเจนว่า ในกรณีที่การคัดเลือกตัวบุคคลขององค์กรใดจะเป็นเสร็จเด็ดขาด รัฐธรรมนูญจะบัญญัติไว้อย่างชัดเจนโดยมิให้องค์กรอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังจะสังเกตเห็นได้จากถ้อยคำที่ว่า “ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้” สำหรับกรณีของมาตรา ๒๑๘ ก็จะเขียนกำกับให้นายกรัฐมนตรีต้องดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงแต่งตั้งโดยไม่มีข้อความใด ๆ ที่จะแสดงให้เห็นว่านายกรัฐมนตรีจะต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด

๖. ความในมาตรา ๒๕๕ (๑) ที่ว่า “พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภาจากบุคคลดังต่อไปนี้ (๑) ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับจำนวนห้าคน” น่าจะมีความหมายเพียง ๓ ประการ ดังนี้

๖.๑ คุณสมบัติ ซึ่งได้แก่ ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา

๖.๒ ขบวนการในการเลือก ซึ่งให้ใช้ที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาเป็นที่คัดเลือกโดยกำหนดให้ลงคะแนนลับ

๖.๓ องค์ประกอบของสารรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้แก่ บุคคลที่ได้มาตาม ๖.๑ และ ๖.๒ จำนวนห้าคน

เมื่อบุคคลที่ศาลฎีกาส่งมาไม่ได้รับความเห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำ ศาลฎีกาก็จะต้องดำเนินการคัดเลือกส่งมาให้พิจารณาใหม่จนกว่าจะครบจำนวน ๕ คน เพราะไม่มีบทบัญญัติใดเลขที่กำหนดให้เห็นชัดเจนว่าวุฒิสภาจะต้องรับตามที่ศาลฎีกาเสนอมาในครั้งแรกทั้งห้าคน และเมื่อวุฒิสภามีมติไม่ถวายคำแนะนำบุคคลหนึ่งบุคคลใดแล้ว ก็มิใช่ที่ว่าวุฒิสภาจะดำเนินการต่อไปได้โดยมีผู้พิพากษาศาลฎีกาไม่ครบ ๕ คน ตรงกันข้ามวุฒิสภายังคงต้องแจ้งให้ศาลฎีกาเพื่อดำเนินการคัดเลือกบุคคลเสนอไปใหม่จนกว่าจะครบ ๕ คน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๕๕ (๑)

๑. ถ้าพิจารณามาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ แล้วยิ่งจะเห็นได้ชัดเจนถึงอำนาจขององค์กรที่จะทำหน้าที่แนะนำและขบวนการในการแนะนำได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

มาตรา ๕๒ ร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้ก็แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

มาตรา ๕๓ ร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาแล้วให้นายกรัฐมนตรีนำขึ้นทูลเกล้าฯ...

จากบทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวจะเห็นว่าในการแนะนำและยินยอมนั้นรัฐสภาย่อมมีอำนาจที่จะรับหรือไม่รับ และเมื่อรับแล้วจะดำเนินการแก้ไขปรับปรุงอย่างไรก็ได้ และเมื่อเป็นที่พอใจของรัฐสภาแล้ว จึงมีมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำตามที่ระบุในมาตรา ๕๓

๘. มีผู้โต้แย้งว่าวุฒิสภาจะอาศัยข้อเท็จจริงใดมาปฏิเสธบุคคลที่ศาลฎีกาส่งมา ในเมื่อมาตรา ๑๓๕ มิได้ให้อำนาจวุฒิสภาที่จะตั้งกรรมาธิการมาตรวจสอบคุณสมบัติและความประพฤติของบุคคลที่ศาลฎีกาส่งมาตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ข้อโต้แย้งนี้น่าจะเป็นการเข้าใจบทบัญญัติมาตรา ๑๓๕ คลาดเคลื่อน เพราะอันที่จริงมาตรา ๑๓๕ มิใช่เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจวุฒิสภาในการดำเนินการเช่นนั้น หากแต่เป็นบทบัญญัติบังคับหรือกำหนดเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำในกรณีต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๓๕ เพราะอำนาจที่แท้จริงนั้นวุฒิสภามีอยู่แล้วตามมาตรา ๑๘๕ ซึ่งบัญญัติว่าวุฒิสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีอำนาจเลือกสมาชิกของแต่ละสภาตั้งเป็นคณะกรรมการภาวัญญู...เพื่อกระทำการพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา...” ดังนั้นในกรณี

ของการพิจารณาเพื่อถวายคำแนะนำสำหรับบุคคลที่ส่งมาจากศาลฎีกานั้น แม้วุฒิสภาจะไม่ถูกบังคับให้ต้องตั้งกรรมาธิการเพื่อตรวจสอบ แต่วุฒิสภาก็อาจตั้งกรรมาธิการขึ้นมาดำเนินการได้ตามอำนาจที่ให้มีในมาตรา ๑๕๕ ซึ่งอาจเทียบเคียงให้เห็นเข้าใจยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา ๑๕๐ ซึ่งมีบัญญัติว่า “การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรวินิจฉัยว่ามีสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็ก สตรี และคนชรา หรือผู้พิการ หรือทุพพลภาพ หากสภาผู้แทนราษฎรมิได้พิจารณาโดยกรรมาธิการเต็มสภา ให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมาการวิสามัญขึ้นประกอบด้วยผู้แทนองค์การเอกชนเกี่ยวกับบุคคลประเภทนั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมาธิการทั้งหมด” ซึ่งเห็นบทบัญญัติที่บังคับว่าในกรณีดังกล่าว สภาผู้แทนราษฎรจะต้องตั้งกรรมาธิการที่มีผู้แทนองค์การเอกชนร่วมด้วยตามจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนด บทบัญญัติดังกล่าวคงมิได้หมายความว่าหรือจะถูกตีความไปได้ว่า ในกรณีอื่นใดสภาผู้แทนราษฎรจะตั้งกรรมาธิการวิสามัญที่ประกอบด้วยผู้แทนองค์การเอกชนที่เกี่ยวกับเด็ก สตรี หรือคนชราไม่ได้

๘. ข้อโต้แย้งที่ว่าศาลฎีกาและวุฒิสภาต่างเป็นอิสระต่อกัน ไม่น่าจะมีเหตุผลใดที่จะให้การคัดเลือกของที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาต้องมาอยู่ใต้อำนาจการพิจารณาของวุฒิสภาก็ เห็นว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ต้องครัดใจจะตกอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยหรืออำนาจอธิปไตย หากแต่เป็นเรื่องการกำหนดหน้าที่คนละหน้าที่ และเป็นเรื่องของการกำหนดความรับผิดชอบว่าตกอยู่กับผู้ใด ซึ่งในกรณีนี้รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีในภาระความรับผิดชอบของวุฒิสภาในการถวายคำแนะนำ และทั้งยังกำหนดให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ ซึ่งเป็นการกำหนดตัวบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบในทางการเมืองตามหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข บทบัญญัติที่รุนแรงกว่านี้ก็มีอยู่ในรัฐธรรมนูญ ดังจะเห็นได้ว่า มาตรา ๑๐๑ กำหนดให้วุฒิสภามีอำนาจถอดถอนประธานศาลฎีกา หรือแม้กระทั่งประธานศาลรัฐธรรมนูญได้ ในขณะที่สมาชิกวุฒิสภาก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาในอันที่จะถูกตัดสินลงโทษหรือริบทรัพย์สินได้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๕ เช่นกัน

๑๐. กรณีจะเป็นประการใดก็ตามปรากฏตามหนังสือของศาลฎีกาแจ้งว่า เหตุที่จำเป็นต้องเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกา จำนวน ๑ คน อันเป็นปัญหาที่ขอให้พิจารณาใน

ครั้งนี้ สืบเนื่องจากการที่นายอัมพร ทองประยูร ไม่ยอมลาออกจากข้าราชการตุลาการ ไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นดังที่ประชาชนศาลฎีกาแจ้งมาเช่นนี้ แม้ว่าศาลฎีกาจะไม่ยอมรับอำนาจของวุฒิสภาแต่กรณีก็ต้องถือว่าเป็นไปตามบทบัญญัติ มาตรา ๒๕๘ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า “ถ้าผู้นั้นมีได้ลาออกหรือเลิกประกอบวิชาชีพอิสระ ภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้นั้นมีได้เคยรับเลือกให้เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖๑ มาใช้บังคับ” ซึ่งตามบทบัญญัติมาตรา ๒๖๑ บัญญัติมีสาระสำคัญว่าเมื่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญพ้นจากตำแหน่งเพียงบางคน ถ้าเป็นบุคคลซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้นำมาตรา ๒๕๕ (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลมต้องดำเนินการเลือกให้แล้วเสร็จภายในสามสัปดาห์นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง และเมื่อเป็นการเลือกซ่อมตาม มาตรา ๒๖๑ เช่นนี้ มาตรา ๑๓๕ ได้บัญญัติบังคับให้วุฒิสภาค้องตั้งกรรมาธิการขึ้นคณะหนึ่ง ทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งนั้น รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็น แล้วรายงานต่อวุฒิสภา เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

๑๑. มีผู้โต้แย้งว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่ว่า “ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา” มีความหมายแค่เพียงว่า วุฒิสภาอาจถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ว่าจะสมควรหรือไม่สมควร โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบุคคลใด ส่วนจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำนั้นหรือไม่ย่อมสุดแต่พระราชวินิจฉัย นั้น เห็นว่าการวินิจฉัยเช่นนั้นน่าจะไม่ใช่สอดคล้องกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข เพราะตามหลักการปกครองดังกล่าว พระมหากษัตริย์จะไม่ทรงมีพระราชวินิจฉัยเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินอย่างเป็นทางการ เป็นหน้าที่ขององค์กรทั้งหลายที่จะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นขบวนการ แล้วจึงนำความกราบบังคมทูล ทั้งนี้ โดยไม่เป็นการคัดพระราชอำนาจในอันที่จะทรงให้คำแนะนำ เป็นการภายในแก่บุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง (Right to advice) ซึ่งในกรณีเช่นนั้น บุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องย่อมต้องรับได้เหนียวเกล้าไปปฏิบัติด้วยความถ่อมถนอมและรับผิดชอบของตนเอง หลักการเช่นนี้รัฐธรรมนูญปัจจุบันได้รองรับไว้เช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญทุกฉบับ ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๒ (องค์พระมหากษัตริย์ทรงดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะ

ผู้ใดจะละเมิดมิได้ ผู้ใดจะกล่าวหาหรือฟ้องร้องพระมหากษัตริย์ในทางใด ๆ มิได้) และ มาตรา ๒๓๑ (บทกฎหมายพระราชหัตถเลขา และพระบรมราชโองการ อันเกี่ยวกับราชการแผ่นดิน ต้องมีรัฐมนตรีลงนามรับสนองพระบรมราชโองการเว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญ)

อย่างไรก็ตาม ตามคำโต้แย้งดังกล่าวผลในทางปฏิบัติก็จะเป็นอย่างเดียวกันกับที่วุฒิสภาได้ดำเนินการมาแล้ว กล่าวคือในกรณีที่จะถวายคำแนะนำว่าสมควรโปรดเกล้าแต่งตั้งบุคคลใดที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาหรือไม่ั้น วุฒิสภาก็จำเป็นต้องดำเนินการให้มีการตรวจสอบบุคคลที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาส่งมา โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๘๘ และเมื่อกรรมาธิการมีความเห็นว่าสมควรหรือไม่สมควรถวายคำแนะนำเพื่อทรงแต่งตั้งบุคคลใดหรือไม่อย่างไร ก็จะต้องรายงานวุฒิสภา เพื่อมีมติว่าจะเห็นชอบกับคณะกรรมการหรือไม่ว่า เพื่อประธานจักได้ดำเนินการต่อไปตามมตินั้น เพราะรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ชัดเจนว่า “ตามคำแนะนำของวุฒิสภา” มิใช่เป็นไปตามคำแนะนำของประธานวุฒิสภา และประธานวุฒิสภาจะดำเนินการใด ๆ ในนามของวุฒิสภาได้ก็ต่อเมื่อเป็นมติของวุฒิสภา

มีชัย ฤชุพันธุ์

(นายมีชัย ฤชุพันธุ์)

ประธานวุฒิสภา

ศาลาการเสด็จรัฐธรรมนุญ

LIRT

คำวินิจฉัยของประธานศาลฎีกา

ปัญหาว่าวุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่นั้น เห็นว่า ตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ ประกอบมาตรา ๑๗๕, ๒๕๖ และ ๒๕๗ มีเจตนารมณ์ชัดเจนว่าไม่ประสงค์ให้องค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจเด็ดขาดในการกำหนดตัวบุคคลที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมด หากแต่ได้แบ่งแยกให้องค์กรสำคัญของชาติรวม ๓ องค์กร ทำหน้าที่พิจารณาเลือกบุคคลตามสัดส่วนและจำนวนคน ดังนี้

๑. ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา จำนวน ๕ คน

๒. ที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๒ คน

๓. วุฒิสภาเลือกผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ จำนวน ๕ คน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ จำนวน ๑ คน ตามบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสนอ

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญยังได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของแต่ละองค์กรไว้แตกต่างกัน คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลที่จะได้รับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากแต่ละองค์กรก็ต่างกัน กล่าวคือ เฉพาะผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ที่ได้รับเลือกจากวุฒิสภามาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๔) เท่านั้น ที่มาตรา ๒๕๖ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ และมาตรา ๑๗๕ ก็บัญญัติให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๗ ซึ่งก็คือบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๔) เท่านั้น หาได้บัญญัติให้ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) ไม่ อีกทั้งบุคคลที่ได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) รัฐธรรมนูญก็หาได้กำหนด

คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ไม่ ทั้งนี้ เพราะบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) ก็ต้องมีคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายเฉพาะของแต่ละองค์กัวซึ่งเหมาะสมเพียงพอที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้อยู่แล้ว เมื่อมาตรา ๑๓๕ ไม่ได้ให้อำนาจวุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) วุฒิสภาย่อมไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและความประพฤติรวมทั้งพยานหลักฐานอันจำเป็นที่อาจพิสูจน์ข้อเท็จจริงของบุคคลดังกล่าวนั้น จึงไม่อยู่ในวิสัยที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่การเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของบุคคลเหล่านั้นได้

เมื่อรัฐธรรมนูญได้ขำแนกคุณสมบัติ หลักเกณฑ์ ขั้นตอนและวิธีพิจารณาเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญแต่ละองค์กัวไว้แตกต่างกันดังกล่าว จึงแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญได้ชัดเจนว่า องค์กัวผู้ทำหน้าที่เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง ๓ องค์กัวดังกล่าว ย่อมมีอำนาจเป็นอิสระจากกัน และต่างฝ่ายต่างมีอำนาจเป็นของตนเองอย่างเด็ดขาดหาว่าให้อำนาจวุฒิสภาเป็นองค์กัวสูงสุดที่จะตัดสินใจขาดในการพิจารณาว่าจะให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกไม่ ดังนั้น เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกบุคคลเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือ (๒) แล้ว ก็ควรยึดตามนั้น วุฒิสภาไม่มีอำนาจพิจารณาเป็นอย่างอื่นได้อีก

ส่วนที่มาตรา ๒๕๕ วรรคแรกบัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามคำแนะนำของวุฒิสภานั้น ไม่อาจแปลความหมายได้ว่าวุฒิสภามีอำนาจที่จะให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบได้ด้วย ทั้งนี้เพราะมาตราใดที่รัฐธรรมนูญจะบัญญัติให้องค์กัวใดมีอำนาจให้ความยินยอมหรือให้ความเห็นชอบแก่จะบัญญัติไว้ชัดเจน เช่น กรณีร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้ก็ แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาตามมาตรา ๑๗๖ หรืออำนาจของสภาผู้แทนราษฎรในการพิจารณาให้ความเห็นชอบแก่บุคคลซึ่งสมควรได้รับแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๒๐๒ เป็นต้น ดังนั้น หน้าทีการถวายคำแนะนำของวุฒิสภาตาม

มาตรา ๒๕๕ จึงเป็นเพียงหน้าที่ตามแบบพิธีที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้วุฒิสภาระทำ เพื่อพระมหากษัตริย์ทรงพิจารณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบุคคลเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) เท่านั้น หาได้มีผลทำให้วุฒิสภามีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลดังกล่าวนี้ไม่ เพราะหากมีอำนาจเช่นนี้ก็เท่ากับว่า นอกจากวุฒิสภามีอำนาจเลือกบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๓) และ (๔) แล้ว ยังมีอำนาจเลือกบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) อีกด้วย ข้อมขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญดังกล่าวมาข้างต้น

ศักดิ์ โมกขมรรคกุล
(นายศักดิ์ โมกขมรรคกุล)
(ประธานศาลฎีกา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของอัยการสูงสุด

ประธานศาลฎีกามีหนังสือ ค่วนที่ ๓๓๖/๑๓๑๕๘ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ได้พิจารณาเห็นว่า กรณีมีปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับวุฒิสภาว่าเมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกบุคคลใดไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญ แล้ว วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบบุคคลนั้นหรือไม่

ข้อเท็จจริง

๑. เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วุฒิสภามีหนังสือถึงศาลรัฐธรรมนูญ ขอให้วินิจฉัยว่า บุคคลซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ (๑) นั้น วุฒิสภามีมติไม่เห็นชอบที่จะถวายคำแนะนำเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งบุคคลดังกล่าวได้หรือไม่ ซึ่งวุฒิสภามั่นใจว่า ในการถวายคำแนะนำเพื่อทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ วุฒิสภาย่อมมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและคุณสมบัติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อ และลงมติเห็นชอบหรือไม่เป็นชอบการเสนอชื่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้

๒. ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเรื่องนี้ในวันที่ ๑๔ และ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และมีมติโดยเสียงข้างมากว่าเรื่องนี้เป็นกรณีที่มีปัญหายังไม่เกิดขึ้น และไม่มีข้อเท็จจริงที่ปรากฏชัดแจ้ง จึงไม่รับวินิจฉัย

๓. ต่อมาวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วุฒิสภาได้คัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิสาขา นิติศาสตร์ และรัฐศาสตร์ เพื่อเสนอโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๒๕๑ วุฒิสภาได้พิจารณารายชื่อบุคคลซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมา ๕ คน และลงมติไม่ให้ความเห็นชอบตั้งถวายคำแนะนำโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นายอัมพร หองประดูร์ จึงแจ้งให้ศาลฎีกาทราบ เพื่อดำเนินการคัดเลือกบุคคลอื่นเสนอให้ วุฒิสภาพิจารณาใหม่

๔. วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ศาลฎีกามีหนังสือถึงวุฒิสภาแจ้งว่า ศาลฎีกาเห็นว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบบุคคลที่ ศาลฎีกาคัดเลือก แต่เนื่องจากนายอัมพร ทองประยูร แสดงความจำนงว่าไม่ประสงค์จะดำรง ตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ศาลฎีกาจึงจะทำการคัดเลือกบุคคลอื่นต่อไป

๕. ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเรื่องนี้แล้ว เห็นว่า เป็นกรณีที่มีปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับ วุฒิสภา จึงมีมติให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาว่า วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา พิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือไม่

ประเด็นปัญหา

ก่อนพิจารณาปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมา คณะตุลาการศาล รัฐธรรมนูญพิจารณาเห็นว่า มีปัญหาเบื้องต้นว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับพิจารณาปัญหาที่ ศาลฎีกาเสนอมาได้หรือไม่ด้วย จึงได้กำหนดประเด็นพิจารณาเป็น ๓ ประเด็นคือ

๑. คณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๓๒๐ ยังมี อำนาจพิจารณาปัญหานี้ หรือไม่

๒. คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะรับพิจารณาปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาได้หรือไม่

๓. วุฒิสภามีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบ บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือไม่

ข้อพิจารณา

๑. ประเด็นที่หนึ่ง คณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญตาม มาตรา ๓๒๐ ยังมีอำนาจพิจารณาปัญหานี้ หรือไม่

เห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๒๐ วรรคหนึ่ง กำหนดให้คณะตุลาการ รัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ เป็นศาล รัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันจนกว่าจะมีศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคสอง ซึ่ง

มาตรา ๓๒๑ วรรคสอง กำหนดให้ดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ และ ๒๕๖ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ กำหนดสี่สิบห้าวันนี้เป็นกำหนดเวลาในดำเนินการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ มิใช่กำหนดเวลาเริ่มการมีศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ศาลรัฐธรรมนูญจะมีขึ้นก็ต่อเมื่อมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญแล้ว คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะต้องทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญไปจนกว่าจะมีพระบรมราชโองการตั้งกล่าว ดังนั้น คณะตุลาการรัฐธรรมนูญชุดนี้จึงยังคงมีอำนาจจากปฏิวัติหน้าที่ ศาลรัฐธรรมนูญในกรณีวินิจฉัยปัญหาเรื่องนี้ แม้ว่าตัวเลขกำหนดเวลาสี่สิบห้าวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันไปแล้วก็ตาม

๑๒. ประเด็นที่สอง คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะรับพิจารณาปัญหาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเสนอมาได้หรือไม่

ศาลฎีกาได้ส่งเรื่องมาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ซึ่งมีข้อพิจารณา ดังนี้

๒.๑ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็น “องค์กร” ตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่ เห็นว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็นองค์กรตามความหมายของมาตรา ๒๖๖ แม้ตามรัฐธรรมนูญจะมีได้ระบุแยกที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาออกเป็นองค์กรเอกเทศและมีได้ระบุองค์ประกอบขงอำนาจหน้าที่เหมือนสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง ฯลฯ แต่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาก็ประกอบด้วยบุคลากร วัตถุประสงค์การทำงาน บทประมาณ สถานที่ทำงาน และมีบทบาทอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญในการคัดเลือกผู้พิพากมาศาลฎีกาเพื่อแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จึงถือได้ว่าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็นองค์กรตามความหมายของมาตรา ๒๖๖

๒.๒ เรื่องนี้เป็นปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาและที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งศาลฎีกาจะเสนอขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้หรือไม่ ในประเด็นนี้มีความเห็นดังนี้

ก. ปัญหานี้เป็นเรื่องอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาเท่านั้น กล่าวคือ วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ศาลฎีกาคัดเลือกมาหรือไม่ แต่ไม่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เพราะในขั้นตอนการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้พิพากษาศาลฎีกาตามมาตรา ๒๕๕ (๑) นั้น อำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาก็คือพิจารณาคัดเลือกผู้พิพากษาศาลฎีกาจำนวน ๕ คน โดยการลงคะแนนลับ และส่งรายชื่อให้วุฒิสภา จะเห็นได้ว่าขั้นตอนนี้ไม่มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งใด ๆ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ปัญหาที่ได้แย้งกันเป็นขั้นตอนของวุฒิสภา คือ การที่วุฒิสภาจะถวายคำแนะนำแก่พระมหากษัตริย์ในการโปรดเกล้าแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น วุฒิสภามีอำนาจตรวจสอบคุณสมบัติและความเหมาะสมของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ศาลฎีกาเสนอชื่อหรือไม่ จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา โดยที่ไม่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของศาลฎีกา หากจะมีปัญหาข้อโต้แย้งเรื่องนี้ จะต้องให้วุฒิสภาหรือประธานรัฐสภาเป็นผู้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ข. มีข้อที่ควรพิจารณาว่า อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๖๖ นี้ ควรจะเป็นการจัดข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรหลายองค์กร โดยให้องค์กรเหล่านั้นสามารถโต้แย้งอำนาจหน้าที่ขององค์กรอื่นได้เหมือนกับการฟ้องคดีโดยองค์กรเหล่านั้นเป็นคู่ความ หรือควรจะเป็นการแก้ปัญหาคือข้อสงสัยในอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง โดยองค์กรนั้นจะเป็นผู้เสนอเรื่องของตนมาสอบถามศาลรัฐธรรมนูญ ถ้าพิจารณาข้อความในมาตรา ๒๖๖ จะเห็นว่า ไม่มีคนใดเลยที่ระบุ ถึง “ข้อขัดแย้ง” หรือ “ข้อพิพาท” หรือ “ปัญหาระหว่างองค์กรหลายองค์กร” ตรงกันข้าม ข้อความกลับสื่อไปในทางที่ให้องค์กรต่าง ๆ ให้ศาลรัฐธรรมนูญแก้ปัญหาคือข้อสงสัยเกี่ยวกับ อำนาจหน้าที่ของตน เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ควรจะได้ความเช่นนี้ ก็คือ เพื่อไม่ให้เกิดการโต้แย้ง (challenge) อำนาจหน้าที่ของกันและกัน เพราะหากปล่อยให้ทำได้ หากองค์กรหนึ่งเห็นว่า องค์กรหรือองค์กรหนึ่งไม่มีอำนาจดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ก็จะเสนอปัญหาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ซึ่งทำให้การปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรหลังต้องหยุดชะงักหรือบางองค์กรซึ่งโดยสภาพมีแนวโน้มจะขัดแย้งกันได้ง่าย ถ้าให้สามารถโต้แย้งอำนาจหน้าที่ของกันและกันได้จะทำให้ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น เช่น ศาลยุติธรรมกับ

คณะรัฐมนตรีหรือศาลยุติธรรมกับศาลปกครองเป็นต้น และทำให้ปัญหาประเภทนี้ขึ้นสู่ศาลรัฐธรรมนูญจำนวนมากโดยไม่จำเป็น ทางที่ถูกต้องก็คือ ให้องค์กรซึ่งสงสัยในอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นสามารถเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ ก็จะเป็นจำกัดเฉพาะประเด็นที่สำคัญและจำเป็นจริง ๆ เท่านั้นขึ้นสู่ศาลรัฐธรรมนูญซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความขัดแย้งระหว่างองค์กรได้อีกด้วย หรือหากในที่สุดจะมีข้อขัดแย้งระหว่างองค์กรที่มีความสำคัญจริง ๆ ควรได้รับการเสนอสู่การวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ก็ยังมีประธานรัฐสภา ซึ่งจะเฝ้าคนกลางพิจารณาว่าควรจะเสนอเรื่องดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยหรือไม่

ก. การตีความว่า องค์กรหนึ่งสามารถเสนอข้อขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรอื่นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ จะทำให้เกิดความยุ่งยากในการแบ่งแยกการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๔๘ กับ ๒๖๖ ต่อไป กล่าวคือ ในกรณีเป็นข้อขัดแย้งระหว่างศาลประเภทต่าง ๆ เช่น ศาลยุติธรรมกับศาลปกครองจะเกิดปัญหาว่าจะเสนอให้คณะกรรมการตามมาตรา ๒๔๘ หรือศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๖๖ เป็นผู้วินิจฉัย เพราะบทบัญญัติดังกล่าวไม่ชัดเจนว่า มาตรา ๒๔๘ เป็นบทเฉพาะและมาตรา ๒๖๖ เป็นบททั่วไป ซึ่งถ้าเกิดเป็นปัญหาเรื่องอำนาจหน้าที่ของศาลแล้วจะต้องใช้มาตรา ๒๔๘ เท่านั้น และการแบ่งแยกระหว่างอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖๖ กับอำนาจหน้าที่ทั่วไปตามมาตรา ๒๔๘ ก็ยากที่จะกำหนดแนวแบ่งแยกที่ชัดเจน แต่ถ้าตีความว่ามาตรา ๒๖๖ เป็นบทบัญญัติที่ให้องค์กรต่าง ๆ ตรวจสอบอำนาจหน้าที่ของตัวเองแล้ว แนวแบ่งแยกระหว่างมาตรา ๒๔๘ และ ๒๖๖ จะชัดเจน กล่าวคือ ถ้าศาลปกครองมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนเอง ก็จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ แต่ถ้าศาลปกครองมีปัญหาข้อขัดแย้งเรื่องอำนาจหน้าที่กับศาลยุติธรรมก็จะเสนอเรื่องให้คณะกรรมการตามมาตรา ๒๔๘ วินิจฉัยโอกาสที่จะเกิดปัญหาความซ้ำซ้อนของบทบัญญัติในสองมาตราดังกล่าวก็จะไม่เกิดขึ้นเลย

ง. ในการพิจารณาว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาขององค์กรใดนั้น ควรจะต้องพิจารณาโดยเคร่งครัดให้เห็นปัญหาขององค์กรนั้นโดยตรง เพราะการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของแต่ละองค์กรตามรัฐธรรมนูญย่อมมีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดทั้งในด้านการประสานงานและตรวจสอบถ่วงดุล เช่น รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาลยุติธรรม

โดยเฉพาะคณะรัฐมนตรีจะเกี่ยวพันกับการปฏิบัติขององค์กรอื่นเป็นส่วนใหญ่นี้ เพราะมีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ปัญหาจะเป็นปัญหาสำคัญต่อไปในอนาคต และคำวินิจฉัยในเรื่องนี้ซึ่งวางบรรทัดฐานให้องค์กรหนึ่งสามารถโต้แย้งอำนาจหน้าที่ขององค์กรอื่นได้ ในกรณีที่มีความขัดแย้งกัน จะทำให้องค์กรที่มีความเห็นไม่ตรงกันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของแต่ละฝ่ายจะไม่ใช้วิธีเจรจาหาทางประนีประนอมกันเพื่อตีความไปในทางที่จะประสานความเข้าใจอันดีต่อกัน แต่จะนำเรื่องดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทโดยศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่น่าจะเป็นผลดีต่อระบบการเมืองของประเทศ

จ. ในกรณีตามปัญหานี้ เห็นว่า ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจหน้าที่ในกระบวนการคัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญครบถ้วนแล้ว เมื่อวุฒิสภาใช้อำนาจตรวจสอบและแจ้งมาว่า ผู้พิพากษาศาลฎีกาที่ได้รับเลือกท่านหนึ่งมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม หากศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยหรือเห็นว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจก็ควรจะแจ้งยืนยันกลับไปที่วุฒิสภาที่จะต้องดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่ง เช่น นำชื่อบุคคลนั้นขึ้นศาลแล้วๆ หรืออวยกั้นแนบว่าบุคคลดังกล่าวมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดก็จะขึ้นอยู่กับพระบรมราชวินิจฉัย หรือวุฒิสภาอาจเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า วุฒิสภามีอำนาจตรวจสอบหรือไม่ตามมาตรา ๒๖๖ ก็ได้ หรือถ้าวุฒิสภาไม่ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายต่อการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ประธานรัฐสภาที่ส่งมีอำนาจหน้าที่จะเข้ามาแก้ไขโดยแจ้งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้

๓. ประเด็นที่สาม วุฒิสภามีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบ หรือไม่ให้ความเห็นชอบบุคคลซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือไม่

ประเด็นนี้คือ ประเด็นที่ศาลฎีกาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ซึ่งมีข้อควรพิจารณาดังนี้

๓.๑ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ ซึ่งมีบัญญัติถึงองค์ประกอบของศาลรัฐธรรมนูญ และที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้แบ่งแยกที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็น ๓ ทางคือ รับผิดชอบต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาทางหนึ่ง รับผิดชอบต่อที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดทางหนึ่ง และรับผิดชอบต่อวุฒิสภาจากถาวรสรรหาของ

คณะกรรมการสรรหาอีกทางหนึ่ง เมื่อได้รายชื่อตุลาการรัฐธรรมนูญจากทั้งสามทางครบแล้ว วุฒิสภาก็ต้องถวายคำแนะนำประกอบการทูลเกล้าฯ เพื่อทรงแต่งตั้ง ดังนั้น วุฒิสภาย่อมมีหน้าที่ถวายคำแนะนำตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากกรคัดเลือกของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาคด้วย มิใช่เพียงนำชื่อขึ้นทูลเกล้าฯ เฉย ๆ กรณีจะแตกต่างจากการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ซึ่งประธานสภาผู้แทนราษฎรนำขึ้นทูลเกล้าฯ โดยไม่ต้องถวายคำแนะนำ

๓.๒ การถวายคำแนะนำตามมาตรา ๒๕๕ มิได้มีความหมายเพียงการถวายรายชื่อเท่านั้น แต่วุฒิสภามีหน้าที่ต้องถวายความเห็นประกอบการเสนอรายชื่อขึ้นด้วย ว่า บุคคลตามรายชื่อเหล่านี้เป็นผู้มีคุณสมบัติสมบูรณ์เพียงพอหรือไม่ ซึ่งการที่วุฒิสภาก็ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติของบุคคลเหล่านี้ รัฐธรรมนูญมิได้ระบุขั้นตอนวิธีการไว้ชัดเจน สำหรับการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญชุดแรก วุฒิสภาก็ต้องมีอำนาจดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลดังกล่าว ดังนั้น การที่วุฒิสภาให้คณะกรรมการสิทธิการของวุฒิสภาตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อ รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็นเพื่อรายงานต่อวุฒิสภาก็เป็นการดำเนินการที่ชอบแล้ว

๓.๓ ถ้าจะพิจารณามาตรา ๑๓๕ และมาตรา ๒๖๑ จะเห็นได้ว่า ในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญชุดต่อไป หรือการแต่งตั้งซ่อมตุลาการรัฐธรรมนูญที่ว่างลง จะมีกระบวนการคัดเลือกตัวบุคคลเช่นเดียวกับการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญชุดแรกคือ ดำเนินการตามมาตรา ๒๕๕ และเมื่อคัดเลือกได้แล้ว ในขั้นตอนที่วุฒิสภาก็ถวายคำแนะนำเพื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งมาตรา ๑๓๕ ให้วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาทำหน้าที่ตรวจสอบบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อได้ โดยมีได้แบ่งแยกว่า บุคคลนั้นได้รับการคัดเลือกและเสนอชื่อมาจากทางใด เมื่อการแต่งตั้งซ่อมยังต้องทำการตรวจสอบโดยคณะกรรมการสิทธิการของวุฒิสภาทุกกรณี จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะตีความจำกัดว่า ในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ วุฒิสภาก็มีอำนาจตรวจสอบเฉพาะรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่วุฒิสภาคัดเลือกตามมาตรา ๒๕๕ (๓) (๔) เท่านั้น

Legislative Institutional Repository of Thailand

๓.๔ มาตรา ๒๕๕ มิได้แยกแยะว่า ในกรณีตาม (๑) และ (๒) ให้ประธานวุฒิสภานำรายชื่อบุคคลที่ส่งมาจากศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดขึ้นทูลเกล้าฯ เลข ส่วนกรณี

ตาม (๓) และ (๔) จึงจะต้องนำมาตรวจสอบเพื่อถวายคำแนะนำ แต่กลับให้วุฒิสภาถวายคำแนะนำในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคน ดังนั้น หากวุฒิสภาจะเสนอชื่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไปโดยมิได้ตรวจสอบก่อน ก็จะเป็นการไม่สอดคล้องกันในทางเดียวกัน และเท่ากับเป็นการล้มหลักการในการพิจารณาความเหมาะสมของบุคคลที่ได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๑) ให้ทรงใช้พระบรมราชวินิจฉัยโดยไม่ทรงมีข้อมูลที่เหมาะสม จึงย่อมเป็นการไม่สมควร และน่าจะมิใช่เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ

๓.๕ กรณีตามมาตรา ๒๕๕ (๑) เป็นการสรรหาบุคคลจากศาลฎีกามาดำรงตำแหน่งในศาลรัฐธรรมนูญ ส่วนกรณีตามมาตรา ๒๕๕ (๒) ก็เป็นการสรรหาบุคคลจากศาลปกครองสูงสุดมาดำรงตำแหน่งในศาลรัฐธรรมนูญเช่นกัน บุคคลทั้งสองครั้งทั้งสองดังกล่าวเลือกสรรมาจะมีความเหมาะสมสำหรับศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่เพียงใดนั้น ควรมีองค์กรที่เป็นกลางคือวุฒิสภาทำหน้าที่ตรวจสอบก่อนกรอกก่อนเพื่อให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน จึงเห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมิได้มุ่งหมาย ที่จะให้กรรมาธิการของวุฒิสภาตรวจสอบเพียงเฉพาะกรณีตามมาตรา ๒๕๕ (๓) และ (๔) เท่านั้น

๓.๖ การถวายคำแนะนำของวุฒิสภานั้น ในกรณีที่วุฒิสภาไม่เห็นชอบด้วยกับบุคคลบางคนที่สภาฎีกาคัดเลือกมา วุฒิสภาอาจปฏิเสธเสนอชื่อบุคคลดังกล่าวโดยถวายคำแนะนำว่าบุคคลนั้นมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมอย่างไรก็ได้ แต่วิธีนี้ย่อมทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับความเสียหาย ดังนั้น การที่วุฒิสภาแจ้งสภาฎีกาให้ทราบว่ามีเห็นชอบในบุคคลคนใด เพื่อให้โอกาสสภาฎีกาทบทวนน่าจะเห็นผลดียิ่งกว่าจะเสนอชื่อไปโดยมีคำแนะนำว่าไม่เห็นชอบด้วยดังกล่าว

๓.๗ ความความเห็นของสภาฎีกาที่ว่า องค์กรที่ทำหน้าที่คัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง ๓ องค์กร (คือสภาฎีกา ศาลปกครองสูงสุด และวุฒิสภา) ย่อมมีอำนาจเป็นอิสระจากกันนั้นเป็นความเห็นที่ถูกต้องเฉพาะ ในขั้นตอนการคัดเลือก แต่ในขั้นตอนการนำรายชื่อขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงแต่งตั้งนั้น วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ถวายคำแนะนำเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคน

๓.๘ มีข้อสงสัยเกี่ยวกับประเด็นที่ศาลฎีกาตั้งมาให้วินิจฉัยว่า วุฒิสภามีอำนาจพิจารณาให้ความเห็นชอบ หรือไม่ให้ความเห็นชอบหรือไม่ มีปัญหาว่า คำว่า “ความเห็นชอบ” นี้ หมายถึงความเห็นชอบเพื่อจะดำเนินการขั้นต่อไป หรือความเห็นชอบในความหมายว่าเห็นพ้องด้วยกับการคัดเลือกของศาลฎีกา จริงอยู่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้วุฒิสภามีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในลักษณะที่จะขัดขวางการเสนอชื่อตุลาการรัฐธรรมนูญของศาลฎีกา แต่ก็มีได้หมายความว่าวุฒิสภามีบทบาทเป็นแค่ “ทางผ่าน” ของการเสนอชื่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากศาลฎีกา ในลักษณะที่จะต้องเห็นชอบกับรายชื่อที่เสนอมาเสมอไป เพราะรัฐธรรมนูญกำหนดบทบาทให้วุฒิสภา “ถวายคำแนะนำ” พระมหากษัตริย์ในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การที่วุฒิสภาตรวจสอบประวัติและคุณสมบัติของบุคคลที่ศาลฎีกาเสนอชื่อมาและทักท้วงไม่เห็นชอบเมื่อเห็นว่าบุคคลบางคนมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม จึงเป็นเพียงการแจ้งให้ศาลฎีกาทราบถึงคำแนะนำที่วุฒิสภาจะถวายล่วงหน้าในลักษณะการประสานงาน เพื่อมิให้มีความเห็นที่ขัดแย้งกันระหว่างศาลฎีกาและวุฒิสภาครบวงจรและเป็นอิสระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาท โดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาอาจจะพิจารณาทบทวนโดยขอข้อมูลจากการประชุมของวุฒิสภา ซึ่งก็ยอมทำได้เพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมยิ่งขึ้น

ดังนั้น วุฒิสภาย่อมจะต้องสามารถแสดงความไม่เห็นชอบ ในความหมายของการท้วงติงการเสนอรายชื่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของศาลฎีกาได้

คำวินิจฉัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า

๑. คณะตุลาการรัฐธรรมนูญชุดนี้ยังคงมีอำนาจปฏิบัติหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญในการวินิจฉัยปัญหาเรื่องนี้ และเรื่องอื่นตราแต่ที่การแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญยังไม่สำเร็จบริบูรณ์ แม้จะล่วงเลยกำหนดเวลาสี่สิบห้าวันนับจากวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันไปแล้วก็ตาม

๒. ศาลฎีกาไม่มีสิทธิ (อำนาจ) เสนอเรื่องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ เนื่องจากเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาโดยเฉพาะ

๓. วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลที่ได้รับคัดเลือกเป็น
 ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคน รวมทั้งที่ศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดคัดเลือกด้วย ทั้งนี้
 เพื่อจะได้มีข้อมูลใช้ถ่วงถ่วงค่านำพระมหากษัตริย์ในการลงพระปรมาภิไธยแต่งตั้ง รวมทั้ง
 สามารถที่จะแสดงความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในความหมายของการท้วงติงรายชื่อบุคคล
 ที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา คัดเลือกและแจ้งให้ศาลฎีการับทราบได้

สุชาติ ไตรประสิทธิ์
 (นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์)
 อัยการสูงสุด
 ๑ ม.ค. ๕๑

คำวินิจฉัยของศาลตรวจการบัญชี อุตการ

๑. เนื่องจากประธานศาลฎีกาได้ทำหนังสือถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ มีใจความว่า วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ในการที่จะตรวจสอบคุณสมบัติและความประพฤติของบุคคลที่ศาลฎีกาคัดเลือกมา (มาตรา ๒๕๕, ๒๕๖, ๒๕๗, ๒๖๖ และ ๑๓๕) ข้าพเจ้าขอเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้คงจะได้กล่าวในข้อต่อ ๆ ไป

๒. ตามเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่ประธานศาลฎีกาได้เสนอต่อท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญ รวมทั้งคำชี้แจงของประธานวุฒิสภานั้น สรุปความเห็นของประธานวุฒิสภาได้ว่า

วุฒิสภาได้ประชุมตรวจสอบคุณสมบัติและความประพฤติของบุคคลที่ศาลฎีกาได้คัดเลือกไว้ ๕ ท่านแล้ว วุฒิสภาให้ความเห็นชอบบุคคลดังกล่าวนี้เพียง ๔ ท่านว่าเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้ แต่อีก ๑ ท่าน (นายอัมพร ทองประยูร) วุฒิสภาไม่ให้ความเห็นชอบ

๓. ข้อโต้แย้งของประธานศาลฎีกากับประธานวุฒิสภา จึงอยู่ในประเด็นที่ว่า ประธานวุฒิสภาได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๔๐ หรือไม่

ตามข้อเท็จจริง วุฒิสภาและประธานวุฒิสภาได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เสร็จสิ้นไปแล้วในระดับหนึ่ง โดยตั้งกรรมาธิการขึ้นมาพิจารณา แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมของวุฒิสภาเป็นการลับ การที่วุฒิสภาได้ดำเนินการไปดังกล่าวนี้ ก็โดยเห็นว่าในรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ ได้บัญญัติว่า วุฒิสภาเป็นผู้มีหน้าที่ถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ และในมาตราเดียวกันนี้ ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ

๔. ข้าพเจ้าเห็นว่า ในรัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดข้อห้ามไว้แต่ประการใด ประธานวุฒิสภาจึงชอบที่จะกำหนดทางปฏิบัติขึ้น เพื่อให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบบุคคลที่ประธานศาลฎีกาได้ส่งรายชื่อมา การตัดสินใจของประธานวุฒิสภาจึงเป็นเรื่องการใช้ดุลพินิจ ถ้าดุลพินิจนั้นเป็นไปโดยชอบด้วยเหตุผล ก็เป็นการชอบที่จะทำได้และได้กระทำไปแล้วด้วย

๕. ตามเอกสารต่าง ๆ ที่เลขธิการสภาผู้แทนราษฎร (ในฐานะเลขาธิการศาลรัฐธรรมนูญ ดร.ไพสิฐ พิพัฒน์นุก) รวมตลอดถึงรายงานการประชุมลับของวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ซึ่งแจกให้แก่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเพื่อประกอบการพิจารณานั้น ปรากฏว่าประธานวุฒิสภาได้กล่าวหลายครั้งในที่ประชุมว่าในฐานะที่เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ จันทน์จะต้องขอมติจากที่ประชุมวุฒิสภาเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้

๖. ตามความเห็นของข้าพเจ้า การกำหนดมาตรการและมาตรฐานในการออกเสียงให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบบุคคลที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นควรจะให้มาตรการและมาตรฐานอย่างเดียวกัน

ในการตรวจสอบคุณสมบัติและความประพฤติของผู้ที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิทางนิติศาสตร์ ๕ ท่าน และทางรัฐศาสตร์ ๑ ท่าน วุฒิสภาได้ดำเนินการออกเสียงเป็น ๒ ครั้ง ในขั้นแรก คัดเลือกไว้เฉพาะผู้ที่ได้คะแนนกึ่งหนึ่งของจำนวนวุฒิสมาชิก ส่วนการออกเสียงครั้งที่ ๒ ไม่ได้กำหนดมาตรฐานดังกล่าวไว้ แต่ในการให้ความเห็นชอบและไม่เห็นชอบบุคคลที่ประธานสภาผู้กาส่งมา ประธานวุฒิสภาได้ดำเนินการโดยกำหนดมาตรการ และมาตรฐานอย่างดีที่สุดดังปรากฏในรายงานการประชุมลับของวุฒิสภาแล้ว

๗. ข้าพเจ้าจึงขอสรุปว่า เมื่อได้พิจารณาวินิจฉัยตามหลักแห่งความเป็นจริง (ถ้าธรรม-*namism*) แล้ว การที่จะตั้งศาลรัฐธรรมนูญขึ้นนั้น บุคคลที่จะรับผิดชอบครั้งสุดท้ายของกระบวนการก็คือประธานวุฒิสภา ซึ่งเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ฉะนั้นความเห็นและการดำเนินการของประธานวุฒิสภา จึงเป็นการชอบที่จะกระทำได้

๘. การพิจารณาวินิจฉัยของข้าพเจ้าตามที่บันทึกไว้ข้างบนนี้ ได้อาศัยหลักวิชาและทางปฏิบัติในทางนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ประกอบกัน

คำวินิจฉัยของศาสตราจารย์ประเทือง กีร์ติบุตร

๑. เกี่ยวกับปัญหาในมาตรา ๒๕๕ วรรคแรก ที่ว่าศาสตราจารย์ธรรมนุญประกอบด้วย ประธานศาสตราจารย์ธรรมนุญคนหนึ่ง และตุลาการศาสตราจารย์อื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภามาจากบุคคลดังต่อไปนี้ (๑) (๒) (๓) (๔) และ ๗๑

เมื่อพิจารณาด้วยบทมาตรา ๒๕๕ โดยตลอดแล้วจะเห็นได้ว่า ด้วยบทมาตรา ๒๕๕ ได้แบ่งบุคคลที่จะมาเป็นตุลาการ และกำหนดการเลือกมาแล้วโดยเรียบร้อย โดยพวก (๑) ต้องเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนห้าคน พวก (๒) ต้องเป็นตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนสองคน ส่วนนอกนั้นเป็นพวกที่ (๓) คือ ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานิติศาสตร์ซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕๖ จำนวนห้าคน และพวก (๔) ผู้ทรงคุณวุฒิสถาปัตยกรรมซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕๗ จำนวนสามคน

จะเห็นได้ว่า กฎหมายแบ่งแยกตุลาการศาสตราจารย์ธรรมนุญออกเป็นพวก ๆ และกำหนดวิธีเลือกตั้งต่างกันออกไป คือ เลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาห้าคน ที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดสองคน ดังนี้ จึงเห็นได้ชัดเจนว่า ตุลาการศาสตราจารย์ธรรมนุญ ประเภท (๑) (๒) ได้รับเลือกมาแล้วตามกฎหมาย ไม่มีด้วยบทมาตรา ๒๕๕ ตรงไหนที่ให้วุฒิสภามาคัดเลือกอีกทีหนึ่ง และด้วยบทอื่นที่อื่นก็ไม่ได้กำหนดไว้

แต่วุฒิสภาเห็นว่า เมื่อวุฒิสภาเป็นผู้ถวายคำแนะนำ ก็ควรจะต้องเป็นผู้เลือกสรรได้ ถ้าพิจารณา มาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่ง ที่ว่าศาสตราจารย์ธรรมนุญประกอบด้วย ประธานศาสตราจารย์ธรรมนุญคนหนึ่ง และตุลาการศาสตราจารย์อื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภามาจากบุคคลต่อไปนี้ ข้อความนี้ไม่มีตัวบทตรงไหนว่า ให้วุฒิสภาสามารถลงมติให้ตุลาการศาสตราจารย์ที่เลือกมาแล้วจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดไว้อีก และมาตรา ๒๕๖, ๒๕๗ ก็พูดแต่ตุลาการ

Legislative Institutional Repository of Thailand

รัฐธรรมนูญที่มาจากสาขานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์เท่านั้นที่วุฒิสภาจะตั้งกรรมการสรรหาได้

ดังได้ทราบเรียบร้อยแล้ว มาตรา ๒๕๕ ได้แบ่งผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งตุลาการรัฐธรรมนูญออกเป็น ๒ พวก คือ พวกมาจากผู้พิพากษาศาลฎีกากับตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกมาแล้วจากที่ประชุมใหญ่ของทั้งสองสถาบัน กฎหมายจึงไม่บัญญัติจำข้ออื่นอีก ส่วนผู้จะดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๕ (๑) (๔) คือ สาขานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์นั้น กฎหมายกำหนดคุณสมบัติและวิธีคัดเลือกไว้แล้ว ตามมาตรา ๒๕๖-๒๕๗ ดังนั้น การลงมติเกี่ยวกับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ประเภท (๑) (๒) อีกครั้งหนึ่ง จึงไม่มีกฎหมายสำรอง

๒. เกี่ยวกับคำว่า ตามคำแนะนำ ที่กล่าวถึงกันอยู่นั้น ถ้าพิจารณาด้วยบทมาตรา ๒๕๕ วรรคแรก ..... ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภาจากบุคคลเหล่านี้ ประเภท (๑) .... ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ประเภท (๒) .... โดยที่ประชุมใหญ่ของศาลปกครองสูงสุด นอกจากนั้น พวกผู้ทรงคุณวุฒิทางนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ กฎหมายกำหนดคุณสมบัติและวิธีสรรหาและลงคะแนนไว้ในมาตรา ๒๕๖-๒๕๗ แยกต่างกันไป กฎหมายไม่กำหนดค่าคำแนะนำต้องทำอย่างไร มีแต่ผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการเท่านั้น อย่างดีก็คำแนะนำการเลือกตั้งของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาศาลปกครองสูงสุด และตลอดจนการสรรหาตามมาตรา ๒๕๗ ทั้งด้วยมาตรา ๒๕๕ ก็ใช้คำว่าตามคำแนะนำ ซึ่งข้อความตอนนี้เป็นความหมายรวม ๆ ตามคำแนะนำ ซึ่งต่างกับถ้อยคำแนะนำซึ่งเป็นเรื่องเจาะจงให้กล่าวถ้อย แต่ตามคำแนะนำไม่เจาะจงถึงขนาดที่เข้าใจว่าต้องลงมติ เรื่องทั้งหมดการอยู่กันสำนักกรรณการจะเป็นผู้กำหนด แต่ไม่ใช้จะคิดว่าตามคำแนะนำแล้วต้องมีการลงมติเสมอไป มิฉะนั้นแนะนำไม่ได้ กฎหมายเพียงแต่กำหนดตั้งตามคำแนะนำจากบุคคลต่อไปเท่านั้น

๓. ปัญหาที่ว่า “ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา” ที่เป็นองค์การตามกฎหมายหรือไม่ ถ้าถือตามความเห็นทางบริหารที่ว่า ต้องประกอบด้วยบุคคล-วัตถุประสงค์การดำเนินงาน-ประมาณ-สถานที่ทำงาน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาถือว่าเป็นองค์การตามหลักบริหาร และตามรายงานการประชุมของ ส.ส.ร. เมื่อ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๐๑ พระพิพากษาฎีกาเมื่อ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๐๑ ให้มีความเห็นในที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าเป็นองค์การที่ถูกตั้ง ที่สามารถคัดเลือกผู้พิพากษาได้ดีที่สุด ซึ่งผมมีความเห็นพ้องด้วย เพราะมันจะนับตามมาตรา ๒๖๖ กำหนดให้องค์การนั้น หรือประธาน

รัฐสภา เสนอเรื่องร่างต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ถ้าไม่ใช่องค์กร ตัวประธานรัฐสภา
ต้องเป็นผู้เสนอเรื่อง

ประเทือง กীরติบุตร
(ศาสตราจารย์ประเทือง กীরติบุตร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของพลโท โกวิท มัชฌมจันทร์

ข้อเท็จจริงมีว่า ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญทั่วไป) เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ความเห็นชอบต่อผู้พิพากษาศาลฎีกา ๔ คน ในจำนวน ๕ คน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เลือกไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามบทบัญญัติ มาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และวุฒิสภาไม่เห็นชอบ ๑ คน เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ประชุมเพื่อพิจารณาเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาจำนวน ๑ คน ไปแทน และศาลฎีกาได้แจ้งยืนยันต่อวุฒิสภาว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบต่อบุคคลซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เลือกไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นแล้วอีก เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือชี้แจงต่อประชาชนว่า ตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามคำแนะนำของวุฒิสภา คำแนะนำนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเกินมติของวุฒิสภา จึงเป็นกรณีที่มีปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกากับวุฒิสภาว่า เมื่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้พิจารณาเลือกบุคคลใดไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ แล้ว วุฒิสภามีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบบุคคลนั้นอีกหรือไม่ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัย ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕๕ บัญญัติว่า

“มาตรา ๒๕๕ ศาลรัฐธรรมนูญประกอบด้วยประธานศาลรัฐธรรมนูญคนหนึ่ง และตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอื่นอีกสิบสี่คน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา จากบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนห้าคน

(๒) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวนสองคน

(๓) ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ ซึ่งได้รับเลือก ตามมาตรา ๒๕๗ จำนวนห้าคน

(๔) ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ ซึ่งได้รับเลือก ตามมาตรา ๒๕๗ จำนวนสามคน

ให้ผู้ได้รับเลือกตามวรรคหนึ่ง ประชุมและเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานศาลรัฐธรรมนูญ แล้วแจ้งผลให้ประธานวุฒิสภาทราบ

ให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งประธานศาลรัฐธรรมนูญ และตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ”

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา ๒๕๕ ดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่าพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากบุคคล ๓ ประเภท และมาจาก ๓ องค์กรด้วยกัน กล่าวคือ ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเลือกตามมาตรา ๒๕๕ (๒) และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ตามมาตรา ๒๕๕ (๓) และ (๔) ซึ่งวุฒิสภาเลือกตามมาตรา ๒๕๗ ทั้ง ๓ องค์กรนั้น ต่างก็เป็นอิสระไม่ขึ้นแก่กัน วิธีการเลือกก็แยกจากกัน มิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่วุฒิสภาจะต้องเลือกหรือให้ความเห็นชอบต่อบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) เลย อำนาจหน้าที่ในการเลือกหรือให้ความชอบของวุฒิสภานั้น รัฐธรรมนูญจะบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ เช่นตามมาตรา ๒๕๗, ๒๖๗, ๒๖๘ และ ๒๖๙ เป็นต้น

ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๓๕ ของรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจแก่วุฒิสภาแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลซึ่งได้รับการเสนอชื่อเพื่อวุฒิสภาเลือกแต่งตั้ง ให้คำแนะนำ หรือให้ความเห็นชอบ ก็มีได้ให้อำนาจไว้แต่ประการใดที่จะปฏิบัติต่อบุคคล ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) Constitutional Repository of Thailand

อนึ่ง ความว่า “ตามคำแนะนำ” ย่อมหมายถึงการชี้ทางให้ปฏิบัติมิได้ก่อให้เกิดอำนาจหน้าที่อย่างอื่นได้ ดังเช่นการแนะนำตามมาตรา ๑๒๘ ของรัฐธรรมนูญ แต่เนื่องจาก

บทบัญญัติของมาตรา ๑๓๕ จึงก่อให้เกิดอำนาจขึ้นเกี่ยวกับการให้คำแนะนำของวุฒิสภา แต่ก็ได้รวมไปถึงบุคคลตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ไม่ จึงเป็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ประสงค์ให้ประธานวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่แทนองค์กรอื่นด้วยเท่านั้น

อาศัย เหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจหน้าที่ที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบต่อบุคคลซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นั้น ได้อีก

โกวิท มัชฌมจันทร์
(พลโท โกวิท มัชฌมจันทร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของศาลศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ ได้บัญญัติแยกที่มาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็น ๔ สายด้วยกัน คือ สายที่ ๑ มาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกาจำนวน ๕ คน สายที่ ๒ มาจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๒ คน สายที่ ๓ มาจากผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ จำนวน ๕ คน และสายที่ ๔ มาจากผู้ทรงคุณวุฒิสภาวิชารัฐศาสตร์จำนวน ๓ คน ทั้งได้ระบุไว้ชัดเจนว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็นผู้เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายที่ ๑ และที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุดเป็นผู้เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายที่ ๒ และมาตรา ๒๕๖ ได้ระบุว่า ให้วุฒิสภาเป็นผู้เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายที่ ๓ และ ๔ ซึ่งมีขั้นตอนของการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์ ๑๐ คน ผู้ทรงคุณวุฒิสภาวิชารัฐศาสตร์ ๖ คน ให้วุฒิสภานิติศาสตร์เลือกเอาเพียง ๕ คน และ ๓ คน ตามลำดับ แต่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากสายไหนก็ตาม มาตรา ๒๕๕ วรรคแรกกำหนดให้วุฒิสภามีหน้าที่ถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์เพื่อทรงแต่งตั้งทั้งนั้น จะเห็นได้ว่าตามบทบัญญัติดังกล่าวสำหรับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ สายที่ ๑ และ ๒ นั้น วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ “เลือก” ไม่ จะมีแต่อำนาจหน้าที่ในการถวาย “คำแนะนำ” เท่านั้น สมาชิกวุฒิสภาคงตระหนักถึงเรื่องนี้ดี เพราะในที่ประชุมวุฒิสภาในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ไม่มีท่านผู้ใดเห็นว่าวุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ “เลือก” ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายที่ ๑ ซึ่งมาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกาเลย ส่วนที่วุฒิสภาอนุญาตให้คณะกรรมการเสนาธิการการศึกษาระดับปริญญาตรีและกิตติมศักดิ์ของผู้พิพากษาในศาลฎีกา ๕ คน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกมาแล้ว ทั้งที่มาตรา ๑๑๕ มิได้บัญญัติให้อำนาจวุฒิสภาตั้งคณะกรรมการในเรื่องนี้ ดังเช่นกรณีของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายผู้ทรงคุณวุฒิสภานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์นั้น แม้วุฒิสภาจะอ้างว่าจะตั้งคณะกรรมการเพื่อการนี้โดยอาศัยมาตรา ๑๘๕ ซึ่งให้อำนาจวุฒิสภาที่จะตั้งคณะกรรมการขึ้นศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ก็ได้ก็ตาม แต่การที่วุฒิสภาจะตั้งคณะกรรมการขึ้นศึกษาประวัติและความประพฤติของผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาไปแล้ว ควรจะได้กระทำเฉพาะในกรณีมีเหตุโดยชัดแจ้งที่จะต้องกระทำ และต้องกระทำโดยรอบคอบ ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหา และคำนึงถึงเจตนารมณ์ของ

รัฐธรรมนูญด้วย ดังจะเห็นได้ว่าตามมาตรา ๑๓๕ ซึ่งเป็นบทบังคับให้วุฒิสภาต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งวุฒิสภามีหน้าที่ “เลือก” ให้ “คำแนะนำ” หรือให้ “ความเห็นชอบ” นั้น ไม่ได้บังคับให้ตั้งคณะกรรมการในกรณีที่วุฒิสภาจะถวาย “คำแนะนำ” ในการที่จะทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งมาจากสายผู้พิพากษาในศาลฎีกาด้วย ต่างกับกรณีของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายที่มาจากผู้ทรงคุณวุฒิ เหตุที่รัฐธรรมนูญบัญญัติเช่นนี้คงเป็นเพราะเห็นว่า ผู้พิพากษาในศาลฎีกาต้องดำรงตนอยู่ภายใต้ระเบียบ วินัย ประมวลจริยธรรม และนิติประเพณีของข้าราชการฝ่ายตุลาการอยู่แล้ว และเมื่อได้ผ่านการคัดเลือกมาจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาด้วย ก็น่าจะเป็นบุคคลที่เชื่อถือได้ว่ามีประวัติและความประพฤติดี จึงมิได้บัญญัติบังคับไว้ในมาตรา ๑๓๕ ว่าจะต้องมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นตรวจสอบประวัติและความประพฤติอีก และได้บัญญัติว่าตุลาการรัฐธรรมนูญสายที่มาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกาและมาจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจะต้องมีคุณสมบัติเช่นใด ดังกรณีของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งบัญญัติเรื่องคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ในมาตรา ๒๕๖

ปัญหาว่าการที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณารายงานของคณะกรรมการเกี่ยวกับประวัติและความประพฤติของผู้พิพากษาในศาลฎีกา ๕ ท่าน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกมา แล้วมีมติเป็นรายบุคคลว่าเห็นชอบให้ถวายคำแนะนำเพื่อทรงแต่งตั้งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ๔ ท่าน และไม่เห็นชอบ ๑ ท่าน ดังนี้ วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญทำได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้วุฒิสภาเข้าไปเกี่ยวข้องกับการดำรงตำแหน่งของบุคคลไว้หลายทางหลายวิธีด้วยกัน บางกรณีให้วุฒิสภาเป็นผู้ “เลือก” บุคคลผู้ดำรงตำแหน่ง เช่น การเลือกคณะกรรมการเลือกตั้ง (มาตรา ๑๑๘, ๑๔๓) การเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ (มาตรา ๒๕๗, ๒๖๑) การเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง (มาตรา ๒๗๔ (ก), ๒๗๕ (ก)) เป็นต้น บางกรณีให้วุฒิสภาเป็นผู้ให้ “ความเห็นชอบ” เช่น การให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน (มาตรา ๑๕ วรรคสาม) การให้ความเห็นชอบในการเสนอพระนามผู้สืบสันตติวงศ์

(มาตรา ๒๑ วรรคสาม) การให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งบุคลากรในศาลปกครองสูงสุด (มาตรา ๒๑๓ วรรคสอง) แต่งตั้งประธานศาลปกครองสูงสุด (มาตรา ๒๑๘) การให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (มาตรา ๓๐๒) เป็นต้น บางกรณีให้วุฒิสภาเป็นผู้ถวาย “คำแนะนำ” ต่อพระมหากษัตริย์ เช่น การแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (มาตรา ๑๕๖) การแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (มาตรา ๑๕๕) การแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (มาตรา ๒๕๗) การแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน (มาตรา ๓๑๒) และการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๒๕๕) เป็นต้น จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญได้แยกบัญญัติไว้โดยชัดเจนว่า กรณีไหนวุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ในการ “เลือก” กรณีไหนมีอำนาจหน้าที่ให้ “ความเห็นชอบ” และกรณีไหนมีอำนาจหน้าที่เพียงแต่ถวาย “คำแนะนำ” ฉะนั้น เมื่อมาตรา ๒๕๕ กำหนดว่า ในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกา ให้วุฒิสภามีอำนาจหน้าที่เพียงถวาย “คำแนะนำ” เท่านั้น วุฒิสภาจะไปทำการ “เลือก” หรือให้ “ความเห็นชอบ” หาได้ไม่ และผลของการลงมติซึ่งที่ประชุมวุฒิสภาเห็นชอบจะถวายคำแนะนำให้ทรงแต่งตั้งผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ผ่านการเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาแล้วเพียง ๔ ท่าน ไม่ถวายคำแนะนำ ๑ ท่านนั้น ก็เท่ากับเป็นการ “เลือก” ซ้ำอีกนั่นเอง การลงมติของวุฒิสภาในกรณีนี้จึงไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

เกี่ยวกับการลงมติของวุฒิสภาในเรื่องนี้ ปรากฏข้อความจากหนังสือชี้แจงต่อประชาชนของประธานวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ ว่า “... เมื่อรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า “วุฒิสภา” เป็นผู้ถวายคำแนะนำ ดังนั้นคำแนะนำนั้นจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเป็นมติของวุฒิสภา... และเมื่อใดก็ตามวุฒิสภาจะต้องมีมติเกี่ยวกับการคัดเลือกตัวบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง กรณีที่ย่อมจะต้องตกอยู่ได้บังคับแห่งมาตรา ๑๕๖ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติให้สมาชิกแต่ละท่านมีเอกสิทธิ์ที่จะลงคะแนนอย่างใดก็ได้โดยไม่ต้องอยู่ภายใต้อาณัติใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งย่อหมายถึงความว่า จะลงคะแนนเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับใครถวายคำแนะนำ บุคคลใดที่ศาลฎีกาส่งรายชื่อมาก็ได้...” ตามหนังสือชี้แจงนี้แสดงว่า การลงมติของวุฒิสภาเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๕๖ และเป็นการคัดเลือกนั่นเอง บทบัญญัติของมาตรา ๑๕๖

ที่กล่าวถึงนี้ก็คือ บทบัญญัติในวรรคสี่ซึ่งมีความหมายว่า “การออกเสียงลงคะแนนเลือกหรือให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งใด ให้กระทำเป็นการลับ เว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญนี้ และสมาชิกย่อมมีอิสระและไม่ถูกผูกพันโดยมติของพรรคการเมืองหรืออาณัติอื่นใด” จะเห็นได้ว่าบทบัญญัตินี้เป็นวิธีการออกเสียงลงคะแนนในกรณีวุฒิสภาทำหน้าที่ “เลือก” หรือให้ “ความเห็นชอบ” เท่านั้น หากเป็นกรณีวุฒิสภาเพียงแต่ทำหน้าที่ถวาย “คำแนะนำ” ไม่ วิธีการลงมติของวุฒิสภาในเรื่องนี้จึงไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเช่นกัน

การลงมติของวุฒิสภาดังกล่าวมานอกจากไม่สอดคล้องกับมาตรา ๒๕๕ แล้ว ยังขัดกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากหลายทางผ่านกระบวนการสรรหาและเลือกที่แตกต่างกัน และมีการเลือกโดยองค์กรต่างกัน หากวุฒิสภาไปใช้อำนาจคัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่มาจากผู้พิพากษาในศาลฎีกา และที่มาจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้อีก ผลก็จะกลายเป็นว่าวุฒิสภาแต่ผู้เดียวเป็นผู้เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้งหมดทุกสาย หากรัฐธรรมนูญมีเจตนารมณ์เช่นนั้น คงไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติมาตรา ๒๕๕, ๒๕๖ ให้มีวิธีการเลือกและสรรหาให้แตกต่างกัน

นอกจากนั้น เมื่อคำนึงถึงว่า มาตรา ๒๕๕ วรรคสาม ได้บัญญัติให้ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เข้าประชุมกันผู้ได้รับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญสายอื่น ๆ เลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานศาลรัฐธรรมนูญได้ด้วยแล้ว หากวุฒิสภามีอำนาจคัดเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกมาแล้วได้อีก มาตรานี้จะบัญญัติให้ท่านเหล่านั้นจะเข้าร่วมเลือกประธานศาลรัฐธรรมนูญได้อย่างไร ทำนองเดียวกันที่มาตรา ๒๕๘ วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะต้องลาออกจากการเป็นผู้พิพากษภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับเลือกนั้น คงเพื่อมิให้มีกรณีตรงกันข้ามซ้ำซ้อนในขณะเดียวกัน หากรัฐธรรมนูญมีเจตนารมณ์จะให้วุฒิสภา “คัดเลือก” หรือให้ “ความเห็นชอบ” ได้อีก ผลก็จะกลายเป็นว่าผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เมื่อลาออกภายใน ๑๕ วันแล้ว หากไม่ได้รับการ “คัดเลือก” หรือไม่ได้รับ “ความเห็นชอบ” จากวุฒิสภา ก็จะได้รับความเสี่ยงเพราะต้องลาออกจากการเป็นผู้พิพากษาไปก่อนแล้ว บทบัญญัติ

เหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญมิได้มีเจตนารมณ์จะให้วุฒิสภามีอำนาจ “คัดเลือก” ผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ผ่านการเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามาแล้ว หรือให้อำนาจวุฒิสภามีอำนาจลงมติให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ อันมีผลเป็นการ “เลือก” ซ้ำอีก

ด้วยเหตุดังกล่าวมาจึงเห็นว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

โสภณ รัตนกร

(ศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของนายโอกาส อรุณินท์

กรณีประธานศาลฎีกาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาในการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ปัญหาว่าวุฒิสภาซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ เพื่อทรงแต่งตั้งประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จะดำเนินการพิจารณาถวายคำแนะนำได้เพียงใด เมื่อเทียบกับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๕๕ (๓) และ ๒๕๕ (๔) และวุฒิสภามีอำนาจที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

คำวินิจฉัย พิจารณาแล้ว เห็นว่า การแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนี้มีลักษณะการแต่งตั้งเช่นเดียวกับการแต่งตั้งกรรมการเลือกตั้ง (มาตรา ๑๑๖) การแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดิน (มาตรา ๑๕๖) การแต่งตั้งกรรมการสิทธิมนุษยชน (มาตรา ๑๕๕) และการแต่งตั้งกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (มาตรา ๒๕๗) ที่รัฐธรรมนูญให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา ลักษณะการแต่งตั้งจึงแตกต่างกับการแต่งตั้งองคมนตรี ซึ่งเป็นไปตามพระราชอัชฌาศัย (มาตรา ๑๓) ดังนั้นความหมายของคำว่า "คำแนะนำ" ของวุฒิสภา จึงมุ่งหมายในประเด็นว่ามีได้ทรงแต่งตั้งตามพระราชอัชฌาศัย หากแต่เป็นการแต่งตั้งจากบุคคลที่วุฒิสภาได้แนะนำ

ตัวบุคคลที่วุฒิสภานำไปกราบบังคมทูลจะเป็นผู้ใดและมาจากการพิจารณาการคัดเลือกตามขั้นตอนประการใดนั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนแล้ว ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) (๒) (๓) และ (๔) และมาตรา ๒๕๗ ซึ่งบุคคลตาม (๑) จะเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาที่ได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ส่วนผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๓) และ (๔) รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีการสรรหาตามมาตรา ๒๕๗ ซึ่งแตกต่างจากบุคคลตาม (๑) และ (๒) และจากบทบัญญัติ มาตรา ๒๕๗ ในเรื่องการสรรหา นั้น คณะกรรมการสรรหามีหน้าที่ทำบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเกินกว่าจำนวนที่ต้องการ ๑ เท่า กล่าวคือ ๑๐ คน และ ๖ คน ตามลำดับ เพื่อให้วุฒิสภาเลือกให้เหลือจำนวน ๕ คน และ ๓ คน ตามลำดับ แต่บุคคลที่ได้รับการเลือกจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา นั้น รัฐธรรมนูญมิได้ให้อำนาจวุฒิสภาจะกระทำ

เช่นนั้นได้ ฉะนั้นวุฒิสภานี้จึงไม่อาจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบได้
ในกรณีของรายชื่อที่ได้รับการคัดเลือกจากที่ประชุมใหญ่สภาผู้แทนราษฎร

โดยสรุป จึงเห็นว่า วุฒิสภามีหน้าที่ต้องถวายคำแนะนำแต่ไม่อาจพิจารณาให้
ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบ ในกรณีผู้พิพากษาศาลฎีกาที่ได้รับการเลือกตั้งจากที่
ประชุมใหญ่สภาผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๒๕๕ (๑)

โอกาส อรุณินท์
(นายโอกาส อรุณินท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

หมายเหตุ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๑/๒๕๕๑ ประกาศราชกิจจานุเบกษา
ฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ ๑๑๕ ตอนที่ ๒ ก ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑

ประธานวุฒิสภา : จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปเราก็จะจำกัดแต่เฉพาะเรื่องการถวายคำแนะนำ
ซึ่งความจริงคราวที่แล้วเราก็ทำเฉพาะเรื่องถวายคำแนะนำเท่านั้น

๑.๕ ด้วยผมได้รับหนังสือจากประธานศาลรัฐธรรมนูญ มีความว่า ประธาน
รัฐสภาได้ส่งเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการสรรหาและ
การคัดเลือกนายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ทรงคุณวุฒิสาขา
นิติศาสตร์ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย แต่เนื่องจากการพิจารณาในประเด็น
ปัญหาดังกล่าวมีความจำเป็นจะต้องพิจารณาจากพยานเอกสารและพยานหลักฐานต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเห็นของวุฒิสภาในการพิจารณาเลือกนายอุกฤษ
มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเพื่อประกอบในการพิจารณาวินิจฉัยด้วย อาศัย
อำนาจตามความในมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๕๐ จึงขอให้ส่งความเห็นของวุฒิสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาเลือกนายอุกฤษ
มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ไปยังคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๒๐
มกราคม ๒๕๕๑ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

(สำเนา)

ด่วนที่สุด

ที่ ศส ๐๐๐๑/๒๗๑

ศาลรัฐธรรมนูญ

ถนนอุทองใน เขตคูสิต กท ๑๐๓๐๐

๑๕ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอให้ส่งความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา
กรรมาธิการ ประธานวุฒิสภา

ด้วยประธานรัฐสภาได้ส่งเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการสรรหา และการคัดเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ทรงคุณวุฒิสถาษานิติศาสตร์ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย แต่เนื่องจากการพิจารณาในประเด็นปัญหาดังกล่าวมีความจำเป็นต้องพิจารณาจากพยานเอกสารและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเห็นของวุฒิสภาในการพิจารณาเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อประกอบในการพิจารณาวินิจฉัยด้วย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงขอให้ท่านส่งความเห็นของวุฒิสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาเลือกนายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ไปยังคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๑ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

วันมหามงคล มหะธา

(นายวันมหามงคล มหะธา)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

Legislative Institutional Repository of Thailand

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๒๕๔๑๓๖๐ ๑

(สำเนา)

ที่ สท ๐๐๐๑/๒๓๒

รัฐสภา

ถนนอุทองใน คูสิต กท. ๑๐๓๐๐

๑๔ มกราคม ๒๕๔๑

เรื่อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการสรรหาและการคัดเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิสาขา นิติศาสตร์

กราบเรียน ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือ ที่ เครือข่ายฯ พิเศษ/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๑

เนื่องด้วย เครือข่ายองค์กรประชาธิปไตยและองค์กรประชาชนได้มีหนังสือร้องขอให้ผมในฐานะประธานรัฐสภา เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการสรรหา และการคัดเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ โดยให้เหตุผลว่าภายหลังที่วุฒิสภามีมติคัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ ก่อให้เกิดความสงสัยในคุณสมบัติของ นายอุกฤษ มงคลนาวิน ซึ่งได้รับการคัดเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ เพราะตามมาตรา ๒๕๖ (๓) ของรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จะต้องเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองอธิการสูงสุด อธิบดี หรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์ แต่ปรากฏว่า นายอุกฤษ มงคลนาวิน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากวุฒิสภาให้เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นศาสตราจารย์พิเศษของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มิใช่เป็นศาสตราจารย์ที่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

เมื่อพิจารณาคำร้องขอตั้งกล่าวของเครือข่ายองค์กรประชาธิปไตยและองค์กรประชาชน ประกอบกับข่าวสารที่สื่อมวลชนวิพากษ์วิจารณ์การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และการที่วุฒิสภา มีมติเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ทำให้เห็นได้ว่ามีผู้ที่มีความเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของ นายอุกฤษ มงคลนาวิน แบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย ซึ่งขัดแย้งกัน กล่าวคือ

ฝ่ายแรกเห็นว่า คำว่า “ศาสตราจารย์” หมายความว่ารวมถึงศาสตราจารย์พิเศษด้วย ดังนั้น นายอุกฤษ มงคลนาวิน จึงมีคุณสมบัติเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ ตามมาตรา ๒๕๖ (๑) ผู้มีความเห็นตามฝ่ายแรก ได้แก่ คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และวุฒิสภา ซึ่งคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้คัดเลือกและเสนอชื่อ นายอุกฤษ มงคลนาวิน ต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณา และวุฒิสภามีมติเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ฝ่ายที่สองเห็นว่า คำว่า “ศาสตราจารย์” มีความหมายเฉพาะผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่รวมถึงศาสตราจารย์พิเศษ ดังนั้น นายอุกฤษ มงคลนาวิน จึงขาดคุณสมบัติที่จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ การที่คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติและเสนอชื่อ นายอุกฤษ มงคลนาวิน ต่อวุฒิสภาและการที่วุฒิสภามีมติคัดเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ผู้มีความเห็นตามฝ่ายที่สองนี้ ได้แก่ ตัวแทนเครือข่ายองค์กรประชาธิปไตย และองค์กรประชาชน ตลอดจนทั้งประชาชนจำนวนมากที่สนใจและติดตามการดำเนินการสรรหาและการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ในฐานะประธานรัฐสภา เห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ที่เป็นผู้พิจารณาคัดเลือกและเสนอชื่อบุคคลต่อวุฒิสภา และวุฒิสภาเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกบุคคลดังกล่าวเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๑ ประกอบกับ มาตรา ๒๕๖ ของรัฐธรรมนูญ จึงเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรดินมาตรา ๑๖๖ ของรัฐธรรมนูญ และเนื่องจากเรื่องนี้ยังไม่มีความหมายและระเบียบใด ๆ ที่จะยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติได้

เมื่อไม่มีวิถีทางอื่นใดที่จะยุติปัญหาที่อยู่ในความสนใจของประชาชนซึ่งอาจนำไปสู่ความขัดแย้งที่รุนแรง และส่งผลกระทบต่อภาพพจน์ขององค์กรที่ทำหน้าที่สรรหาและคัดเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และการปฏิบัติหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะเป็นบรรทัดฐานต่อไปในอนาคต ในฐานะประธานรัฐสภาโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ จึงขอเสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าวเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่า

๑. คำว่า “ศาสตราจารย์” ตามความในมาตรา ๒๕๖ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มีความหมายรวมถึงศาสตราจารย์พิเศษด้วยหรือไม่

๒. ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า คำว่า “ศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๕๖ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มิได้มีความหมายรวมถึงศาสตราจารย์พิเศษด้วยแล้ว ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการเสนอชื่อ นายอุกฤษ มงคลนาวิน ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญต่อวุฒิสภา และการที่วุฒิสภามีมติเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

จึงกราบเรียนมาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เป็นบรรทัดฐานต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

วันมูหะมัดนอร์ มะทา

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ในการนี้ผมจึงจะขออนุมัติจากที่ประชุมว่า จะสมควรให้คณะกรรมการตรวจสอบคุณสมบัติที่เราได้ตั้งไปเป็นผู้ทำความเห็นส่งไป จะมีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่ เชิญคุณอมรรักษ์

นายอมร จันทรสุมบูรณ์ : กระผม ออมร จันทรสุมบูรณ์ กระผมอยากจะกราบเรียนขอปรึกษาท่านประธานฯ ใน ๒ เรื่อง เพราะว่า เรื่องที่ท่านประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบนั้นมี ๒ ประเด็น ประเด็นแรกก็คือ แจ้งว่า คณะตุลาการศาลซ้าขาดแล้วว่า วุฒิสภามีอำนาจเฉพาะในการถวายคำแนะนำ แต่ท่านยังไม่ได้สอบถามว่า ของสมาชิกวุฒิสภานั้นมีความคิดเห็นประการใด ประเด็นนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ขณะนี้อย่างที่ท่านประธานวุฒิสภาแจ้งให้สมาชิกวุฒิสภาทราบนั้น เรายังไม่เคยได้รับเอกสารที่เป็นคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ หรือคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญแต่ประการใด กระผมเข้าใจว่า มาตรา ๒๖๗ ได้กำหนดไว้ในวรรคสามว่า ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นองค์คณะทุกคนจะต้องทำคำวินิจฉัยในส่วนของตน มาตรา ๒๖๗ วรรคสามระบุว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคนให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ตามข่าวที่เราเคยดูในหน้าหนังสือพิมพ์ ตุลาการรัฐธรรมนูญที่ทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัย ตั้งแต่วันที่ ๙ แต่จนกระทั่งขณะนี้ สมาชิกวุฒิสภาซึ่งมีหน้าที่ โดยตรงจะต้องรับทราบและตรวจดูเหตุผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ขณะนี้กระผมยังไม่ได้รับเลย ดังนั้นกระผมก็เชื่อว่า ทุกท่านยังไม่มีโอกาสได้อ่าน และจะรู้ได้อย่างไรว่า คำวินิจฉัย หรือแม้แต่สิ่งที่ท่านประธานฯ แจ้งให้สมาชิกวุฒิสภาทราบตรงกับสาระของคำวินิจฉัย จริง ๆ แล้วก่อนหน้านี้นี้เมื่อสัก ๒ - ๓ วันก่อนกระผมได้ติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อที่จะขอ ดู คำวินิจฉัยที่จะต้องเปิดเผยและทุกคนจะต้องเซ็นชื่อนั้นมีสาระว่าอย่างไร เขาคงไม่ทราบว่า กระผมได้ขอในฐานะสมาชิกวุฒิสภา แต่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๕ ได้บัญญัติไว้ว่า บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ ปรากฏว่า กระผมไม่ได้ เนื่องจากมีคำสั่งของประธานศาลรัฐธรรมนูญบอกว่า ยังไม่ให้เปิดเผย ดังนั้นกระผมคิดว่า ประเด็นแรกที่ท่านประธานวุฒิสภาได้แจ้งให้สมาชิกวุฒิสภาทราบถึงสาระของตุลาการรัฐธรรมนูญนั้น กระผมอยากจะเลื่อนไปว่า ขอให้ท่านแจ้งอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่สมาชิกวุฒิสภาได้รับ

เอกสาร ไม่ว่าจะ เป็นอยู่ในราชกิจจานุเบกษา หรือ ไม่ว่าจะ เป็นสำเนาที่แจกก่อนเพื่อที่สมาชิกวุฒิสภาจะสามารถให้ความเห็นได้ว่า สาระนั้นมีความหมายจริง ๆ ว่า อย่างไร เรื่องนี้เป็นประการแรกที่กระผมอยากจะเรียนท่านประธานวุฒิสภาเพื่อจะหาหรือว่าเมื่อได้รับคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญแล้ว ขอให้ท่านแจกให้สมาชิกวุฒิสภาได้อ่านก่อนเพื่อที่จะฟังความคิดเห็น

สำหรับประเด็นที่ ๒ กรณีเรื่องคอกเตอร์อุกฤษที่มีปัญหาลงในหน้าหนังสือพิมพ์ เราจะตรวจสอบกันอย่างไร กระผมคิดว่า จะขอโอกาสฟังคำอภิปรายจากสมาชิกวุฒิสภาท่านอื่นก่อน ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ได้ทราบ ว่า คำวินิจฉัยพร้อมด้วยความเห็นของตุลาการรัฐธรรมนูญทุกคนได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ฉบับลงวันที่ ๘ แต่ผมไม่แน่ใจว่า ฉบับที่ ๘ ได้ออกมาแล้วหรือยัง อย่างไรก็ตาม คำวินิจฉัยได้วางอยู่ตรงข้างหน้าสมาชิกฯ ที่แจกเข้าวันนี้แล้ว ถ้าท่านผู้ใดยังไม่ได้รับ กรุณาติดต่อกับเจ้าหน้าที่ได้ เพื่อจะได้รับไปอ่าน สำหรับการแจ้งให้ทราบนั้นก็แจ้งไปแล้ว ซึ่งไม่มีทางเลือกอย่างอื่นก็ต้องแจ้งให้สมาชิกฯ ทราบ แต่เมื่อไรที่สมาชิกฯ ได้ศึกษาแล้วคิดใจประเด็นใดที่จะขอพูดกันในเรื่องนี้ ก็ยกเป็นเรื่องขึ้นมาปรึกษากับประธานฯ ก็จะเปิดโอกาสให้ท่านได้อภิปรายกัน เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ประเด็นที่ท่านประธานฯ ได้ขอปรึกษาต่อที่ประชุมคือ เรื่องที่จะให้คณะกรรมการวิสามัญตรวจสอบคุณสมบัติของคอกเตอร์อุกฤษ มงคลนาวิน เป็นผู้เสนอความเห็นในนามของวุฒิสภา ผมว่า ในประเด็นนี้ถ้าอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖๓ การเสนอความเห็นเกี่ยวกับการตีความต่าง ๆ ของตุลาการรัฐธรรมนูญน่าจะเป็นหน้าที่ของประธานวุฒิสภา ถ้าจะให้คณะกรรมการวิสามัญซึ่งตรวจสอบประวัติ เป็นผู้เสนอความเห็นก็คงจะเป็นเพียงความเห็นเบื้องต้น แต่ในที่สุดท่านประธานวุฒิสภาก็คงจะต้องรับผิดชอบ ผมอยากจะทำให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในกรณพิจารณาของคณะกรรมการสรรหา ผู้เห็นสมควรที่จะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิทางนิติศาสตร์นั้น มีกรรมการสรรหาบางท่านซึ่งเป็นคณบดีของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งได้ปรึกษาหารือกันในที่ประชุมแล้วว่า ในกรรมการสรรหา นั้นจะยอมรับ คำว่า ตำแหน่งศาสตราจารย์ กว้างขวางแค่ไหน ซึ่ง

ในคณะกรรมการสรรหานั้นเองก็มีผู้ซึ่งเคยเป็นผู้ร่างรัฐธรรมนูญอยู่ด้วยมีตำแหน่งเป็นเลขานุการของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งเลขานุการของสภาร่างรัฐธรรมนูญนั้นก็ให้ความเห็นว่า ในที่ประชุมพูดถึงตำแหน่งศาสตราจารย์เพียงอย่างเดียว คือไม่ได้มีความหมายพิเศษว่า จะต้องเป็นข้าราชการชั้น ๑๐ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นเมื่อตำแหน่งศาสตราจารย์ เป็นตำแหน่งที่มีกฎหมายบัญญัติรับรองไว้ในพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัย ก็ต้องถือว่าเป็นตำแหน่งศาสตราจารย์ ซึ่งได้เินไปอย่างถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้ว เพราะฉะนั้นคณะกรรมการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิจึงได้เสนอรายชื่อดอกเตอร์อุกฤษ มงคลนาวิน ซึ่งมีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์พิเศษ และได้รับการรับรองจากมหาวิทยาลัยคอมพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยแห่งนั้น ขึ้นมาให้ทางวุฒิสภาได้พิจารณาวินิจฉัย ฉะนั้นผมจึงกราบเรียนว่า ถ้าหาก ท่านประธานฯ จะฟังความเห็นจากคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของดอกเตอร์อุกฤษ มงคลนาวิน ผมคิดว่า น่าจะได้มีการสรุปความเห็นของคณะกรรมการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิด้วย เพราะนั่นเป็นแหล่งเบื้องต้น ที่แสดงให้เห็นว่า เราได้ดำเนินการพิจารณาวินิจฉัยเป็นไปตามข้อมูล เหตุผลที่ได้มีการเสนอมา เพราะว่ากรรมการสรรหานั้นมีผู้ซึ่งเป็นเลขานุการของสภาร่างรัฐธรรมนูญอยู่ด้วย ท่านประธานฯ คว้าในการพิจารณาคุณสมบัติของดอกเตอร์อุกฤษ ผมมีความไม่สบายใจอยู่อย่างหนึ่ง ที่มีความเห็นที่ค่อนข้างจะมากทางด้านสื่อมวลชน โดยเฉพาะผมไม่ทราบว่าจะเป็นผู้ซึ่งอยู่ในวงการยุติธรรมหรือไม่ แต่มีบทความลงในหนังสือพิมพ์หลายฉบับว่า วุฒิสภาประมาณเล็กน้อย ไม่ได้ตรวจสอบ คุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนิติศาสตร์ท่านนี้อย่างจริงจัง ทำให้ถลัดออกไปว่า เป็นศาสตราจารย์พิเศษ ไม่ได้มีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ ผมคิดว่า เป็นเรื่องซึ่งเราจะต้องใช้ความระมัดระวัง เพราะความจริงแล้วเวลาที่วุฒิสภาตรวจสอบคุณสมบัติเพื่อพิจารณาตัดสินเลือกผู้ซึ่งสมควรดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น เราพิจารณาจากรายชื่อที่คณะกรรมการสรรหาได้พิจารณาเบื้องต้นมา เพราะฉะนั้นคณะกรรมการสรรหานั้นคงจะต้องมีความรับผิดชอบในเบื้องต้นว่า คุณสมบัติเบื้องต้นของบุคคลเหล่านี้ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ คณะกรรมาธิการวิสามัญตรวจสอบประวัติก็ควรจะดูประวัติทางด้านอื่นว่า จะมีประวัติที่เหมาะสม หรือไปเสียในทางลับว่ามีความประพฤติที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายหรือมัวคืด หรือมีกวนลับที่อาจจะเป็นประเด็นปัญหาต่อ

การดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ เพราะฉะนั้นการพิจารณาวินิจฉัยในเรื่องนี้เราคงจะต้องอ้างอิงแนวการพิจารณาสรรหาของคณะกรรมการสรรหาด้วย หรืออาจมีความเห็นของคณะกรรมการวิสามัญที่ตรวจสอบประวัติ แต่ในที่สุดแล้ว ผมยังคิดว่า คงจะเป็นความรับผิดชอบของประธานวุฒิสภา ที่จะสรุปความเห็นเสนอต่อท่านประธานรัฐสภาในฐานะประธานตุลาการรัฐธรรมนูญ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ชี้แจงคุณวิชัยนิดหนึ่งครับ ประธานตุลาการรัฐธรรมนูญได้ส่งหนังสือไปทั้ง ๒ ทาง ทางหนึ่งมายังวุฒิสภา อีกทางหนึ่งไปยังคณะกรรมการสรรหาเพื่อที่จะให้ชี้แจง เหตุที่ผมต้องมาพูดในที่ประชุมนี้เพราะว่า ท่านขอให้วุฒิสภาชี้แจง ผมไม่สามารถจะชี้แจงโดยปราศจากความรู้เห็นของสภานี้ได้แน่ละ ในฐานะที่ผมเป็นตุลาการรัฐธรรมนูญด้วย ผมก็ย่อมจะต้องไปแสดงความคิดเห็นในที่นั้น แต่ในฐานะที่เป็นประธานวุฒิสภาผมก็จะต้องมาถามสภากว่า จะชี้แจงกันอย่างไร และเมื่อได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่าคนที่ดูข้อมูลดีที่สุดก็คือคณะกรรมการที่เราส่งไปตรวจสอบเพราะฉะนั้นคณะกรรมการก็ต้องฟังเขาเหมือนกันว่า ตอนที่เขาพิจารณาเขามีความเห็น เขาได้ตรวจสอบอย่างไรบ้าง แล้วเราก็จะได้มาว่า ความเห็นเหล่านั้นเราจะทำอะไรเพิ่มเติมกันอย่างไร หรือไม่เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุกษ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม พลเรือเอก เกาะหลัก สมาชิกวุฒิสภา กระผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานฯ สักนิดในกรณีที่เกี่ยวข้องกับดอกเตอร์อุกฤษ ขณะนี้เรากำลังอยู่ในช่วงของการใช้รัฐธรรมนูญฉบับซึ่งปัจจุบันนี้เข้ามาไม่นานนัก อยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อ มีอะไรตั้งหลายสิ่งหลายอย่างในรัฐธรรมนูญนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งนี้ก็ด้วยเจตนาที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นระบบ ทุกอย่างให้อีกรอบันด้วยบทกฎหมาย ยึดอยู่ในคคिका เพื่อปฏิรูปการเมืองดังที่เข่าว่าไว้ กระผมอยากจะกราบเรียนประธานฯ เพื่อขอเป็นความรู้ก่อนที่จะตกลงใจว่า จะทำประการใดกับข้อมูลทีขอ

ประการแรก ท่านวันมูหะมัดนอร์ มะทา ท่านขอมาในนามของประธานตุลาการรัฐธรรมนูญใช่หรือไม่ ถ้าท่านขอมาในนามของประธานตุลาการรัฐธรรมนูญแล้วอ้างมาตรา ๒๖๕ ในการทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญ กระผมอยากจะเรียนถามว่า

ศาลรัฐธรรมนูญได้รับเรื่องนี้เพื่อทำหน้าที่จากใคร ผู้ที่ได้ส่งเรื่องนั้นมีอำนาจที่จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยหรือไม่ เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้วการที่จะมาถามก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่ว่าศาลรัฐธรรมนูญนั้นใคร ๆ จะเอาเรื่องไปเสนอแล้ว ก็ต้องว่าความไปตามนั้น ผู้ที่เสนอคำฟ้องมีอำนาจฟ้องหรือเปล่า ในรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ กระผมอ่านดูก็ไม่เห็นว่าจะให้คนใดคนหนึ่งนอกจากรัฐสภาหรือสภาผู้แทนฯ คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นการที่ประธานฯ ท่านขอมา ท่านขอมาโดยเหตุผลว่า เพื่อจะทำหน้าที่ แล้วหน้าที่ที่ท่านจะทำนั้นท่านจะต้องทำในฐานะที่ว่าศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วเรื่องนั้นใครเป็นผู้เสนอ มีอำนาจเสนอหรือไม่ กระผมอยากจะเรียนถามเพื่อไปเป็นบรรทัดฐานต่อไปในวันข้างหน้า จะได้อยู่บนกติกาอยู่กับร่องกับรอย ไม่ได้อยู่ตามกระแสหรือตามกระบวนกรใดกระบวนกรหนึ่ง ซึ่งไม่ทราบว่า มีอำนาจหรือหน้าที่ในการกระทำเช่นนั้นหรือไม่ เพราะฉะนั้นก่อนที่กระผมจะอภิปรายหรือเรียนถามท่านต่อไป กระผมขออนุญาตขอลี้ภัยท่าน ขอทราบคำตอบตรงนี้เสียก่อน ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เพื่อเป็นการตอบคำถามของคุณเกาะหลัก โดยที่ไม่ได้แปลว่า ผมเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการกระทำนั้น คุณวันมูหะมัดนอร์ มะทา ได้ส่งหนังสือมาในฐานะประธานศาลรัฐธรรมนูญ แจ้งว่า ประธานรัฐสภาได้ส่งเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เพราะฉะนั้นคำตอบก็คือ คนที่ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยคือ ประธานรัฐสภา ซึ่งบังเอิญเป็นคนเดียวกับประธานศาลรัฐธรรมนูญ เชิญคุณอมร ครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ : ขณะนี้ หนังสือที่ท่านประธานฯ กล่าวว่าจะท่านประธานรัฐสภา หรือประธานศาลรัฐธรรมนูญ ส่งมา ผมยังไม่เห็นในแฟ้ม ผมไม่ทราบว่า ได้แจกหรือเปล่า อย่างที่เรียกว่า การส่งเรื่องมาให้ ผมคิดว่า ท่านอาจจะส่งในฐานะที่ไม่จำเป็นจะเป็นทางการ แต่สำหรับผมคิดว่า เมื่อมีประเด็นในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องการตรวจสอบคุณสมบัติ ผู้ที่จะวินิจฉัย ไม่ว่าจะได้รับหนังสือจาก ประธานรัฐสภาหรือประธานศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ ผู้ริเริ่ม น่าจะเป็นจากวุฒิสภาเอง เพื่อที่จะตรวจสอบดูว่า ในขั้นการกลั่นกรองนั้นได้เกินไปโดยรอบคอบหรือมีการผิดพลาดหรือไม่ ฉะนั้นถ้าหากจะมีการริเริ่มตรวจสอบในกรณีนี้ผมมีความเห็นว่า ควรจะเป็นการริเริ่มจากวุฒิสภา จะโดยใครก็ได้ที่จะเสนอขึ้นมาเพื่อตรวจสอบ ส่วนการตรวจสอบนั้น วุฒิสภาในฐานะที่ประชุมร่วมกัน คงจะ

ไม่อยู่ในฐานะที่จะตรวจสอบได้ คงจะต้องมีการตั้งกรรมาธิการ ในการตั้งกรรมาธิการนี้ ผมอยากจะเรียนปรึกษาท่านประธานฯ ประการแรกก็คือ กรรมาธิการเดิมนั้นถ้าจะให้ตรวจสอบก็อาจจะมีแนวโน้มที่แม้ว่า จะยุติและทำอย่างรอบคอบเพียงใด บุคคลภายนอกก็อาจจะตั้งคำถามได้ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า ถ้าจะให้คำตอบในกรณีนี้ น่าจะเป็นการตั้งกรรมาธิการขึ้นอีกคณะหนึ่ง อาจจะเป็นบุคคลคนเดียวหรือจำนวนหนึ่งจากกรรมาธิการเดิมก็ได้ เพื่อที่จะทำคำตอบหรือศึกษาเรื่องนั้นมาชี้แจงต่อสมาชิกวุฒิสภา ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลักครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุจ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ท่านประธานฯ ได้กรุณาชี้แจงเรื่องเอกสารนั้น เพราะฉะนั้นกระผมขออนุญาตท่านประธานฯ ที่จะกราบเรียนถามในอันดับต่อไปว่าท่านประธานรัฐสภาส่งเรื่องให้ประธานศาลรัฐธรรมนูญตีความ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ สามารถจะส่งเรื่องได้กรณีเดียวเกี่ยวกับการเรียกองค์กรซึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดเอาไว้หรือมีข้อขัดแย้ง แล้วกรณีนี้ประธานรัฐสภามีอำนาจหรือมีสิทธิที่จะเสนอเรื่องได้อย่างไร เพราะการที่จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความนั้น นอกจากสภาผู้แทนฯ วุฒิสภา หรือรัฐสภาด้วยกัน นอกจากนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับอะไรก็แล้วแต่มีอยู่หนึ่งที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่เขาเรียกว่า ด้านการจัดองค์กรขององค์กรซึ่งรัฐธรรมนูญนี้ระบุไว้มีข้อขัดแย้งกัน ประธานรัฐสภาจึงจะเสนอต่อประธานศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อวินิจฉัย เรื่องที่ขอมานี้กระผมไม่ทราบครับ ยังมองไม่เห็นว่าจะเกี่ยวกับการจัดองค์กรอะไร แล้วเรื่องอะไร เพราะฉะนั้นกระผมก็อยากจะขอความกรุณาท่านประธานฯ สักนิด กรุณาให้ความรู้แก่กระผมด้วยว่าจะอ้างมาตรานี้มาใช้ได้หรือไม่ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : คืออย่างนี้ เมื่อประธานศาลรัฐธรรมนูญมีหนังสือมาขอความเห็นของวุฒิสภา โดยรัฐธรรมนูญเรามีหน้าที่จะต้องให้ความเห็นนั้นไป เพราะว่าเป็นอำนาจที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ส่วนศาลรัฐธรรมนูญหรือตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งทำหน้าที่ศาลรัฐธรรมนูญในขณะนี้จะมีอำนาจพิจารณาตามคำขอของประธานรัฐสภาหรือไม่ ย่อมอยู่ในดุลพินิจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งเราไม่มีสิทธิที่จะเข้าไปก้าวท้าวหรือก้าวล่วงได้ เพราะฉะนั้นก็ต้องเป็นเรื่องของเขา ถ้าวินิจฉัยออกมาว่าอย่างไรก็จะเป็นบรรทัดฐาน

ต่อไปในวันข้างหน้า เพราะฉะนั้นที่คุณอมวเสนอว่า ควรจะเป็นการตั้งคณะทำงานหรือ คณะกรรมาธิการขึ้นมาใหม่ สมก็ไม่มีข้อขัดข้องที่จะทำอย่างนั้น และจะยินดีด้วย เพราะว่า เราจะได้หานักกฎหมายที่มีความคิดเห็นหลาย ๆ ฝ่ายเข้าไปช่วยกันดูได้ สมในฐานะเข้าไปนั่ง อยู่ในตุลาการรัฐธรรมนูญ สมก็หนักใจพอสมควร เพราะว่า ในกรณีวินิจฉัยจะแตกต่างกัน ไปจากที่เคยเรียนมาแล้วทั้งสิ้น แม้กระทั่งการวินิจฉัยมาตรา ๑๓๕ ซึ่งเขียนเอาไว้ชัดเจนว่า เป็นหน้าที่ ก็มี การพูดโดยนักกฎหมายหลายท่านว่า นั่นคืออำนาจ ซึ่งการแยกระหว่าง การกำหนดหน้าที่ที่กับกำหนดเป็นอำนาจยังแยกกันไม่ออก ทำให้หนักใจพอสมควร เชิญคุณวิชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ สม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา สมคิดว่าหนังสือของท่านประธานรัฐสภา ในฐานะประธานศาลรัฐธรรมนูญที่ขอให้วุฒิสภามีความเห็นนั้นน่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะมาตรา ๒๖๕ ระบุเพียงว่าในการปฏิบัติหน้าที่ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจเรียกเอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ ตลอดจนขอให้ศาล พนักงานสอบสวน หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ดำเนินการใด ๆ เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาได้ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจแต่งตั้งบุคคล หรือคณะบุคคลเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่มีขอหมาย เพราะฉะนั้นมาตรา ๒๖๕ นี้ ไม่ได้ระบุ เลยว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจที่จะขอให้วุฒิสภาชี้แจงในเรื่องอะไร สมยังมองไม่เห็นว่าจะมีอำนาจอะไรที่จะมาดำเนินการ และประเด็นต่อไป สมคิดว่า ในการพิจารณาผู้ซึ่งสมควร ได้รับการถวายคำแนะนำเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นได้ผ่านขั้นตอนของวุฒิสภาไปแล้ว เพราะฉะนั้นวุฒิสภาก็จะต้องมีหน้าที่ที่จะต้องถวายคำแนะนำตามมติของวุฒิสภา และเมื่อถวายคำแนะนำไปแล้ว ผู้ซึ่งรับผิดชอบก็คือวุฒิสภา เพราะ เป็นผู้พิจารณาในขั้นสุดท้าย ในการถวายคำแนะนำ แต่ถ้าหากว่า ถวายคำแนะนำไปแล้ว ผู้ซึ่งเป็นตุลาการรัฐธรรมนูญ ขาดคุณสมบัติ อย่างนั้นก็ต้องเข้าตามมาตรา ๒๖๐ ที่ระบุว่า นอกจากการพ้นจากตำแหน่ง ความวาระ ประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญพ้นจากตำแหน่งเมื่อ (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๕๖ (๑) ก็คือ ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่า ศาสตราจารย์ เพราะฉะนั้นในขั้นตอนนี้สมไม่เห็นด้วยที่วุฒิสภาจะไปให้คำชี้แจง เพราะ

รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญไว้ และไม่อยู่ในขั้นตอนที่จะพิจารณาเรื่องคุณสมบัติ เพราะท่านอาจารย์อุกฤษ มงคลนาวิน ยังไม่ได้เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นเรื่องขั้นตอน อยู่ในขั้นตอนการถวายคำแนะนำ และก็ยังไม่ได้มีการโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่ง แต่ถ้าหากได้มีการโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่งแล้วเกิดมีข้อขัดแย้งว่า ท่านมีคุณสมบัติครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ ก็ต้องพิจารณาไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ เพราะฉะนั้นในขั้นตอนนี้ ผมคิดว่า เราไม่จำเป็นต้องไปให้ความเห็นในเรื่องที่เราได้ดำเนินการไปอย่างถูกต้องแล้วครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพชร

นายเพชร ยุติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผมเพชร ยุติธรรมดำรง สมาชิกวุฒิสภา กระผมได้ฟังท่านสมาชิกวุฒิสภาได้อภิปรายไปเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว กระผมอยากจะขอกราบเรียนเพิ่มเติมเพื่อประกอบการวินิจฉัย หรือการเข้าใจของสมาชิกวุฒิสภาด้วยว่า ความจริงแล้วในกรณีของท่านอาจารย์อุกฤษนี้เป็นเรื่องที่ทางวุฒิสภาได้ดำเนินการวินิจฉัยได้ครบถ้วนตามกระบวนการแล้วในฐานะที่กระผมเองได้เคยทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการวิสามัญตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลตามมาตรา ๑๓๕ ที่ทางวุฒิสภาได้ตั้งขึ้นมา และได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติของท่านอาจารย์อุกฤษไปแล้ว ก็อยากจะกราบเรียนว่า ในการทำงานของคณะกรรมการซึ่งมีอยู่ทั้งหมด ๑๑ คน อย่างที่กระผมได้เคยกราบเรียนสมาชิกวุฒิสภาในการชี้แจงเพื่อประกอบการวินิจฉัยของวุฒิสภาไปครั้งหนึ่งเมื่อ ๒ เดือนที่แล้ว ก็เห็นว่า การทำงานของคณะกรรมการนั้นตามรัฐธรรมนูญหรือตามระยะเวลาที่กำหนดให้ ทางคณะกรรมการมีเวลาค่อนข้างจำกัด และด้วยเวลาอันจำกัดนั่นเอง คณะกรรมการก็ได้พยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุด และมีรายงานที่ได้ดำเนินการชี้แจงต่อที่ประชุมวุฒิสภาแห่งนี้ไปทั้งหมดครบถ้วนแล้ว ในส่วนของอาจารย์อุกฤษนั้น กระผมอยากจะกราบเรียนเป็นเบื้องต้นว่า การทำงานของคณะกรรมการได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติ มีการตรวจสอบประวัติ ความประพฤติ ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดในมาตรา ๑๓๕ นั้นคณะกรรมการได้ดำเนินการทำงานตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่าในการดำเนินการเพื่อให้คำแนะนำบุคคลดังกล่าว ให้มีการดำเนินการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลเหล่านั้น เพราะฉะนั้นการทำงานของคณะกรรมการที่ได้วินิจฉัย

ในคราวนั้น เราก็ถือการดำเนินการตามที่คณะกรรมการสรรหาได้สรรหาบุคคลผู้มีความรู้
 ด้านนิติศาสตร์มาทั้งหมด ๑๐ คน และใน ๑๐ คนนั้นก็มิบุคคลดังกล่าวตามที่ปรากฏชื่อ
 ไปแล้ว และในจำนวนนั้นก็มิท่านคณบดีหรือคณบดีรองอยู่ด้วย คณะกรรมการวิสามัญของ
 วุฒิสภา ก็ได้ดำเนินการคัดเลือกหรือตรวจสอบประวัติความประพฤติของทั้ง ๑๐ คนนั้น
 ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด ซึ่งในกรณีนี้เป็นการทำหน้าที่อย่างที่ท่านประธานฯ ได้อธิบาย
 ไปแล้ว เพราะฉะนั้นความรับผิดชอบในการดำเนินการต่าง ๆ หรือในเรื่องคุณสมบัติของ
 ความเป็นศาสตราจารย์นั้น ก็คงจะต้องถือตามที่คณะกรรมการสรรหาได้วินิจฉัยมาแล้วว่า
 ท่านนั้นได้อยู่ในองค์ประกอบ ท่านนั้นได้รับการสรรหาถูกต้อง และในส่วนของการทำงาน
 กระผมขอฝากให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้โปรดวินิจฉัย หรืออ่านรัฐธรรมนูญให้ดูว่า
 ในเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้จะเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นอยู่ในมาตรา ๒๕๖
 โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับ (๑) (๑) เขียนว่าอย่างไรกับ มาตรา ๒๕๖ (๑) เกยเป็น
 รัฐมนตรี กรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรรมการสิทธิมนุษยชน
 แห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน
 หรือเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองอธิการสูงสุด อธิบดีหรือเทียบเท่า หรือดำรง
 ตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์ จะเห็นได้ว่าข้อความในมาตรา ๒๕๖ นี้ ถ้าหากว่า เราเรียง
 กฎหมายเราสามารถที่จะแบ่งองค์ประกอบของมาตรา ๒๕๖ (๑) ได้เป็น ๓ ข้อ

๑. เกยเป็นรัฐมนตรี กรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
 กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ
 กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน นี้องค์ประกอบข้อแรก

๒. เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองอธิการสูงสุด อธิบดีหรือเทียบเท่า

๓. ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์

จะเห็นได้ว่า ข้อความใน ๓ องค์ประกอบของ (๑) ในมาตรา ๒๕๖ นี้เป็น
 คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๕๖ (๑) ถ้าหากเราจะพิจารณาในเรื่อง
 การเป็นศาสตราจารย์กรณีของท่านอาจารย์อุกฤษ ก็ถามว่า ในข้อ ๒ ที่กระผมยกตัวอย่าง
 ขึ้นมา เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองอธิการสูงสุด อธิบดีหรือเทียบเท่านี้หมายถึงใคร
 ข้อความตรงนี้ก็คงจะเห็นว่า บุคคลผู้นั้นจะต้องเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่า

รองอธิการสูงสุด เคยเป็นอธิบดีหรือเทียบเท่า คำว่า อธิบดีหรือเทียบเท่า ก็หมายถึงตำแหน่งต่าง ๆ ที่เทียบเท่าอธิบดี เพราะฉะนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่า ศาสตราจารย์ระดับ ๑๐ ในมหาวิทยาลัยนั้น มีตำแหน่งเทียบเท่าอธิบดีตามมาตรา ๒๕๖ (๓) ซึ่งบุคคลดังกล่าวที่กระผมได้พูดมานี้คือเคยเป็นทั้งสิ้น แต่พอมถึงองค์ประกอบข้อ ๓ ว่า ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์ ตรงนี้ก็คงจะต้องเป็นข้อนำคิดว่า คนที่ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์ ตามมาตรา ๒๕๖ (๓) ใน (๓) ที่กระผมแยกออกมานี้จะหมายถึงบุคคลผู้ใด เพราะฉะนั้นข้าราชการประจำมาเป็นตรงนี้ได้ครับ คนที่จะดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าศาสตราจารย์ตรงนี้ได้ต้องไม่ใช่ข้าราชการประจำ เพราะถ้าเป็นข้าราชการประจำแล้วต้องลาออก เมื่อลาออกแล้วก็ขาดคุณสมบัติเพราะเท่ากับเคยเป็น ใหม่ครับ เพราะฉะนั้นถ้าเคยเป็นแล้วมาเป็นไม่ได้ นี่คือการอ่านกฎหมายที่กระผมตีความ ในส่วนของการวินิจฉัย

ประธานวุฒิสภา : คุณพรครับ การวินิจฉัยคงเป็นหน้าที่ของตุลาการรัฐธรรมนูญ

นายพร ยุติธรรมดำรง : ท่านประธานฯ ครับ กระผมอยากจะชี้แจงให้บรรดาท่านสมาชิกวุฒิสภาได้กรุณาเข้าใจการทำงานของคณะกรรมการ ที่กระผมได้ทำงานไปแล้ว ในส่วนประเด็นที่ท่านประธานรัฐสภาได้ส่งหนังสือมาถึงวุฒิสภาเพื่อขอความเห็นนั้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ประเด็นปัญหาเหล่านี้กระผมอยากจะย้อนกลับไป ณ วันหนึ่งซึ่งที่ประชุมวุฒิสภาแห่งนี้ได้มีการลงมติส่งเรื่องให้คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นปัญหา ซึ่งเป็นปัญหาของวุฒิสภาในการทำหน้าที่ตามมาตรา ๑๓๕ ว่า เราจะทำหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลที่ได้รับเลือกมาจากศาลฎีกา คือผู้พิพากษาในศาลฎีกาและบุคคลที่ได้รับเลือกมาจากตุลาการศาลปกครองได้หรือไม่ ซึ่งวุฒิสภาเห็นว่า เป็นปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภา คำว่า ปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภา นั้นเป็นปัญหาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖ แห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้ที่บัญญัติไว้ เราเคยส่งไปวินิจฉัยแล้ว แต่ปรากฏว่า คณะตุลาการรัฐธรรมนูญไม่ได้วินิจฉัยปัญหานี้ให้ โดยชี้แจงเหตุผลว่า ปัญหายังไม่เกิด แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นที่ทุกคนได้รับทราบกัน กระผมคงจะไม่วินิจฉัย หรือคงจะไม่ก้าวล่วงไปในการวิพากษ์วิจารณ์คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ แต่ประเด็นนี้ ในหนังสือที่ท่านประธานรัฐสภาได้

ส่งถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ ก็คงจะเป็นปัญหาเดียวกันครับว่า ที่ไปที่มาของเรื่องนี้ก็คือว่า ท่านประธานรัฐสภาได้รับหนังสือจากเครือข่ายองค์กรประชาธิปไตยและองค์กรประชาชน ซึ่งร้องเรียนต่อท่านในฐานะประธานรัฐสภา เกี่ยวกับคุณสมบัติของอาจารย์อุกฤษ มงคลนาวิน ในการเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และหนังสือฉบับนั้นที่ว่า เมื่อพิจารณาคำร้องเรียน ดังกล่าวของเครือข่ายองค์กรประชาธิปไตย และองค์กรประชาชน มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ซึ่งขัดแย้งกันดังกล่าว กล่าวคือฝ่ายแรกเห็นว่า คำว่า ศาสตราจารย์ หมายถึงศาสตราจารย์ พิเศษด้วย ฝ่ายที่สองเห็นว่า คำว่า ศาสตราจารย์ มีความหมายเฉพาะผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งศาสตราจารย์ นี่เป็นประเด็นที่เราจะต้องคิดว่า องค์กรประชาธิปไตย เครือข่าย ดังกล่าวนี้อาจได้ทำหนังสือถึงท่านประธานรัฐสภา โดยให้ความเห็นว่า ฝ่ายแรกเป็นอย่างนั้น ฝ่ายที่สองเป็นอย่างนี้ กระผมอยากจะย้อนกลับไปว่า ในหนังสือที่กระผมเองได้เป็นคน ยกเรื่องในการตีความเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาดตามมาตรา ๑๑๕ กระผมก็ทำหนังสือ และยกอย่างนี้มาครับ ถึงคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ ยกแล้ว อธิบายชี้แจงเหมือนกัน อย่างนี้ว่า ความเห็นของวุฒิสภาเกี่ยวกับเรื่องการตรวจสอบนั้นทำได้อย่างไร หรือไม่ ก็ได้รับ การวินิจฉัยแล้ว ไม่มีอำนาจ นี่เป็นเหตุผลที่กระผมอยากจะกราบเรียนเพื่อความเข้าใจ เหตุผล จะเป็นประการใด กระผมคงจะไม่วิพากษ์วิจารณ์ ในหนังสือฉบับนี้ของท่านประธานรัฐสภา ยังพูดถึงตรงนี้ครับ กระผมอยากจะทำให้ท่านประชาชน และสมาชิก ได้รู้แนวทางทวนเพื่อจะ เปรียบเทียบกับความในมาตรา ๒๖๖ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ ในฐานะประธานรัฐสภาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของคณะกรรมการ สรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ที่เป็นผู้พิจารณาคัดเลือกและเสนอชื่อบุคคลต่อวุฒิสภา และ วุฒิสภาเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกบุคคลดังกล่าวเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๑ ประกอบกับมาตรา ๒๕๖ ของรัฐธรรมนูญ จึงเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กร ตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ และเนื่องจากเรื่องนี้ยังไม่มีความหมายและระเบียบใด ๆ ที่จะยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติได้ กระผมอยากจะให้พิจารณาในประเด็นเกี่ยวกับข้อความใน วรณนี้ ถ้ามองว่า ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับโครงสร้าง ถ้ามองว่า ปัญหานี้เป็นปัญหา ขององค์กรทั้ง ๒ แห่งหรือเปล่า ถ้ามองว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาขององค์กรคณะกรรมการ สรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญหรือเปล่า ถ้ามองว่า ในกรณีนี้เป็นปัญหาของวุฒิสภาในการ

คัดเลือกอาจารย์อุกฤษหรือเปล่า ที่ผ่านมาทั้งหมดคณะกรรมการสรรหาไม่เคยหยิบยกในเรื่องของคำว่า ศาสตราจารย์ มาเป็นปัญหา แต่การพิจารณาของวุฒิสภาเพื่อคัดเลือกแต่งตั้ง ให้ความยินยอม การคัดเลือกอาจารย์อุกฤษ ไม่เคยมีสมาชิกวุฒิสภาในที่ประชุมแห่งนี้หยิบยก หรือสอบถามคณะกรรมการเลขาฯ ว่า ศาสตราจารย์ ซึ่งอาจารย์อุกฤษเป็นนั้นมีปัญหาหรือเปล่า กระผมก็อยากจะเรียนถามในที่ประชุมแห่งนี้ว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาของวุฒิสภาหรือเปล่า ปัญหานี้เป็นปัญหาของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญหรือเปล่า ไปดูข้อความในมาตรา ๒๖๖ ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ “มาตรา ๒๖๖ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” ก็คงจะต้องย้อนถามว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ เป็นปัญหาของวุฒิสภาหรือเปล่า คงเป็นข้อ่าคิดว่า ข้อความหรือบทบัญญัติหรือหนังสือที่ได้มีการตรวจสอบความเห็นของคณะกรรมการสรรหาหรือความเห็นของคณะกรรมการของวุฒิสภานั้นมีเหตุผลประการใดหรือไม่ กระผมยกตัวอย่างเปรียบเทียบ สมมุติว่า วันหนึ่งเอาเป็นกระผมก็แล้วกัน กระผมยื่นหนังสือถึงประธานรัฐสภา ยื่นหนังสือถึงท่านประธานวุฒิสภาว่า สงสัยคุณสมบัติของอาจารย์ ท่านพลเรือเอก เกษะหลัก เจริญรุกษ์ ว่า ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกวุฒิสภา ถามว่า ตรงนี้กระผมถามได้ไหมครับ และท่านประธานวุฒิสภาจะทำหนังสือถึงท่านประธานรัฐสภาและให้ท่านประธานรัฐสภาวินิจฉัยว่า ท่านพลเรือเอก เกษะหลัก นี้ขาดคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญนี้หรือเปล่า ก็คงจะเป็นข้อ่าคิดว่า การทำหน้าที่นั้นต่อไปนี้คงจะมีปัญหามากแม้กระทั่งการพิจารณาคดีในศาลในรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่า ในระหว่างการพิจารณาคดีนั้นถ้าคู่ความหรือศาลเห็นว่า คำวินิจฉัยหรือการดำเนินการกระบวนพิจารณาขัดต่อรัฐธรรมนูญให้ศาลหยุดการพิจารณาคดีไว้ก่อนแล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการตุลาการ คือให้ศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัย และถ้าเกิดในการพิจารณาคดีคือ คู่ความไม่ได้สงสัย ศาลผู้พิจารณาคดีไม่ได้สงสัยว่าขัดรัฐธรรมนูญ แต่มีใครก็ไม่รู้สงสัยว่า ศาลนั้นพิพากษาขัดรัฐธรรมนูญ แล้วส่งเรื่องให้ประธานรัฐสภาหรือวุฒิสภาได้ตรวจสอบหรือให้ศาลตรวจสอบแล้วถามว่า ปัญหาดังกล่าวนี้คงจะเป็นปัญหาของบ้านของเมืองนี้คงจะยุ่งพิลึก กระผมขอให้ที่ประชุมได้กรุณาทบทวน

และก็คิดอย่างที่ผมคิดหรือว่าอาจจะคิดอย่างอื่นก็ได้ คงจะเกิดเป็นปัญหาในอนาคตได้
 กระทบมีเรื่องจะพูดเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ที่ผมให้คุณพรพุดงจนบนี้
 เพราะเห็นว่า เราจะต้องทำความเข้าใจไปยังศาลรัฐธรรมนูญ มิได้หมายความว่า เราจะไปด่วน
 วินิจฉัยว่า ศาลรัฐธรรมนูญ คณะกรรมาธิการรัฐธรรมนูญเขามีอำนาจหรือไม่มีอำนาจ เพราะเขาจะเป็น
 คนวินิจฉัยของตัวเอง และถ้าเขาวินิจฉัยแล้วก็เป็นที่ยุติ เราไม่มีทางจะเถียงได้ นอกจากเราจะ
 แสดงความไม่เห็นด้วยในเชิงวิชาการในวันข้างหน้าเท่านั้น เจริญคุณวีระชัยครับ

นายวีระชัย สุตรสุวรรณ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระทบ
 นายวีระชัย สุตรสุวรรณ กระทบเห็นด้วยกับดอกเตอร์อิมที่ควรจะต้องตั้งคณะกรรมการ
 ขึ้นมาตรวจสอบกรณีเกี่ยวกับคุณสมบัติของดอกเตอร์อุกฤษฏ์ กระทบขอทบทวนการ
 เพิ่มเติมว่า กรณีเกี่ยวกับคุณสมบัติของดอกเตอร์อุกฤษฏ์นั้น ไม่มีปัญหาถกเถียงกันในวุฒิสภา
 ของเราในการลงมติในวันนั้น เพราะเห็นว่า ไม่มีข้อมูลมา ในเมื่อมีข้อมูลมาก็ควรจะทำ
 ให้กระจ่างขึ้น

ประการที่ ๒ สำหรับคุณสมบัติของดอกเตอร์อุกฤษฏ์ กระทบทราบมาว่า
 ท่านเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสม ซึ่งวันนั้นก็ไม่มีข้อมูลเข้ามาเหมือนกัน คือท่านเป็นผู้ที่ถูกฟ้องให้
 รับผิดชอบในฐานะเป็นลูกหนี้ที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ๒ คดี เป็นเงินให้รับผิดชอบ ๒๐๐
 กว่าล้านบาท ที่ศาลแพ่งรัชดา ๒ คดี เป็นเงินอีกเกือบ ๒๐๐ ล้านบาท คือ ๑๕๐ กว่าล้านบาท
 คุณสมบัตินี้กระทบคิดว่า เราไม่ได้พูดกันในวันนั้นเท่ากับพูดได้ว่า เราลงมติไปโดยหลงคิด
 ก็ไม่รู้ข้อเท็จจริงนี้ ไม่ได้นำมาคิดเผินที่ประชุม

ประธานวุฒิสภา : คุณวีระชัยครับ การที่บอกว่า เราลงมติโดยหลงคิดนี้
 เราอาจจะกล่าวหาสภาทั้งสภา คุณวีระชัยบอกว่า คุณวีระชัยลงมติโดยหลงคิดก็ไม่ใช่ไร
 แต่จะบอกว่า เราลงมติโดยหลงคิดนี้เท่ากับสภาทั้งสภาลงมติโดยหลงคิด

นายวีระชัย สุตรสุวรรณ : เอาเป็นงั้น กระทบยอมรับว่า กระทบลงมติไป
 โดยหลงคิด เพราะเข้าใจว่า ท่านเป็นคนมีคุณสมบัติเหมาะสม แต่จริง ๆ แล้วมันเห็น
 มีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบในเรื่องหนี้สินถึงเกือบ ๔๐๐ ล้านบาท เรื่องนี้ก็ไม่เหมาะสม
 กระทบเข้าใจว่า ถ้าตั้งกรรมาธิการขึ้นมาตรวจสอบคุณสมบัติแล้วข้อเท็จจริงนี้ก็ควรจะเข้าไป

ในนั้นด้วย อาจจะเข้าไปถึงคณะกรรมการตุลาการศาลรัฐธรรมนูญด้วย กระผมคิดว่า จะได้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ถ้าหากวุฒิสภาเรามีความรับผิดชอบจริง กระผมว่า ควรจะสอบหรือไม่ว่าอย่างนั้นก็ควรจะลงมติใหม่ก็ได้ สุดแล้วแต่ที่ประชุม ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เพื่อความเข้าใจตรงกัน เรากำลังจะพูดกันว่า เราจะทำความเห็นของวุฒิสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาเลือก นายอุกฤษ มงคลนาวิน ไม่ใช่เป็นเรื่องการจะไปตรวจสอบคุณสมบัติหรือตรวจสอบมติว่า ลงไปโดยถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นถึงจะตั้งกรรมการชุดใหม่หรือชุดเก่าก็จะทำแต่เพียงทำความเข้าใจเห็นว่า ที่ได้ทำไปแล้วนั้นเราทำโดยอาศัยฐานอะไร ไม่ใช่จะไปตรวจสอบกันใหม่ เราจะทำแบบเด็กเล่นขายของอย่างนั้นไม่ได้หรอก เชิญคุณอมรครับ

นายอมร จันทรสมนุรักษ์ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม นายอมร จันทรสมนุรักษ์ ขณะนี้กระผมได้รับแจกเอกสารเป็นหนังสือของประธานศาลรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑ กระผมตรวจดูสาระ เพิ่งได้รับแจกเมื่อสักครู่นี้ ท่านอ้างมาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๕ นั้นระบุว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ ศาลรัฐธรรมนูญ มีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐาน ตรงนี้ครับ

ประการที่ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญนั้นมีมติหรือเปล่า ไม่ได้ปรากฏในที่นี้ แล้วมีมตินั้นเมื่อวันที่เท่าไร เพราะว่า มาตรา ๒๖๕ นั้นต้องเป็นศาลรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ข้อเท็จจริงตรงนี้จึงหายไป

ประการที่ ๒ การกำหนดวันที่ประธานศาลรัฐธรรมนูญคือ ฯพณฯ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา กำหนดวันที่ ๒๐ มกราคม วันนั้นวันที่เท่าไรครับ วันนั้นวันที่ ๑๖ พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์และต่อไปเป็นวันอาทิตย์ และก็จะต้องตอบไปภายในวันอังคาร กระผมถามว่า ทำได้หรือไม่ วุฒิสภานี้จะทำได้หรือไม่ และเพราะเหตุใดถ้ากรณีนี้มีมติของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ท่านพิจารณาในการกำหนดวันอย่างไร คังนั้นกระผมไม่แน่ใจว่า ในฐานะที่ท่านประธานวุฒิสภาที่เป็นตุลาการในศาลรัฐธรรมนูญอยู่ด้วยช่วยกรุณาชี้แจงข้อเท็จจริงสักนิด ขอบคุณครับ

นายพชร ยุติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายพชร ยุติธรรมดำรง มีนัดเดี๋ยวยุติธรรมที่ต้องขอประทานโทษท่านประธานวุฒิสภาและคงต้องขอประทานโทษท่านวีระชัย ที่ท่านอภิปรายเมื่อสักครู่นี้เดี๋ยวยุติธรรมจะเข้าใจผิดว่า การทำงานของคณะกรรมการวิสามัญซึ่งวุฒิสภาได้แต่งตั้งให้ทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลที่ได้ทำหน้าที่ไปแล้ว และได้นำเข้าสู่การพิจารณา เป็นข้อมูลในการพิจารณาของที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาและวินิจฉัยไปแล้ว เดี๋ยวยุติธรรมจะเข้าใจผิดว่าเป็นเรื่องของการทำหน้าที่บนพร่องหรือทางวุฒิสภาหรือสมาชิกวุฒิสภานี้ได้วินิจฉัยกรณีที่มีการคัดค้านบุคคลตามมาตรา ๒๕๕๕ ซึ่งรวมถึงอาจารย์ถูกยุบไปแล้ว กระผมคิดว่า ต้องเข้าใจว่า การทำงานของคณะกรรมการนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อมูลในการประกอบการวินิจฉัยของสมาชิกวุฒิสภาทั้งสภาแห่งนี้ การวินิจฉัยต่าง ๆ การลงมติต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องใช้ดุลพินิจเป็นเรื่องใช้ความรู้ความสามารถของสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดทั้งปวงในการลงมติพร้อมกัน ฉะนั้นหากจะมีการลงมติลิดะไวก็เป็นเรื่องของบุคคลในการวินิจฉัยของตนเอง แต่กระผมอยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมว่า การทำงานของคณะกรรมการวิสามัญที่ได้ทำหน้าที่ไปแล้ว อย่างที่ได้กราบเรียนหลายครั้งแล้วว่า การทำงานของเรานั้นมีระยะเวลาอันจำกัด ส่วนในการทำงานนั้นเราไม่ได้เพิกเฉยหรือไม่ได้เดินถอยหรือไม่ได้ละเลยในสิ่งที่ควรจะทำ โดยเฉพาะในกรณีของบุคคลต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ คน รวมทั้งบุคคลผู้มีความรู้ทางด้านรัฐศาสตร์ด้วย ทางคณะกรรมการโดยท่านรัตน์ ศรีไกรวิน ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการได้ทำหนังสือถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะในเรื่องของประวัติต่าง ๆ ในการต้องคดีซึ่งจะต้องตรวจสอบตามรัฐธรรมนูญนั้น ในองค์ประกอบเราได้ทำครบโดยมีหนังสือถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นสำนักงานคุณาประพฤติ ไม่ว่าจะเป็องคคคีลัมละลาย รวมทั้งกระทรวงยุติธรรมเพื่อขอประวัติ เพื่อขอรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลว่ามีคดีหรือไม่ เราทำไปแล้ว เราก็ได้รับคำตอบเบื้องต้นว่า ยังตรวจสอบไม่ได้เนื่องจากจะต้องใช้เวลาและมีศาลทั่วราชอาณาจักร เรื่องนี้ก็ต้องเห็นใจศาลท่าน ก็ตรงตามที่เราคิด ระยะเวลาเพียง ๓ วันหรือ ๗ วันคงตรวจสอบไม่ได้ สมาชิกวุฒิสภาในที่หรือกรรมการต่าง ๆ ที่คัดสรรมานั้นมีประวัติหรือมีการต้องคดี เกยถูกจับยกถูกฟ้องที่โหมมาบ้าง คงจะต้องเป็นข้อมูลส่วนตัวว่า

ใครรู้อะไรต้องพูดในสภาแห่งนี้ และถ้าหากว่า ทราบแล้วรู้แล้วไม่พูดก็ถึงกับเรื่องส่วนตัวของท่านในการวินิจฉัย กระผมขอชี้แจงเพียงเท่านี้ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญนายจรัสไพศาล

นายไพศาล กุมาลย์วิสัย : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานวุฒิสภา กระผมไพศาล กุมาลย์วิสัย วาระนี้เดิมวาระที่ ๑.๕ ที่แจ้งเพื่อทราบ อีกนัยหนึ่งก็คือท่านประธานฯ ได้กรุณาแจ้งให้ทราบว่า ประธานศาลรัฐธรรมนูญได้มีหนังสือขอความเห็นมายังวุฒิสภา กระผมเชื่อว่า ที่ประชุมได้รับทราบแล้วกระผมเข้าใจว่าท่านประธานฯ ได้ถามต่อไปเพื่อขอความเห็นว่า ในการที่จะทำความเห็นเสนอไปหรือไม่เสนอไปก็ตามแต่ ที่ประชุมเห็นเป็นประการใดที่จะมอบหมายให้คณะกรรมการชุดเก่าไปทำความเห็นเข้ามา แต่ประเด็นที่เรากำลังพิจารณากันขณะนี้ กระผมจะขออนุญาตถามเรียนท่านประธานฯ ว่า อยากจะใคร่ขอความเห็นจากที่ประชุมว่า จะตอบหนังสือท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญไปตามที่ขอมาหรือไม่ ถ้าจะตอบ จะมอบหมายให้ใครร่างตอบหรือรวบรวมข้อมูลตอบ กระผมคิดว่า นี่เป็นประเด็นขณะนี้ อยากจะขอให้ท่านประธานฯ ได้โปรดพิจารณา ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ชั้นนี้ประเด็นอยู่ตรงที่ว่า จะสมควรมอบให้กรรมการชุดเดิมไปทำความเห็น หรือจะตั้งกรรมการขึ้นมาใหม่เพื่อไปทำความเห็น ทุกคนก็พยายามจะแสดงความเห็นกัน ก็เปิดโอกาสให้แสดงครับ เชิญคุณศรีสว่าง

นางสาวศรีสว่าง พัววงศ์แพทย์ : ท่านประธานวุฒิสภาจะ ในฐานะที่ดิฉันไม่มีพื้นความรู้ทางกฎหมาย อ่านจดหมายจากท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญแล้ว ดิฉันคิดว่าสิ่งที่ท่านต้องการคือ ขอให้ส่งความเห็นซึ่งวุฒิสภาได้ทำไปในส่วนของการพิจารณาที่ผ่านมาแล้วท่านนั่นเอง เพราะฉะนั้นการที่ท่านกำหนดวันที่ ๒๐ มกราคม นั้น เป็นวิสัยซึ่งจะทำได้ และคณะกรรมการเดิมที่มีหน้าที่กลับกรอง ก็เป็นเพียงรวบรวมสิ่งที่ได้ผ่านกระบวนการมาแล้วเท่านั้น ไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องไปพิจารณาอะไรใหม่ให้เป็นเรื่องยุ่งยาก ดิฉันก็ยังไม่แน่ใจว่า ดิฉันจะวินิจฉัยถูกต้องหรือไม่ ขอพระคุณะ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกษม

นายเกษม สรศักดิ์เกษม : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม เกษม สรศักดิ์เกษม ประเด็นที่กำลังพิจารณาอยู่ขณะนี้ กระผมอยากจะขออนุญาตท่านประธานฯ

หาหรือการวินิจฉัยเบื้องต้นเสียก่อนว่า ท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจขอความเห็นจากวุฒิสภานี้หรือไม่ โดยอาศัยมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ ถ้ามีอำนาจขอความเห็นแล้วก็ดำเนินการต่อไปได้ เพราะฉะนั้นขอหารือท่านประธานฯ ว่า วินิจฉัยเบื้องต้นเสียก่อนว่า ท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจครั้งนี้หรือไม่

ประธานวุฒิสภา : เราจะยังไม่ต้องพูดถึงว่า เราจะใช้อำนาจวินิจฉัยอำนาจของเขาหรือไม่ เอาแต่เพียงว่า เมื่อเขาขอความเห็นมา ซึ่งเราสามารถจะให้ความเห็นทั้งในแง่กฎหมายและในแง่ข้อเท็จจริงที่เราทำไปแล้วน่าจะเป็นประโยชน์ต่อวุฒิสภาหรือเป็นโทษต่อวุฒิสภา ผมเห็นว่า น่าจะเป็นประโยชน์ อย่างน้อยที่สุดผมจะได้รู้ว่า เวลาผมไปนั่งเลี้ยงกับเขา พวกเราคิดอย่างไร น่าจะเป็นประโยชน์มากกว่าเป็นโทษ สุดท้ายจะเอาอย่างไรก็ได้ เชิญคุณวิศาลฯ

นายวิศาล ภักธรธรรมาส : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายวิศาล ภักธรธรรมาส จากเอกสารที่ส่งมา กระผมว่า ท่านประธานศาลรัฐธรรมนูญเพียงแต่ให้เราส่งความเห็น ส่วนขั้นตอนที่เมื่อสักครู่นี้ในที่ประชุมหลายท่านได้อภิปรายว่า อาจารย์คอกเตอร์ อุกฤษ มงคลนาวิน นั้น มีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่ครบถ้วนนั้น กระผมว่า เราผ่านขั้นตอนขั้นนั้นไปแล้ว ตอนนี้ไม่ควรที่จะไปทบทวน เพียงแต่ว่า เราต้องมาพิจารณาว่า เราจะมอบหมายให้คณะกรรมการที่เราเคยตั้งให้ไปศึกษาข้อมูลได้เรียนต่อที่ประชุมแห่งนี้นั้น ไปทำหน้าที่ต่อในการทำความเข้าใจในนามของวุฒิสภาเราส่งให้แก่ประธานศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่เท่านั้นเอง กระผมคิดว่า ถ้าเราพิจารณาประเด็นข้อนี้จะทำให้ต้นทุน กระผมเกรงที่จะขอเสนอต่อที่ประชุมแห่งนี้ว่า ควรให้กรรมการชุดเดิมทำความเข้าใจส่ง จะเหมาะสมที่สุดเพราะเวลาก็กระชั้นชิด ถ้าหากตั้งกรรมการชุดใหม่คงจะลำบาก ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมหารือมานานพอสมควรแล้ว รู้สึกจะซัก ๆ กัน ผมจะหารือว่า จะสมควรปัดอภิปรายในเรื่องนี้และจะขอมติได้หรือยัง ท่านผู้ใดเห็นควรปัดอภิปราย กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอขอบคุณครับ ท่านผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป
(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีครับ สมที่จะขอเดาว่า จะตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ ขึ้นไปทำความเข้าใจ หรือจะให้คณะกรรมการชุดเดิมทำความเข้าใจ กรุณาเตรียมบัตร ด้วยครับ เจ้าหน้าที่เตรียมกระบวนการในการลงคะแนนโดยที่เครื่องมีแต่คำว่า เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นต้องทำความเข้าใจว่า ถ้าผู้ใดเห็นว่า ควรตั้งกรรมการชุดใหม่ ก็ให้ กดคำว่า เห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นควรใช้กรรมการชุดเดิม ก็กดปุ่มที่ว่า ไม่เห็นด้วย คือ ถ้าเห็นควรตั้งกรรมการชุดใหม่ให้กดคำว่า เห็นด้วย ถ้าเห็นว่า ควรใช้กรรมการชุดเดิม ให้กดคำว่า ไม่เห็นด้วย พร้อมหรือยังครับ ผมขอทำความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง ถ้าท่านผู้ใด เห็นควรตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ ให้กดคำว่า เห็นด้วย ถ้าเห็นควรใช้กรรมการชุดเดิม กดคำว่า ไม่เห็นด้วย พร้อมนะครับ ท่านผู้ใดเห็นควรตั้งกรรมการชุดใหม่ กรุณา ลงคะแนนครับ กดคำว่า เห็นด้วย ปิดการลงคะแนน

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรใช้ กรรมการชุดเดิม กรุณา กด ไม่เห็นด้วย

(มีสมาชิก ไม่เห็นด้วย ๑๐๗ คะแนน)

นายวิชัย โฉมสุวรรณจินต : ขออนุญาต ท่านประธานวุฒิสภาครับ ผมพยายามใช้สิทธิออกเสียง แต่เครื่องใช้ไม่ได้ และมีหลายท่านที่อยู่ข้าง ๆ ผมนี้ก็มีปัญหา อย่างเดียวกันครับ ท่านประธานฯ ทำให้ยอดผู้ลงคะแนนน้อยกว่าผู้เข้าประชุมมาก

ประธานวุฒิสภา : ครับ ที่ประชุมมีมติเสียงข้างมาก เห็นควรให้ใช้ กรรมการชุดเดิม ท่านสมาชิก ท่านใดที่มีความคิดเห็นและพอมีเวลาจะทำความเข้าใจ ส่งให้คณะกรรมการชุดเดิม ช่วยกันอีกทางหนึ่งก็ไม่น่าจะมีอะไรขัดข้อง (เชิญคุณพร มีอะไรครับ)

นายพร ยูติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม พร ยูติธรรมดำรง ขออนุญาตรบกวนท่านประธานฯ นิดเดียวครับว่า ในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นเมื่อครั้งก่อน กระผมเคยจะกรณเรียนว่าคณะกรรมการชุดเดิมที่ทำหน้าที่นั้นหมดไปแล้ว และที่ตั้งใหม่ครั้งนี้ถ้าให้ชุดเดิมทำ กระผมอยากจะเรียนถามเพื่อความเข้าใจตรงนี้ก่อนครับว่า การทำงานของคณะกรรมการนี้คือทำรายงานใหม่

กระผมคิดว่า จะทำได้หรือไม่ เพราะว่า รายงานที่คณะกรรมการธิการที่เข้าไปแล้วนั้นได้ทำไปแล้ว และก็ทำ เป็นความลับเสนอต่อท่านประธานฯ ไปแล้ว ดังนั้นถ้าทำใหม่ตรงนี้จะต้องทำ เสนอต่อใคร เพราะว่าถ้าทำใหม่คงจะต้องทำเป็นความลับเหมือนเดิมแล้วก็ต้องนำเสนอต่อ ท่านประธานวุฒิสภาเหมือนเดิม เพราะ ในข้อบังคับที่เราใช้อยู่เราใช้อย่างนั้น และข้อบังคับ ที่เราใช้อยู่ในเรื่องการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลในข้อบังคับ การประชุมของวุฒิสภาระบุว่า ต้องกระทำเป็นความลับ แล้วเสนอต่อท่านประธานวุฒิสภา กระผมขอความเห็นครั้งครับ

ประธานวุฒิสภา : ที่ให้ทำไม่ใช่ไปตรวจสอบประวัติใครเขาอีก ทำแต่เพียง ความเห็น กระบวนการในการทำงานที่ผ่านมา และถ้าหากจะมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง คุณสมบัติที่ย่อมชอบที่จะได้ลงมาในรายงานได้เท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องไปตรวจสอบ คุณสมบัติใครเขาอีก

นายพชร ยุติธรรมดำรง : ทำเป็นรายงานเสนอต่อท่านประธานวุฒิสภา ถูกต้องไหมครับ

ประธานวุฒิสภา : ใช่ครับ เชิญอาจารย์ไพศาล

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา กระผมอยาก กราบเรียนว่า รายงานที่จะเสนอนั้นควรจะมีประเด็นอะไรบ้าง ถ้าหาก ให้รายงานไปทั้งที่ ไม่ใช่เป็นประเด็นที่ประธานรัฐสภาเสนอไปยังประธานศาลรัฐธรรมนูญ ก็จะไม่ทราบ ประเด็นในการที่อยากจะทราบ สมมุติว่า จะมีเฉพาะประเด็นเรื่องท่านเป็นศาสตราจารย์ เท่านั้น หรือประเด็นอื่นด้วย ตรงนี้กระผมคิดว่า คณะกรรมการชุดที่ท่านจะได้รับทราบจาก ที่ประชุมว่า จะการให้ข้อคิดเห็นในประเด็นอะไรบ้าง เดี่ยวเสนอไปแล้วยังไม่ครบประเด็น อาจจะต้องมาอีก เพราะเหตุว่า เท่าที่ฟังขณะนี้ก็ยังไม่ทราบว่า เรื่องที่ท่านประธานรัฐสภา เสนอประเด็น ไปสู่ศาลรัฐธรรมนูญนั้นให้พิจารณาในข้อไหนของท่านอาจารย์อุกฤษ มงคลนาวิน เพราะฉะนั้นความเห็นที่จะเสนอไปก็จะเป็นตั้งแต่รายการที่ ๑ ถึงรายการที่ ๒๐ อาจจะไม่ตรงความประสงค์ก็ได้ กระผมอยากกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ควรจะได้ รับทราบข้อมูลว่า อยากจะทราบประเด็นอะไรที่อยากจะให้วุฒิสภาเสนอความเห็นเข้าไป ในคราวนี้ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : คงจำกัดเฉพาะในเรื่อง ศาสดาจารย์เท่านั้น เพราะถ้าไม่ทำประเด็นอื่น ๆ อีกมากมายก็คงจะมากเรื่อง ทำแต่เพียงความเห็น ว่า ในชั้นพิจารณาของกรรมาธิการได้ดูเรื่องนี้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ดู ในขณะที่มีอยู่แล้วเห็นอย่างไร ทำแต่เพียงเท่านั้น เชิญครับ

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย : ขออนุญาตเรียนนิดเดียวครับ ก็นอกจากประเด็นเรื่องตำแหน่งศาสตราจารย์ที่ว่างแล้ว กระผมเข้าใจว่า ในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่ว่ากระผมก็ได้รับการสอบถามอยู่เสมอ มีประเด็นอื่นด้วย กระผมเกรงว่าถ้าหากตอบเฉพาะปัญหานั้น ปัญหาอื่นก็จะตามมาอีก เพราะ ลักษณะที่เขียนมานั้นเป็นการเขียนคลุมเพื่อที่ว่า สมมุติว่าเดี๋ยวเราตอบประเด็นนี้ไป คุณยังทบทวนในเรื่องนี้ในอยู่อีก กระผมเป็นห่วงในวันข้างหน้า กระผมกราบเรียนเลยครับ ประเด็นเรื่องการเป็นหนึ่งป็นสีกกันอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งกระผมคิดว่า ได้มีการสอบถามกันอยู่ แต่กระผมไม่ทราบว่าเป็นประเด็นที่ไปสู่ศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ หรือจะมีประเด็นอื่นอีกหรือไม่ กระผมไม่ทราบ แต่อย่างน้อยที่สุดไม่ใช่เป็นประเด็นเดียว เพราะฉะนั้นถ้อยคำที่เขียนมานั้นเป็นการเขียนในลักษณะเขียนคลุมเพื่อที่จะให้เราตอบ อาจจะทำให้ตอบหลงประเด็นก็ได้ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าขอของประธานรัฐสภา มี ๒ ประการเท่านั้น คำว่า ศาสดาจารย์ ตามความในมาตรา ๒๕๖ (๓) ของรัฐธรรมนูญ มีความหมายรวมถึง ศาสดาจารย์พิเศษด้วยหรือไม่ นั่นประการที่ ๑ และประการที่ ๒ ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย คำว่า ศาสดาจารย์ มิได้มีความหมายรวมถึงศาสตราจารย์พิเศษด้วยแล้ว ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยด้วยว่า การเสนอชื่อนายอุกฤษ มงคลนาวิน ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญต่อวุฒิสภา และการที่วุฒิสภามีมติเลือกนายอุกฤษ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น ไม่ขัดข้องรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เพราะฉะนั้น ประเด็นจะอยู่ที่ตรงนั้น และประเด็นที่ ๒ ของประธานรัฐสภา ก็ขึ้นอยู่กับผลคำวินิจฉัยในประเด็นแรก

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย : Legistlati... ก็ถ้าหากกระผมทราบว่า ออกแบบนี้ก็จะไม่ถูกขึ้นตาม บังเอิญความข้อนั้นกระผมไม่ได้ทราบมาก่อน

ประธานวุฒิสภา : ขอบพระคุณโทม ที่เข้ามาในที่ที่เขาไม่ได้แจก เดี่ยวจะให้เขาแจกให้ทั่วจะได้ช่วยกันดู คุณเพชรมีอะไรครับ

นายเพชร ยุติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา กระผม พชร ยุติธรรมดำรง คงจะไม่ได้ต่อประเด็นต่อความยาวสาวความยืด แต่ด้วยได้รับมอบหมายที่จะต้องทำหน้าที่ กระผมคิดว่า ก่อนข้างจะมีปัญหาแล้วละครับ เพราะการทำหน้าที่ของคณะกรรมการ ซึ่งได้รับหน้าที่ไปนั้น เป็นการทำหน้าที่ในการตรวจสอบประวัติและ ความประพฤติของบุคคลที่ได้รับการสรรหามา เพราะฉะนั้นในประเด็นที่บอกว่าจะตรวจสอบในเรื่องความเป็นศาสตราจารย์นั้น กระผมคิดว่า ต้องผ่านกระบวนการขั้นตอนของการสรรหามาก่อน ซึ่งตรงนั้นเราจะต้องรับทราบว่าเขาคิดอย่างไร

และประการที่ ๒ ถ้าหากจะดูสำเนียงหนังสือที่อยู่ต่อหน้ากระผมในขณะนี้ ดูให้ตีหนังสือด่วนที่สุดที่ สผ ๐๐๐๑/๒๑๑ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ซึ่งท่านประธานฯ วันนอร์ฯ ได้ลงนามมานี้ กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ไม่มีสิ่งที่ส่งมาด้วย เพราะฉะนั้นเราคงไม่มีประเด็นว่า เราจะพิจารณาตามหนังสือไหน เพราะหนังสือสิ่งที่ส่งมาด้วยไม่มี ให้ประเด็นพิจารณาอย่างไร และข้อความในหนังสือฉบับนี้ ในวรรคที่สองระบุว่า อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงขอให้ท่านส่งความเห็นของวุฒิสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาเสียดอกฤกษ์ มงคลนาวิน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไปยังคณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๑ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป ในหนังสือนี้เขียนไว้ชัดเจนครับ ขอให้ส่งความเห็นของวุฒิสภา แล้วถ้าหากว่า คณะกรรมาธิการวิสามัญชุดเดิมจะทำหน้าที่ตรงนี้ส่งไปได้อย่างไร ในเมื่อไม่ใช่ความเห็นของวุฒิสภา ความเห็นของคณะกรรมการ ต้องนำเข้าสู่การพิจารณาของวุฒิสภาอีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นมติ แล้วประเด็นที่ให้กระผมทำก็ยังไม่รู้จะทำในประเด็นไหน เพราะไม่มีหนังสือที่ส่งมาด้วย รายละเอียดต่าง ๆ ไม่มี

ประธานวุฒิสภา : เดี่ยวจะส่งให้ครับ

นายเพชร ยุติธรรมดำรง : ก็คงเป็นประเด็นที่เราจะต้องวินิจฉัย ซึ่งเราวินิจฉัยเสร็จแล้ว อย่างกรณีความเป็นศาสตราจารย์ที่ดี หรือการมีหนี้สินส่วนตัวที่ดี

เมื่อคณะกรรมการธิการเข้ามาแล้ว ในกระบวนการที่เราทำมา ตรวจสอบมาแล้วได้ความอย่างหนึ่ง อย่างที่เราได้เคยทำเป็นบันทึกถึงท่านประธานวุฒิสภาไปแล้ว คงจะมีปัญหาในการทำงาน ขอให้ที่ประชุมได้ช่วยกันวินิจฉัย ไม่ใช่ว่าเราไม่อยากทำงาน เมื่อทำงานแล้วขอให้รับผิดชอบร่วมกันครับ

ประธานวุฒิสภา : นึกง่าย ๆ อย่างนี้ เวลาที่มีคนเขาฟ้องวุฒิสภา ปัญหาก็คือว่า เราจะนั่งระห่มอิมมู่นั่งว่า ศาลที่รับคำฟ้องนั้นไม่มีอำนาจ แล้วเราก็นั่งเฉย ๆ หรือเราควรจะทำความเห็นไปบอกเขาว่า ศาลนั้นไม่มีอำนาจ อย่างน้อยก็จะได้ไปสู้กับเขาดูบ้าง เราจะนั่งเฉย ๆ ก็ได้ แล้วก็ปล่อยให้เขาวินิจฉัยไป แต่ถ้าวินิจฉัยว่าเขาวินิจฉัยเสร็จว่า เขามีอำนาจ แล้ววินิจฉัยว่าเราผิด เราก็ต้องรับผิดชอบ ปัญหาอยู่ตรงนั้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่คณะกรรมการธิการจะต้องไปทำ ก็คือทำไปตามความเป็นจริง ถ้าคณะกรรมการธิการได้คิดในขณะนั้นอย่างที่คุณเพชรว่า ว่าความรับผิดชอบในเรื่องคุณสมบัติเป็นของคณะกรรมการสรรหา ก็รายงานออกมาเท่านั้นว่า ไม่ได้คิดอะไรเลยตอนนั้น คิดแต่เพียงเท่านี้ ก็บอกมาแต่ว่าถ้าได้คิดและดูแล้ว มีความเห็นเป็นอย่างนี้ หรือในขณะนี้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ตุลาการรัฐธรรมนูญไม่ควรจะมีอำนาจอะไร ก็ทำความเห็นมา ซึ่งเดี๋ยวจบเรื่องนี้แล้วผมจะได้ขอความเห็นจากที่ประชุมสภาว่า เมื่อได้ความเห็นของคณะกรรมการมาแล้ว จะทำอย่างไรกันต่อไป จะให้ผมส่งไปเลยโดยสภาาร่วมกันรับผิดชอบ หรือว่าจะให้เอากลับมาเข้าสภานี้อีก ถ้าเอากลับมาเข้าสภานี้ก็จะได้ไปขอขยายเวลาเขา เจริญคุณนิพนธ์

นายนิพนธ์ วิชัยวุฒิสภา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นิพนธ์ วิชัยวุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภา กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า ขณะนี้เสียงที่ออกไปนั้น โยนความรับผิดชอบทั้งหมดมาให้วุฒิสภาว่า การพิจารณาแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญในคราวที่แล้ว วุฒิสภาจะต้องรับผิดชอบ คือสิ่งที่กระผมไม่สบายใจและกระผมก็ได้รับคำถามอยู่ตลอดเวลาว่า วุฒิสภาจะต้องรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าว กระผมบอกว่า วุฒิสภาพร้อมเสมอที่จะรับผิดชอบต่อทุกปัญหาที่ได้กระทำไป แต่สิ่งที่ได้กระทำไป ในกรณีนี้ กระผมคิดว่า วุฒิสภาได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดต่อสภาและต่อประชาชนแล้ว และเราก็มีคณะกรรมการที่จะพิจารณาสอบประวัติ ซึ่งเราทำทุกอย่างแล้ว แต่เราต้องแยกชั้นตอนออกมาว่า บุคคลที่คณะกรรมการสรรหาและคัดสรรมานั้น โดยคุณสมบัติเบื้องต้นเราเห็นว่า

ถูกต้องครบถ้วนทุกประการ และถึงที่ปรากฏอยู่เป็นปกตินั้นเราก็ได้รับทราบรับรู้กันมา โดยเฉพาะกรณีของอาจารย์อุกฤษ คำว่า ตำแหน่งศาสตราจารย์ นั้น เป็นคำที่ใช้กันมานานแล้ว ทุกคนในบ้านเมืองนี้รู้ว่า ท่านใช้ศาสตราจารย์ดอกเตอร์อุกฤษมาตลอด ถ้าจะถือว่าเป็นความบกพร่อง เราได้สังเกตเห็น กระทั่งก็ได้เรียนไปว่า วุฒิสภาเราจะตรวจสอบแต่ประวัติ พฤติกรรม ความประพฤติทั้งหลาย หรือแม้แต่กรณีที่มีการฟ้องร้องกันในศาลก็ตาม เราก็มีเหตุผลที่จะตอบ เรามีเหตุผลครบ ในกรณีที่ ๑๒ บุคคลที่มีข้อแตกต่างกัน แต่บังเอิญเป็นความลับ เป็นการพิจารณาลับ เป็นเรื่องซึ่งถ้าเปิดเผยไปแล้วจะทำให้บุคคลนั้นต้องเสียหาย เราก็ทำไม่ได้ ข้อจำกัดดังกล่าวเรามีอยู่ แต่วุฒิสภาได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดหรือไม่ กระผมยืนยันคร่าวๆ ว่า เราทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราไม่มีอคติกับท่านใดทั้งสิ้น และถึงที่ออกไปนั้น ถ้าจะมีข้อบกพร่องขึ้นมาในเรื่องอย่างนี้ กระผมคิดว่า เราก็ต้องแบ่งชั้นตอนว่า ตอนคณะกรรมการสรรหา นั้น เขารู้ดีกันว่าเรา อยู่ในแวดวงของบรรดาอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ศาสตราจารย์พิเศษกระผมเองก็เพิ่งได้ขึ้น กระผมเรียนตรง ๆ กระผมก็อยู่ในวงการอย่างนี้ ก็เห็นใช้แต่ศาสตราจารย์กันตลอด ไม่เห็นมีใครใช้ศาสตราจารย์พิเศษ สมมติว่า ถ้าไปตรวจสอบแล้วคุณสมบัติเข้าหรือไม่เข้ากับคำว่า ศาสตราจารย์พิเศษ ไม่เทียบเท่ากับอธิบดีหรือไม่เทียบเท่ากับ ซี. ๑๐ ขึ้นไป ถ้าขาดคุณสมบัติเมื่อไร ตุลาการรัฐธรรมนูญตีความมาก็จบกัน ก็เป็นไม่ได้ แต่ชั้นตอนที่ผ่านมานั้น เมื่อถึงกรณีอย่างนี้ เมื่อประธานวุฒิสภา มีหนังสือมาหรือประธานศาลรัฐธรรมนูญมีหนังสือมา กระผมว่า เราทำไปได้ และกระผมคิดว่า ประเด็นที่มีปัญหาเกิดขึ้นนั้น ก็คงจะมีประเด็นนี้เท่านั้นที่รู้กันคือเรื่องศาสตราจารย์ จะมีคุณสมบัติครบไหม ถูกต้องหรือไม่ เพราะฉะนั้น การที่สภาแห่งนี้ได้ตั้งกรรมาธิการชุดเดิมขึ้นมา เพื่อพิจารณาในเรื่องนี้ กระผมคิดว่า เราก็ควรจะเข้าไปเพื่อแสดงความเห็นว่า เราได้ปฏิบัติหน้าที่ของเราครบถ้วนทุกอย่าง แต่สิ่งที่เรเพิ่มเติมมาในภายหลังนั้นเราก็จะพิจารณาด้วย กระผมว่า เพื่อตัดปัญหาเราจะตอบให้ทันภายในวันที่ ๒๐ นั้น ก็อยากให้สภาแห่งนี้ได้มอบหมายในสิ่งที่สภาได้มอบหมายให้ตั้งกรรมาธิการไปแล้ว ก็มอบหมายไปเลยว่า ทำมาแล้วเสนอรายงานต่อประธานวุฒิสภา ก็ถือว่าวัตถุประสงค์นี้ให้มีความเห็นชอบไปเสีย เพราะเวลานี้เป็นข้อจำกัดเหลือเกิน ก็อยากจะถามความเห็นของท่านสมาชิกวุฒิสภาแห่งนี้ กราบขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอัยการสูงสุดครับ

นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ผม สุชาติ ไตรประสิทธิ์ สมาชิกวุฒิสภา ก่อนอื่นผมขอกราบเรียนชี้แจงสักนิดหนึ่งในความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เราได้พิจารณาไปตอนที่เห็นตุลาการรัฐธรรมนูญ ผมมีความเห็นตรงกัท่านประธานฯ วันนั้นจริง ๆ แล้ว ๖ ต่อ ๓ ไม่ใช่ ๗ ต่อ ๒ คงจะกราบเรียนเป็นเบื้องต้นก่อน ในประเด็นเรื่องที่ว่า เราสมควรที่จะเสนอไปหรือไม่ ผมอยู่ในเหตุการณ์นั้น ผมเข้าใจว่า สิ่งที่เขาต้องการที่ถก กรรมวิธีการที่วุฒิสภาตั้งนั้น ได้พิจารณาเรื่องคำว่า ศาสตราจารย์ หรือไม่เท่านั้น ส่วนกรรมการสรรหาเขาก็จะมาแสดงข้อคิดเห็นในตุลาการรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นประเด็นตรงนี้เท่านั้นว่า ทางเราได้ดูคำว่า ศาสตราจารย์ ของอาจารย์ถูกกฎหมายหรือไม่ กราบขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมขอให้ยุติเรื่องนี้ และผมจะขอหารือว่า เมื่อกรรมวิธีการทำรายงานเสร็จแล้ว สมาชิกฯ อาจจะให้นำเข้ามาดูกันในที่นี้ หรือจะให้ส่งไปเลยเชิญคุณอมรรักษ์

นายอมร จันทรมนурณ์ : ประการแรก ผมคิดว่า กำชับในเรื่องประเด็นว่า เราควรจะพูดถึงเฉพาะตำแหน่งศาสตราจารย์หรือเรื่องอื่นด้วย ผมคิดว่า เราต้องถือตามหนังสือที่เป็นเอกสารที่เขาส่งมาที่บอกว่า ให้ท่านส่งความเห็นของวุฒิสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสรรหา ผมถือเอกสารเป็นหลัก ประการที่ ๒ ตามที่ท่านประธานวุฒิสภาถามว่าจะมอบหมายให้ไปได้เคยหรือไม่ ในส่วนตัวผมไม่ขัดข้อง แต่ผมอยากจะทำให้ข้อสังเกตว่าการที่มอบหมายในลักษณะนี้ โดยไม่ได้ตรวจความเห็นอะไรเลย เราอาจจะถูกตำหนิว่าเราได้มอบหมายไปแล้วเราจะรับผิดชอบได้อย่างไร ผมไม่ขัดข้องถ้าหากท่านจะมอบหรือไม่มอบ แต่การที่กำหนดเวลาอย่างที่ผมได้เรียกไว้ตั้งแต่ต้น ประการที่ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญมีมติหรือไม่ ยังไม่มีคำตอบ ประการที่ ๒ ทำไม่ถึงกำหนดเวลา ซึ่งกับนี้วันศุกร์ เสาร์อาทิตย์ เหลือเฉพาะจันทร์ อังคาร ถ้าศาลรัฐธรรมนูญกำหนดเวลาอย่างนี้แล้ว ผมไม่แน่ใจว่าการใช้ดุลยพินิจในการกำหนดเวลานั้นได้ใช้เหตุผลอย่างไร ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 ผมวิชัย โสสุวรรณจินดา ผมคิดว่าเราคงจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญที่กำหนด
 เอาไว้ในมาตรา ๑๘๕ ว่า เมื่อวุฒิสภาได้ตั้งคณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญขึ้นมา
 คณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญนั้นเมื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่วุฒิสภามอบหมายแล้วต้องมา
 รายงานต่อสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นนี้เป็นเรื่องซึ่งจะต้องเสนอเป็นความเห็นของ
 วุฒิสภา เพราะฉะนั้นผมเห็นควรให้นำรายงานของคณะกรรมการที่ได้สรุปความเห็น
 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคอกเตอร์อุกฤษ มงคลนาวิน เสนอต่อวุฒิสภาก่อน เพื่อเราจะได้มีมติว่า
 เราจะส่งไปยังประธานศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : มีท่านผู้ใดจะเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ เชิญ คุณสุชาติ

นายสุชาติ ไตรประสิทธิ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาครับ
 เรื่องกำหนดเวลา ผมเข้าใจว่า ที่เขากำหนดให้เราส่งก่อนวันที่ ๒๐ เพราะว่า เขานัดประชุม
 ตุลาการรัฐธรรมนูญวันที่ ๒๑ ผมเข้าใจว่าอย่างนั้น คงจะเป็นเงื่อนไขตรงนั้นมากกว่าครับ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นก็เอาเป็นว่า เมื่อ
 กรรมการทำงานเสร็จแล้วก็ให้ส่งกลับมาให้ผม แล้วผมจะนำเข้าให้สมาชิก ได้ดู เป็นไปได้
 หรือไม่ครับว่า ส่งมาอย่าช้ากว่าวันที่ ๒๐ แล้วจะได้ส่งให้สมาชิก ไปอ่าน เพื่อจะนำมา
 พิจารณาในวันศุกร์ที่ ๒๓ เพื่อท่านใดมีข้อเสนอฟื้นเติมอย่างไร จะได้เขียนเตรียมมาให้เสร็จ
 จะได้มาคุยกันในที่นั้นอีกทีหนึ่ง เอาเป็นตามนั้น ขอบคุณครับ

ผมมีเรื่องเรียนให้ทราบอีกเรื่องหนึ่ง คือการเข้าเยี่ยมชมการระประธาน
 คณะกรรมการการคลังฯ ของวุฒิสภา ซึ่งได้รับรายงานจากประธานคณะกรรมการ
 การคลังฯ ของวุฒิสภาว่า นายวิลเลียม รอด สมาชิกวุฒิสภา พรรครีพับลิกันจากมลรัฐแคลาเว
 ได้มาเยี่ยมชมประธานคณะกรรมการการคลังฯ โดยมีฝ่ายไทยร่วมหารือด้วย ๓ ท่าน คือ
 ท่านสุธี ท่านวิจิตร ท่านโมสิต และมีข้อมูลที่คิดว่า น่าจะนำมาเรียนให้ พวกเราได้รับทราบ
 กันด้วย ก็ขอรเรียนให้ทราบ ขอเชิญท่านประธานคณะกรรมการการคลังฯ การธนาคารและ
 สถาบันการเงิน เชิญครับ

๑๔ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง การเข้าเยี่ยมคารวะประธานคณะกรรมการการคลังของวุฒิสภา
เรียน ประธานวุฒิสภา

นาย William Roth วุฒิสมาชิกพรรครีพับลิกัน จากมลรัฐ Delaware ประธาน
คณะกรรมการการคลังของวุฒิสภาสหรัฐอเมริกา ได้เข้าพบประธานคณะกรรมการการคลัง
ของวุฒิสภา ในวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ณ อาคารรัฐสภา ๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. มีผู้เข้าร่วม
หารือ และประเด็นที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

ผู้เข้าร่วมหารือฝ่ายสหรัฐฯ

William Roth ประธานคณะกรรมการการคลังของวุฒิสภาสหรัฐฯ

William H Roth, US Ambassador

Daniel F Bob, Special Assistant for Asian and Pacific Affairs

ผู้เข้าร่วมหารือฝ่ายไทย

นายสุชีพ สิงห์สนั่น ประธานคณะกรรมการการคลัง

นายวิจิตร สุพินิจ เลขานุการคณะกรรมการการคลัง

นายโฆสิต ปั้นเปี่ยมรัถน์ กรรมการการคลัง

ประเด็นที่สำคัญในการหารือมีดังต่อไปนี้

- สหรัฐเห็นว่าธุรกิจการเงินและการธนาคารควรมีความโปร่งใส ข้อมูลทาง
การเงินควรใช้หลักการบัญชีที่รับรองทั่วไป และมีการควบคุมของรัฐที่เคร่งครัด

- ไทยเห็นว่าเงินทุนจากธนาคารสหรัฐฯยังไม่ไหลเข้าประเทศไทย ควรที่ทาง
การสหรัฐฯจะให้การสนับสนุน สหรัฐเห็นควรเป็นเรื่องของภาคเอกชน และยืนยันว่าเพราะ
เหตุใดเงินทุนจากสหรัฐฯยังไม่ไหลเข้าประเทศไทย

- สหรัฐเห็นว่าเมื่อค่าของเงินในต่างประเทศเพิ่มขึ้นอาจส่งผลลบแก่ชนชั้นนี้ จะช่วย
ให้ประเทศแถบนี้ส่งสินค้าออกได้มากขึ้น เป็นการแก้ปัญหาการขาดดุลการค้า แต่ถ้าสินค้า

ในราคาถูกลงเหล่านี้ไหลเข้าสหรัฐมาก จะกระทบเศรษฐกิจของสหรัฐ และเป็นปัญหาทางการเมืองซึ่งเรารับมือไม่ได้

- สหรัฐเห็นว่าภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ จะทำให้เกิดการว่างงานมากขึ้น และอาจถึงขั้นเกิดความไม่สงบได้ ไทยตอบว่าเรามีภาคเกษตรรองรับอยู่ แต่ถ้าการเติบโตทางเศรษฐกิจตกต่ำมากเป็นระยะเวลายาว ก็จะเป็นปัญหาได้เช่นกัน

- สหรัฐเห็นว่าประเทศของตนเป็นตลาดที่สำคัญของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ แต่ก็อยากให้ผู้ญี่ปุ่นเปิดประเทศบ้างเพื่อแบ่งเบาปริมาณการค้าจากประเทศเหล่านี้

- สหรัฐเห็นว่าผู้ลงทุนยังลังเลไม่นำเงินมาลงทุนในประเทศไทย เพราะไม่ทราบว่ารัฐบาลไทยจะปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่สหรัฐอย่างไร จึงต้องทำให้เรื่องนี้ให้ชัดเจนก่อน

- ไทยต้องแสดงให้เห็นว่าฐานะของไทยต่างกับอินโดนีเซีย แต่ Moody ก็ยัง rate ไทยเท่าอินโดนีเซีย ต่างกับ S&P

ขอแสดงความนับถือ

สุธี สิงห์เสน่ห์

(นายสุธี สิงห์เสน่ห์)

ประธานคณะกรรมการการคลังของวุฒิสภา

นางอสุธิ สิงห์สมันท์ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ เมื่อตอนที่นายวิลเลียม รอด ประธานคณะกรรมการการคลังของสหรัฐฯ มาเยี่ยมเรา ในฐานะกรรมการการคลัง ก็ยังไม่ปรากฏเป็นข่าวที่เคยแพร่ไป แต่มีสาระสำคัญที่ได้มีการหารือกัน ซึ่งผมคิดว่า น่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านสมาชิกวุฒิสภา จะได้เข้าใจสถานะและทัศนคติของฝ่ายวุฒิสภาสหรัฐฯ ในกรณีที่หารือกันนั้น มีบางเรื่องซึ่งกรรมการฟังคุณแล้วเห็นว่า ทางวุฒิสภาสหรัฐฯ มีทัศนคติว่า ที่ฝ่ายบริหารของเขามาชักชวนประเทศไทยในแถบนี้ นั้นน่าจะไม่ค่อยเหมาะสม เพราะประเทศเขาก็คงจะต้องใช้งบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาของเขา เพราะฉะนั้นการที่วุฒิสภาเข้ามาพบทางฝ่ายเรา ควรจะได้ทราบทัศนคติที่เราคิดเห็นอย่างไร มีบางเรื่องซึ่งอยากจะกราบเรียนให้ทราบก็คือ เรามีความเห็นว่าเป็นภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ ประเทศไทยจะมีการว่างงานมากขึ้น และก็จะทำให้สินค้าออกขายได้มากขึ้น เป็นกรณีปัญหาการขาดดุลการค้า แต่ในแง่ของสหรัฐฯ ถ้าสินค้าราคาถูกเช่นนี้ไปหลักเข้าอเมริกา มากขึ้นจะกระทบเศรษฐกิจของเขา โครงการแก้ปัญหาของไทย ซึ่งถูกต้องตามหลักเช่นนี้ เขาก็มีความเป็นห่วงว่า จะกระทบเศรษฐกิจเขา และจะเป็นปัญหาการเมืองซึ่งเขารับไม่ได้ ก็คงจะต้องถอยกลับต่อไป มีการสอบถามกันว่า เนื่องจากเงินทุนที่ไหลเข้าประเทศไทยได้หยุดชะงักไป ไม่เป็นไปเท่าที่ควร ก็สอบถามว่า จะมีทางไหน ที่จะให้ธนาคารของสหรัฐฯ ใ้ดูแลในเรื่องนี้ ทางฝ่ายสหรัฐฯ ก็ให้คำตอบว่า ควรเป็นเรื่องของภาคเอกชน ทางรัฐบาลไม่น่าจะเข้าไปกระตุ้น ตรงนี้ก็ผิดกับที่เขาดูแลเกาหลี กับอินโดนีเซีย และทางสหรัฐฯ ก็สอบถามเราว่า รัฐบาล ทำไมทุนของสหรัฐฯ จะไม่เข้าไปประเทศไทย ก็เอาไปคิดดู ก็มีคำถามกันในประเด็นอื่น อย่างเช่นว่า ในเมื่อประเทศในภูมิภาคนี้จะต้องส่งออกสินค้าให้มากขึ้น เพื่อแก้ปัญหา ตลาดส่งออกที่สำคัญก็คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งก็เป็นความจริง เขาก็มีความเห็นว่า อาจจะให้ผู้ไปเปิดประเทศบ้าง และให้เราส่งสินค้าไปประเทศที่ผู้ไปบ้าง เพื่อแบ่งเบาไม่ให้สินค้าราคาถูกเข้าไปกระทบเศรษฐกิจของเขา อีกประเด็นหนึ่งที่พูดกันมากก็คือว่า ทำไมผู้ลงทุนสหรัฐฯ อย่างเช่นธนาคาร ไม่นำเงินมาลงทุนในประเทศไทยจะรอของถูกหรืออย่างไร ทางเขาก็มีความเห็นว่า เขาอยากจะมีว่า ประเทศไทย หรือรัฐบาลไทย จะปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่สหรัฐฯ อย่างไร สอบถามให้ได้แก่ที่ชัด เขาคงจะรอการปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่ของบริษัทยุติกันทั้ง ๕๖ ให้ชัดเสียก่อน จึงจะเข้ามาในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นรู้สึกเขาจะ

มองภาพของเราในแง่เจ้าหน้าที่ค่อนข้างจะมาก มีอีกประเด็นหนึ่งก็คือ เขาก็มองภาพว่า ปัญหาเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้เกิดขึ้นเริ่มต้นที่ประเทศไทย กระทั่งไปถึงประเทศอื่น แต่ขณะนี้เราพูดว่า ปัญหาจากอินโดนีเซียกำลังย้อนกลับมาประเทศไทยก็ค่อนข้างจะเป็นงูกินหาง เราควรจะตั้งชี้แจงว่า เศรษฐกิจของไทยไม่เหมือนกับประเทศอื่นเช่นอินโดนีเซีย และก็ไม่เข้าใจว่าทำไมมูลค่าจึงได้ให้เรตติ้ง (Rating) ของไทยเท่าอินโดนีเซีย ทั้ง ๆ ที่เราอาจจะดีกว่า เช่นเรตติ้งของ เอสแอนด์พี (S & P) เป็นต้น มีการคุยกันถึงเรื่องว่า ธุรกิจการเงิน การธนาคาร จะมีทางฟื้นตัวหรือไม่ และจะได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐฯ เพียงใด เขาก็มีความเห็นในสิ่งเดียวว่า เราต้องมีความโปร่งใส ข้อมูลทางการเงินต้องชัดเจน รัฐควรจะต้องควบคุมอย่างเคร่งครัด จากเท่าที่พบปะกันก็เห็นว่า เขาคงจะบอกว่า สถานะของเรานี้จะกระทบเขาอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะผู้ที่มาพบเป็นผู้ที่มาจากวุฒิสภา ซึ่งมีความเห็นไม่ตรงกับฝ่ายบริหารของสหรัฐอเมริกา เพราะฉะนั้นทัศนะเขาจึงเห็นว่า ไม่ต้องการที่จะให้ประเทศเขาจะต้องเข้ามาช่วยเหลือเรามากนัก ขณะเดียวกันก็ไม่ต้องการให้การแก้ปัญหาของไทยเข้าไปกระทบนโยบายการดูแลเศรษฐกิจของเขา ที่สำคัญอย่างที่ผมกราบเรียน ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอขอบคุณประธานคณะกรรมการ เราก็ได้รับทราบว่ามีใครคือเพื่อน ใครคือศัตรู เราก็จำกันไว้ก็แล้วกันว่า อะไรที่เราไม่จำเป็นจะต้องใช้ของศัตรู เราถืออย่าไปใช้ ใช้น้แต่ของเพื่อนก็แล้วกัน

ต่อไประเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปนี้เป็นเรื่องด่วน การพิจารณาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

(ก้านา)

ที่ ยธ ๑๒๐๖/๑๔๖

ศาลฎีกา

ถนนราชดำเนินใน กทม. ๑๐๒๐๐

๑๒ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง การพิจารณาเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ สว ๐๐๐๘/๕๑๑๔ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐
สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือแสดงความจำนงเข้ารับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน ๑ ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง วุฒิสภาแจ้งว่า ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑
(สมัยสามัญทั่วไป) วันจันทร์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ประชุมได้ลงมติให้ความเห็นชอบ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือก จำนวน ๔ คน และไม่ให้
ความเห็นชอบ ๑ คน ถึงนายอัมพร ทองประยูร จึงขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณา
เลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา จำนวน ๑ คน
เพื่อเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๕ (๑) ต่อไป

ศาลฎีกาเห็นว่าวุฒิสภาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความ
เห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา
พิจารณาเลือกตามมาตรา ๒๕๕ (๑) แต่เนื่องจากนายอัมพร ทองประยูร ได้แสดงความจำนง
เป็นหนังสือว่าไม่ประสงค์จะลาออกจากการเป็นข้าราชการตุลาการไปได้ เร่งดำเนินการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอีกต่อไป ศาลฎีกาจึงได้ดำเนินการเปิดรับสมัครผู้พิพากษาใน
ศาลฎีกาที่ประสงค์จะไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญและนัดประชุมใหญ่เพื่อ
ลงมติเลือกในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ แต่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้มีมติให้ส่งปัญหาความ

ขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลและวุฒิสภาไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ ว่า วุฒิสภามีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) หรือไม่ก่อน และในที่สุดศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบแก่บุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) ศาลฎีกาจึงได้นัดประชุมใหญ่เพื่อพิจารณาเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญในวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑

บัดนี้ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้พิจารณาเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา โดยวิธีลงคะแนนลับ จำนวน ๑ คน เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) คือ นายชุมพล ณ สงขลา ผู้พิพากษาศาลฎีกา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ศักดิ์ดา โภกขมรรคกุล

(นายศักดิ์ดา โภกขมรรคกุล)

ประธานศาลฎีกา

ศาลฎีกา

โทร. ๒๒๔-๖๖๑๕, ๒๒๔-๑๕๐๒

โทรสาร ๒๒๖-๖๐๐๕

หนังสือแสดงความจำนง
เข้ารับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

เขียนที่ .....
วันที่ .. เดือน .. พ.ศ. ....

ด้วยข้าพชนเป็นผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาภาค
ฎีกา มีความประสงค์จะขอเฝ้าฯเข้ารับเลือกไปเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2549 มาตรา 255 (1) จึงขอเฝ้าฯแสดงความจำนงนี้
และขอแจ้งประวัติของข้าพเจ้า ดังต่อไปนี้

ประวัติส่วนตัว

- ชื่อตัว..... ชื่อรอง..... ชื่อสกุล.....
ชื่อ-ชื่อสกุล (ภาษาอังกฤษ).....
- ชื่อ-ชื่อสกุลที่เคยใช้ก่อนเปลี่ยน (ถ้ามี).....
- เกิดวันที่ .. เดือน .. พ.ศ. ....
- ที่เกิดบ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....
ตรอก/ซอย..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
- เชื้อชาติ..... สัญชาติปัจจุบัน.....
- ภูมิลำเนาปัจจุบัน บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....
ตรอก/ซอย..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

Legislative Institutional Repository of Thailand
457-0936

7. วิดา

ชื่อ..... น. น. 120..... ชื่อสกุล..... น. น. 120.....
 อาชีพ..... วิศวกร.....
 เชื้อชาติ..... ไทย.....
 สัญชาติ..... ไทย.....

8. มารดา

ชื่อ..... มารดา..... ชื่อสกุล..... น. น. 120.....
 อาชีพ..... แม่บ้าน.....
 เชื้อชาติ..... ไทย.....
 สัญชาติ..... ไทย.....

9. ภริยา (หรือสามี)

ชื่อ..... น. น. 120..... ชื่อสกุล..... น. น. 120.....
 ชื่อสกุลเดิม..... น. น. 120.....
 วัน เดือน ปีเกิด..... 30 มีนาคม 2485.....
 ที่เกิด..... 178 หมู่ 16 ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองใหม่ กทม.....
 เชื้อชาติ..... ไทย.....
 สัญชาติ..... ไทย.....
 อาชีพ..... วิศวกร.....
 ที่อยู่ปัจจุบัน..... 178 หมู่ 16 ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองใหม่ กทม.....
 จังหวัดที่สมรส..... กรุงเทพมหานคร.....

10. บุตร

ชื่อเต็ม..... น. น. 120.....
 วัน เดือน ปีเกิด..... 8 กุมภาพันธ์ 2522.....
 อาชีพ / การศึกษา..... วิศวกร.....
 ชื่อเต็ม..... น. น. 120.....
 วัน เดือน ปีเกิด..... 16 ธันวาคม 2524.....
 อาชีพ / การศึกษา..... วิศวกร.....

ชื่อเต็ม .....
 วัน เดือน ปีเกิด .....
 อาชีพ / การศึกษา .....
 ชื่อเต็ม .....
 วัน เดือน ปีเกิด .....
 อาชีพ / การศึกษา .....
 ชื่อเต็ม .....
 วัน เดือน ปีเกิด .....
 อาชีพ / การศึกษา .....

ประวัติการศึกษา

- มัธยมศึกษาตอนต้น .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 2. มัธยมศึกษาตอนปลาย .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 3. อาชีวศึกษา .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 4. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 5. ปริญญาโท .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 6. ปริญญาเอก .....
 เข้า ..... ออก ..... ผล .....
 7. แขนงพิเศษอื่น ๆ .....
 เข้า ..... ออก .....

LIRT

(ประเทศไทย)

Legislative Institutional Repository of Thailand

- 5. ถ้าทำงานในตำแหน่งอื่นนอกจากราชการ เคยถูกลดตำแหน่งเพราะทำผิดในทางราชการ
อย่างไรหรือไม่..... ที่จริง.....
เมื่อใด..... เหตุใดจึงไม่ถูกลดโทษ.....
- 6. ถ้าทำงานในตำแหน่งอื่นนอกจากราชการ เคยถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปรับหรือ
หรือไม่..... โทษลงนามใด.....
เรื่องอะไร.....
เมื่อใด.....
- 7. ถ้ารับราชการและถูกลดตำแหน่งเพราะทำผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
หรือไม่..... ที่จริง.....
เมื่อใด..... เหตุใดจึงไม่ถูกลดโทษลงวินัย.....
- 8. ถ้ารับราชการเคยถูกลดโทษผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
หรือไม่..... ลงนามใด.....
เมื่อใด.....

ผลงานอื่นตามที่ผู้ยื่นเห็นว่าจำเป็นต่อการพิจารณา

ชื่อหนังสือพิมพ์

- 1. เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาในรัฐวิสาหกิจหรือใน.....
ชื่อรัฐวิสาหกิจและตำแหน่ง.....

LIRT

2. เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาในหน่วยงานของรัฐหรือไม่
..... ชื่อหน่วยงานของรัฐและตำแหน่ง.....
3. เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาในกิจการอื่นของรัฐในทำนองเดียวกับรัฐวิสาหกิจ
หรือหน่วยงานของรัฐหรือไม่
..... ชื่อกิจการและตำแหน่ง.....
4. เป็นกรรมการ ที่ปรึกษา หรือดำรงตำแหน่งในห้างหุ้นส่วนบริษัท หรือองค์กรที่ดำเนิน
ธุรกิจโดยมุ่งหากำไรหรือ รายได้มาแบ่งปันกันหรือไม่
..... ชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือองค์กรและตำแหน่ง.....
5. เป็นลูกจ้างในห้างหุ้นส่วนบริษัทหรือองค์กรที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหากำไรหรือ
รายได้มาแบ่งปันกันหรือไม่
..... ชื่อห้างหุ้นส่วนบริษัทหรือองค์กรและตำแหน่ง.....
6. เป็นลูกจ้างของบุคคลใดหรือไม่
..... ชื่อนายจ้าง .....
7. ประกอบวิชาชีพอิสระหรือเคยประกอบวิชาชีพอิสระอื่นใดหรือไม่
..... เมื่อใด.....
8. เคยถูกกล่าวหาว่าประพฤติผิดมรรยาทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ
หรือไม่ ..... ก็ครั้ง ..... เมื่อใด.....
เหตุใดจึงไม่ถูกลงโทษฐานประพฤติผิดมรรยาทนายความ .....
9. เคยถูกลงโทษฐานประพฤติผิดมรรยาทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ
หรือไม่ ..... สถานใด .....
- เมื่อใด .....
10. เคยถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องว่ากระทำความผิดอาญาหรือไม่ .....
ก็ครั้ง ..... เรื่องอะไร .....
- เมื่อใด .....
- เหตุใดจึงไม่ถูกลงโทษ.....

11. เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้จำคุกหรือไม่ *Yes*

ความผิดฐานใด .....
กำหนดโทษ ..... จำคุก ..... ปี ..... เดือน ..... วัน
พ้นโทษเมื่อใด ..... ปีรับ ..... มาท

(ถ้าหากได้รับการรอกการลงโทษหรือรายการกำหนดโทษหรือโทษอย่างอื่นรวมทั้ง
ฐานละเมิดอำนาจศาลก็ให้ระบุไว้ด้วย)

12. เคยถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ความพระราชบัญญัติล้มละลายหรือไม่ *Yes*

เมื่อใด .....
เหตุใดจึงไม่ต้องคำพิพากษาให้ล้มละลาย

13. เคยต้องคำพิพากษาให้ล้มละลายหรือไม่ *Yes* เมื่อใด

พ้นคดีแล้วหรือยัง .....
ถ้าพ้นแล้ว เมื่อใด

14. เคยถูกฟ้องร้องในคดีแพ่งหรือไม่ *Yes* ก็เรื่อง

เรื่องอะไร ..... เมื่อใด .....
ศาลพิพากษาอย่างไร

15. เป็นหรือเคยเป็นหนี้สินผู้ใด หากได้ชื่อว่าเป็นผู้เป็นหนี้สินส่วนตัวหรือไม่

16. เสพยาเสพติดประเภทใดหรือไม่

17. เป็นหรือเคยเป็นสมาชิกในองค์กรหรือสมาคมสโมสรในชาติ และเิงชุมชน
(นอกจากนคัมภีร์ศัลยแพทย์) บ้างหรือไม่

ออกจากองค์กรหรือสมาคมหรือสโมสรนั้นหรือไม่ เมื่อใด เพราะเหตุใด

18. เป็นหรือเคยเป็นกรรมการพรรคการเมือง สมาชิกพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ใน
พรรคการเมืองหรือไม่

ทำเนียบยอม

ข้าพเจ้ายินยอม ไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติเลือก

ทำเนียบยื่น

1. ข้าพเจ้าจะลาออกจากราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติเลือกข้าพเจ้าไปดำรงตำแหน่งตุลาการ ศาลรัฐธรรมนูญ
2. ในกรณีที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการ ที่ปรึกษา หรือมีตำแหน่งใดในรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานของรัฐ หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ข้าพเจ้าจะลาออกจากตำแหน่งดังกล่าว ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติเลือกข้าพเจ้าไปดำรงตำแหน่งตุลาการ ศาลรัฐธรรมนูญ
3. ในกรณีที่ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งหรือเป็นลูกจ้างของห้างหุ้นส่วน บริษัทหรือ องค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใด ข้าพเจ้าจะลาออกจากตำแหน่งดังกล่าวภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติ เลือกข้าพเจ้าไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
4. ในกรณีที่ข้าพเจ้าประกอบวิชาชีพอิสระอื่น ข้าพเจ้าจะเลิกประกอบวิชาชีพ อิสระดังกล่าวภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติเลือกข้าพเจ้าไปดำรง ตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้อความดังกล่าวข้างบนนี้เป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้แสดงความจำนง

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ด้วยประธานสภาผู้ก่าได้มีหนังสือแจ้งว่า บัดนี้ที่ประชุมใหญ่
 สภาผู้ก่าได้พิจารณาเลือกผู้พิพากษาในสภาผู้ก่าซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาสภาผู้ก่า
 โดยวิธีลงคะแนนลับจำนวน ๑ คน คือนายจุมพล ณ สงขลา เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
 ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๕ (๑) โดยที่มาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่ง กำหนดให้พระมหากษัตริย์
 ทรงแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามคำแนะนำของวุฒิสภา ประกอบกับคำวินิจฉัยของ
 ตุลาการรัฐธรรมนูญซึ่งวินิจฉัยว่า เราไม่มีหน้าที่ ไม่มีอำนาจที่จะให้ความเห็นชอบ หรือ
 ไม่เห็นชอบด้วยบุคคล เรามีแต่หน้าที่ที่จะถวายคำแนะนำ สมก็จะขอความเห็นจากที่ประชุมว่า
 ในการถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ มีท่านผู้ใดจะมีข้อสังเกตอย่างไร เพื่อประกอบ
 คำถวายคำแนะนำนั้นหรือไม่ คุณวิชัยชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ความเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ ผมเองก็ยังไม่ค่อยจะเข้าใจ
 เท่าไรนักที่ท่านประธานฯ บอกว่า โดยมติของศาลรัฐธรรมนูญแล้วเราไม่มีอำนาจที่จะให้
 ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบ บัดเราก็ยังคงมีอำนาจที่จะถวายคำแนะนำหรือ
 ไม่ถวายคำแนะนำ คือการถวายคำแนะนำ

ประธานวุฒิสภา : ไม่ใช่อำนาจ เป็นหน้าที่

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : เป็นหน้าที่ หน้าที่อันนั้นก็คงจะเป็นไปตาม
 รัฐธรรมนูญอย่างที่ท่านประธานฯ ให้ข้อคิดเห็นมาก่อนหน้านี้ บัดคำว่า ที่จะถวายคำแนะนำ
 หรือไม่ ผมยังเห็นว่า มีอยู่ ๒ แนวทาง แนวทางที่ ๑ ก็คือจะถวายคำแนะนำหรือไม่เห็นชอบ
 นั้นข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ ถ้าหากว่า จะมีถาวรถาวรคำแนะนำ วุฒิสภาก็มีข้อสังเกตหรือข้อคิดเห็น
 อะไรเพิ่มเติมเพื่อประกอบพระบรมราชวินิจฉัยหรือไม่ ซึ่งในประเด็นหลังก็มีข้อวิจารณ์ว่า
 อาจจะเป็นการผลักภาระให้พระมหากษัตริย์ซึ่งจะต้องทรงลงพระปรมาภิไธยเพื่อโปรดเกล้าฯ
 แต่งตั้ง ในประเด็นนี้ก็คงจะต้องทำให้ชัดเจน แต่สิ่งที่ผมยังสงสัยต่อไปอีกก็คือว่า เรื่องที่
 สภาผู้ก่าให้เสนอให้วุฒิสภาได้นั้น เห็นพิจารณาว่า จะถวายคำแนะนำหรือไม่ มีประวัติของผู้ซึ่ง
 ได้รับเลือกเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอยู่หรือไม่ถ้าหากว่าประวัตินั้นไม่ดีแล้วแต่เราจะทำ
 อย่างไร เราจะสอบถามจากใครได้บ้าง เพราะไม่มีตัวแทนจากสภาผู้ก่ามาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง
 และไม่มีตัวแทนจากฝ่ายบริหาร และกรรมการของเราก็ไม่มีใครไปตรวจสอบประวัติ

สมยกตัวอย่างเช่น ในหน้า ๓ ของประวัติของท่านจุมพล ณ สงขลา ซึ่งได้เขียนมา ประวัติการศึกษา ข้อ ๔ ปริญาตรีหรือเทียบเท่า เอกสารที่ผมมีอยู่ ได้มีรอยลบออกไป ไม่ทราบว่า ท่านสำเร็จการศึกษาที่ไหน เข้า พ.ศ. ๒๕๐๐ ออก พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้นิติศาสตรบัณฑิตที่ไหนครับ มหาวิทยาลัยไหน เพราะข้อมูลออกมาอย่างนี้เราไม่ชัดเจนอย่างนี้เราจะถามใคร วุฒิสภาจะพิจารณาได้หรือไม่ ว่าเราจะถวายคำแนะนำหรือไม่ เมื่อข้อมูลที่เรากำลังพิจารณาอยู่นั้นไม่พร้อมมูลที่เราจะพิจารณา ก็อาจจะเป็นปัญหาต่อไปได้ว่า ท่านเกิดไปจบโรงเรียนซึ่งไม่มีการรับรองอาจจะมีคุณสมบัติซึ่งไม่เป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดได้อีก เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราอาจจะต้องมีคนมาคอยดูเหมือนกันว่า ประวัติต่าง ๆ ทั้งหลายซึ่งท่านได้นำเสนอมานั้น ได้นำเสนออย่างถูกต้องตามหลัก ตามเกณฑ์หรือไม่ ผู้แทนจากศาลฎีกาก็ไม่มีที่จะมาให้ข้อมูลกับเราในที่นี้ ผมคิดว่า เราจะต้องมีการดูประวัติของผู้ซึ่งได้รับการพิจารณาจากศาลฎีกามาเหมือนกัน ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณไพศาล

นายไพศาล พืชมงคล : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายไพศาล พืชมงคล สมาชิกวุฒิสภา กระผมมีความเห็นในเรื่องนี้ว่า น่าจะยุติลงไปได้แล้ว เพราะว่าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญก็ได้วินิจฉัยแล้ว คำวินิจฉัยนั้นย่อมมีผลผูกพันวุฒิสภาด้วยผูกพันว่าเราไม่มีหน้าที่เข้าไปก้าวท้าวหรือตรวจสอบมติของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา การเสนอข้อผู้พิพากษาของศาลฎีกานั้นเป็นเรื่องที่มีบทบัญญัติเฉพาะและมีการตรวจสอบ ถั่นกรองโดยคณะบุคคลซึ่งเป็นปกติทำการในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ การศึกษาก็ดี ความประพฤติก็ดี คุณสมบัตินี้ดี ล้วนเกินไปตามกฎหมายเกี่ยวกับข้าราชการตุลาการ และการทำงานของตุลาการ เพราะฉะนั้นย่อมเป็นที่หวังในเบื้องต้นได้แล้วว่า ผู้ที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้เสนอมานั้น เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย เติบโตโดยชอบด้วยขั้นตอนสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ซึ่งตุลาการรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยเป็นที่สุดแล้ว กระผมคิดว่า วุฒิสภาน่าจะถวายคำแนะนำได้ว่า บุคคลผู้นี้ได้ผ่านการพิจารณาของศาลฎีกาถูกต้องตามขั้นตอนแล้วเท่านั้นก็จบ กระผมมีความเห็นว่าเราไม่น่าที่จะทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งกันระหว่างสถาบัน หรือเรื่องที่ไม่ควรจะเป็นเรื่องให้เป็นเรื่องขึ้นมาอีก โดยเฉพาะเราควรต้องเคารพต่อคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งผูกพันวุฒิสภาด้วย ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ยี่สิบเก้าฉบับ

นายอมร จันทรวงศ์ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ออมร

จันทรวงศ์ อย่างที่กระผมเห็นว่า ความเห็นของคุณการรัฐธรรมนุญ หรือคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้นจะผูกพันวุฒิสภาแก่ไหน เราต้องใช้เวลาอ่านคำวินิจฉัยก่อน ขณะนี้ที่นางวางตรงนั้นละมาอ่านดู แล้วเราก็บอกว่า เราเข้าใจอย่างนั้นอย่างนี้ ตรงกับสาระที่อยู่ในคำวินิจฉัยหรือไม่ กระผมก็ยังไม่แน่ใจว่าได้มีเวลาอ่านคำวินิจฉัยรวมของศาลรัฐธรรมนูญหรือคุณการรัฐธรรมนุญ ที่ทำกันที่ศาลรัฐธรรมนูญตามทีถ่านแจกมืออยู่ ๑ หน้า ใน ๑ หน้านั้นมีส่วนที่เกี่ยวกับคำวินิจฉัยในประเด็นที่ถกถียงเป็นปัญหาอย่างมีความยาว ๑๕ บรรทัดอยู่ตอนท้ายคือใน ๑ หน้านั้นเป็นข้อเท็จจริงกับประเด็นอื่น คราวนี้ถ่านดู ๑๕ บรรทัด ซึ่งกระผมบอกถ้าหากว่าแปลคำวินิจฉัยของคุณการรัฐธรรมนุญเป็นภาษาล่าต่างประเทศอีก กระผมเองก็ยังไม่แน่ใจว่า ผู้ที่อ่านนั้นจะเข้าใจความหมายอย่างไร ถ้าหากท่านเป็นภาษาเพื่ออ่านถ้อยคำแก่ ๑๕ บรรทัดตอบท้ายถ่านนั้นที่กระผมอ่านแล้ว กระผมยังไม่รู้ว่า สาระของคุณการรัฐธรรมนุญนั้นคืออะไร อย่าง ๆ ว่า เราจะมีส่วนวางตั้งกรรมาธิการเพื่อตรวจสอบประวัติหรือคุณสมบัตินั้นหรือไม่ ตามมาตรา ๑๕๕ หรือไม่ ไม่มีครับ เพราะใน ๑๕ บรรทัดนั้นไม่มีมาตราที่อ้างถึง มาตรา ๒๕๕ บัญชีมาตรา ๒๕๖ แต่ ๑ มาตราเท่านั้น ความหมายของมาตรา ๑๓๕ บทบัญญัติมาตรา ๑๓๕ กับมาตรา ๑๕๕ ไม่ได้มีการกล่าวไว้ในคำวินิจฉัยรวมทั้ง ๆ ที่มาตรานี้ในการทำคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ อยู่ในมาตรา ๒๖๖ บรรทัดท้ายกระผมขออนุญาตให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ อย่างน้อยต้องประกอบด้วยความเป็นมา หรือถ้ากล่าวหา สรุปข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการพิจารณา เหตุผลในการวินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริง และข้อกฎหมาย และบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ๑๕ บรรทัด มีมาตร แต่ยาวคือ ๒๕๕ ประกอบด้วยการอ้างถึงคำมาตรา ๑๕๖ ดังนั้นที่เราถกถียงพิจารณาว่า เรามีอำนาจตั้งกรรมาธิการหรือไม่ ในนี้มาพบ ไม่มีการวินิจฉัยอยู่ในคำวินิจฉัยรวม ไปรวมอยู่ในคำวินิจฉัยที่สั้นย่อมา ดังนั้นกระผมอยากจะเรียนว่า ความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาในที่นี้กรรมาธิการไปอยู่ละกันนะในนี้เลยสมาชิกวุฒิสภาไปอ่านแล้วก็มาสงสัยว่า ซึ่งที่เร จะต้องผูกพันนั้นจริง ๆ ก็อะไร ของคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณนิพนธ์

นายนิพนธ์ วิสิทธิ์วุฒิสภา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 กระผม นิพนธ์ วิสิทธิ์วุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภา กรณีปัญหาที่ตุลาการรัฐธรรมนูญ
 ได้วินิจฉัยไปแล้วนั้น ด้วยความเคารพ กระผมเป็นคนที่เคารพข้อบังคับและกฎหมาย
 อย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด คือสิ่งที่ได้วินิจฉัยมานั้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า เราไม่มี
 ทางเลือก เราต้องทำตาม แล้วกรณีที่เราได้มีมติไปแล้วในกรณีที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ส่ง
 บุคคลมาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้น ในคราวที่แล้วเราก็เพียงแต่ให้คำแนะนำที่ว่า
 ไม่เห็นชอบกับบุคคลดังกล่าวไปยังศาลฎีกา แต่เมื่อตุลาการรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยมาเช่นนี้
 เราก็คงทำตามหน้าที่ที่เราคิดว่า เราได้ทำไปแล้ว ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) คือการที่จะถวายคำแนะนำ วุฒิสภามีหน้าที่ถวายคำแนะนำนั้น
 ความหมายของวุฒิสภาในที่นี้คือ ๒๖๐ คน หรือ ๒๖๒ คน ไม่ใช่ของคนเดียวคนหนึ่ง เราคงจะ
 ต้องมาพิจารณาร่วมกันในที่นี้เพื่อเป็นคำแนะนำที่จะต้องถวาย เรื่องนี้เป็นประเด็นปัญหาที่ว่า
 เราจะทำได้แค่ไหน แต่ในกรณีที่เรารู้สึกเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบนั้นเราคง
 ทำไม่ได้เด็ดขาด เรารู้ภาระหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญชัดเจน แต่ถ้ามีกรณีขึ้นมาซึ่งกระผมอยาก
 จะเรียนว่า ถ้าสมมุติเรามีข้อมูลอะไรต่าง ๆ ขึ้นมาไม่ว่าบุคคลใดเราจะทำอย่างไร ถ้าเรา
 ไม่ทำอะไรเลย คือทำมาทั้งคืนแล้วก็ส่งไปทั้งคืนอย่างนั้น กระผมคิดว่า ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น
 ความรับผิดชอบของวุฒิสภาคงหนีไม่พ้น ยากที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ เรื่องนี้เป็น
 ปัญหาที่หนักใจของวุฒิสภาในกรณีที่รัฐธรรมนูญเขียนไว้ไม่ชัดเจนอย่างนี้ กระผมอยากจะ
 กราบเรียนว่า การที่จะให้เราทำหน้าที่ มีหลายมาตราในรัฐธรรมนูญฉบับนี้บัญญัติว่า
 วุฒิสภามีหน้าที่ถวายคำแนะนำทั้งสิ้น ไม่ได้ให้ว่า เรามีมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ แต่ใช้
 คำว่า ถวายคำแนะนำทั้งสิ้น กระผมคิดว่า ในมาตรา ๑๓๕ อาจจะขัดข้อง แต่ในกรณีที่เรา
 จะแต่งตั้งกรรมการเพื่อหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๓๕ น่าจะทำได้ กระผมมีความเห็น
 อย่างนั้น แต่เราคงจะทำได้เพียงแต่รวบรวมข้อมูลขึ้นมาแล้วก็ประกอบถวายคำแนะนำ
 เท่านั้น เพราะกระผมคิดว่า ในกรณีที่มีการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ผู้พิพากษา ก็ตาม อย่าง ก.ต.

มีมลทินมาที่จะไปรดเกล้าฯ โยภักย์แฉ่งตั้งล้อขึ้นจับผู้พิพากษา ผู้ที่จะรับสนองพระบรมราชโองการคือ นายกรัชมุนตรี ความรับผิดชอบอยู่ที่ใครจับ อยู่ที่ ก.ต. หรือเปล่า ในกรณีอย่างนั้นเป็นตัวอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เหมือนกัน กระผมคิดว่า ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ผมคิดว่าเราทำตามที่ทำมาเรื่อยๆ บางท่านเสนอไป ความรับผิดชอบอย่างกรณีดอกเตอร์ คุณคุณเร คงไม่เสียดอีกไม่ได้เหมือนกันว่า โยภักย์แฉ่งมาให้ทางวุฒิสภาอีก เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราดูคำวินิจฉัยของศาลฎีกาแล้วจะวินิจฉัยเพียงแต่ว่า ไม่มีอำนาจให้ความเห็นชอบบุคคลที่ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาเลือกมาแล้วเท่านั้น ตามมาตรา ๒๕๕ (๑) แต่ในกรณีที่ต่อมาคำแนะนำวุฒิสภาวางตำแหน่งนั้นนี้ คงไม่ใช่คนใดคนหนึ่งวางตำแหน่งนี้ ประชาชนวุฒิสภาจะไปวางตำแหน่งนี้คนเดียวไม่ได้ คงต้องเป็นมติของวุฒิสภาแห่งนี้ทั้งหมด กระผมก็อยากจะฝากเป็นข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณาของพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : นั้นแหละผมก็ต้องถามตามวุฒิสภาอย่างไรครับ คุณคุณเรเสนอเป็นญัตติหรือเปล่า เชิญครับ

นายอรรถ จันทรสุมบูรณ์ : คงไม่ได้เป็นญัตติ เพราะว่า อย่างที่ผมเรียนว่า ก่อนวางตำแหน่งนี้ ประเด็นมีอยู่ว่า เราตั้งกรรมการตรวจสอบหรือไปทำหน้าที่แทนวุฒิสภาได้หรือไม่ ตรงนี้แหละครับที่ไม่มีอยู่ในสาระของทำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญก็แล้วแล้วข้างหน้าอีกกว่า ท่านประธานฯ จะยกประเด็นนี้ขึ้นมาวินิจฉัยตรงจะตั้งคู่อีกครั้งหนึ่ง เพราะว่า ตรงนี้ไม่มีจริง ๆ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่เสนอญัตติ ผมก็ต้องถามเรื่องที่อยู่ในระเบียบวาระว่า จะมีท่านผู้ใดขัดข้องหรือมีข้อสังเกตเพื่อประกอบการวางตำแหน่งนี้อย่างไรหรือไม่ คุณวิรัชครับ

นายวิรัช โฉมสุวรรณเงินดา : ผมก็เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ คำถามของผมยังไม่มีใครตอบ คือประวัติที่ที่ส่งมานี้เนื่องจากมีความไม่ชัดเจน ถ้าหากจะให้ชัดเจนก็คงจะต้องถามไปยังศาลฎีกาเพราะมีฉบับร่างประวัติที่เขียนมาใน build บรรทัดเมื่อหน้าเป็นอย่างไร ซึ่งถ้าประวัติไม่ชัดเจนการส่งประวัติมาเพื่อประกอบการพิจารณาถึงคงไม่จำเป็น เมื่อส่งมาก็ควรจะส่งไปประวัตินั้นสมบูรณ์ แต่ถ้าข้อมูลที่เราจะให้ ถ้าไม่ได้

การพิจารณาก็คงจะพิจารณากันได้อย่างไม่ชัดเจน ความจริงผมคิดว่า เรื่องนี้แม้ว่าเราจะรอไปวันศุกร์หน้าก็อาจจะมีเรื่องของอาจารย์สุกฤษเข้ามาพร้อม ๆ กันด้วย อย่างไรก็ตามยังทราบยังคลุมเครือไม่ได้ เพราะรายชื่อก็ยังไม่ครบ อาจจะสอดคล้องกับความเห็นของท่านอาจารย์อมรที่น่าจะได้อีกครั้งหนึ่งก็ได้กระมังครับ ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลัก

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุจ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กรณีที่นำมาสู่การพิจารณาครั้งนี้ คือว่า จะต้องถวายคำแนะนำหรือไม่ถวายคำแนะนำตามที่เสนอมา การทำครั้งนี้เป็นการทำหน้าที่ตามมาตรา ๒๕๕ สมาชิกวุฒิสภาแต่ละบุคคลก็ย่อมทำหน้าที่ของตนเอง กระผมซึ่งยังไม่ได้รับรายละเอียด ยังไม่มีข้อมูลที่จะวินิจฉัยว่า ควรจะถวายคำแนะนำหรือไม่ ตามนัยของรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า สถานที่นี้น่าจะต้องใช้มาตรา ๑๘๘ ตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาศึกษาให้พวกเราทราบก่อน เพราะว่าแต่ละคนไปศึกษาเองก็เป็นภาระเหลือวิสัยที่จะทำเช่นนี้ได้ เพราะฉะนั้นกระผมจะขออนุญาตท่านประธานฯ เสนอเป็นผู้ตัดสินเห็นว่า ขอให้สถานที่นี้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาพิจารณาศึกษาเรื่องนี้เพื่อทำหน้าที่ตามมาตรา ๒๕๕ อย่างสมบูรณ์ และนำสิ่งที่ได้ศึกษานั้นกลับมาบอกกับสภาแห่งนี้เพื่อจะได้วินิจฉัยต่อไป กระผมขอเสนอเป็นผู้ตัดสินขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : ผู้รับรองถูกต้อง มีท่านผู้ใดจะเสนออย่างอื่นอีก
เชิญคุณ โกวิท

นายโกวิท สุรัสวดี : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม
โกวิท สุรัสวดี สมาชิกวุฒิสภา กระผมเห็นว่าตามมาตรา ๒๕๕ เราจำเป็นต้องถวาย
คำแนะนำ การถวายคำแนะนำก็มีหน่วยงานที่จะต้องได้รับทราบข้อมูลอะไรต่าง ๆ
พอสมควร แต่กระผมขอให้เป็นไปในลักษณะค่อนข้างจะประนีประนอมมากกว่าที่จะไป
ตั้งกรรมาธิการตามมาตรา ๑๘๘ ที่กระผมเห็นอย่างนี้ก็เพราะว่า ในรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช
๒๕๔๐ นั้น การตรวจสอบประวัติพฤติกรรมของบุคคลที่กล่าวไว้ในมาตรา ๑๑๕ ระบุไว้
ชัดเจนว่า จะกระทำในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องนี้

ตุลาการรัฐธรรมนูญเขาจะกำหนดไว้เฉพาะใน (๑) (๔) ของมาตรา ๒๕๕ นั่นก็คือ
 สาขานิติศาสตร์กับสายรัฐศาสตร์ เขาห้ามผ่านของที่ประชุมสภาผู้กกับส่วนของศาลปกครอง
 สูงสุด ถ้าเราไปใช้มาตรา ๑๘๘ กระผมคิดว่า ก็ทำได้ แต่ถ้ามองถึงเจตนาคคนที่เขารู้กฎหมาย
 ก็จะเห็นว่า เราพยายามที่จะเข้าไปตรวจสอบในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าดูตามเจตนาหากเขา
 จะให้ตรวจสอบประวัติเขาจะเขียนไว้ชัดเจนในมาตรา ๑๓๕ แต่เมื่อเขาไม่เขียนแล้วเราไปใช้
 มาตรา ๑๘๘ ตั้งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ ตามปกติในรัฐธรรมนูญทุกฉบับก็ทำให้
 ในส่วนตัวของกระผมอยากจะให้มีการประสานภายในกับที่ประชุมใหญ่สภาผู้ก เพื่อขอ
 ประวัติบุคคลที่เสนอมาเพื่อประกอบการพิจารณา จะเป็นประโยชน์ต่อการถวายคำแนะนำ
 ความรัฐธรรมนูญ และความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรสูงสุดจะเป็นไปได้ดีกว่า คือกระผมอยาก
 จะให้ได้มีการดำเนินการที่ค่อนข้างจะประณีตระนอมเพื่อประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติ
 เป็นส่วนรวม ขอขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณสุชน

นายสุชน ขาสีเครือ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม
 สุชน ขาสีเครือ สมาชิกวุฒิสภา ประเด็นที่พิจารณาเรื่องด่วนนี้ กระผมเข้าใจว่า เท่าที่ฟังดู
 ได้มีท่านสมาชิกฯ ขอเอ่ยนาม ท่านพลเรือเอก เกษะหลัก ได้เสนอเป็นญัตติว่า เราควรจะต้อง
 กรรมการตามมาตรา ๑๘๘ กระผมเห็นว่าน่าจะมีการพิจารณา แต่ก่อนจะถึงการลงมตินั้น
 น่าจะมีเหตุผลได้พูดกัน ถ้าหากว่า เรามีการตั้งกรรมการหรือไม่ตั้ง ต้องใช้อำนาจในที่
 ประชุมสภาแห่งนี้เป็นผู้ตัดสินใจ สมควรจะต้องตั้งหรือไม่ ทั้งนี้ก็เพราะว่า เราจะต้องทำหน้าที่
 ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๕ กระผมเห็นว่า ในเมื่อมีการเสนอญัตติขึ้นมาแล้วจะต้องมีการ
 ลงมติเสียก่อนว่า ควรจะตั้งหรือไม่ ถ้าสมมุติว่า ไม่ตั้ง เราควรจะต้องดำเนินการต่อไปว่า เราจะ
 ถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์อย่างไรในเรื่องนี้ สมมติสภาผู้กเสนอมา หรือว่าจะต้อง
 ทำอย่างไร จะต้องมิมติดอกไป เพื่อจะให้เป็นการเห็นของวุฒิสภาทั้งหมด และเป็นความ
 รับผิดชอบของวุฒิสภาทั้ง ๒ ประเด็น กระผมขอกราบเรียนท่านประธานฯ ให้ถามมติดอก
 ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์ไพศาลครับ

นายไพศาล กุศลสวัสดิ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพและเพื่อนสมาชิก ที่เคารพทุกท่าน กระผมได้กราบเรียนในตอนต้นเกี่ยวกับเรื่องการพิจารณาเรื่องนี้มาตั้งแต่แรก ว่า เมื่อคราวที่เราได้ทำเรื่องเสนอไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้วินิจฉัยในประเด็นว่า เรายื่นอำนาจ หรือไม่มีอำนาจนั้น เราก็มีจุดยืนว่า ถ้าคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีว่าอย่างไรแล้ว เราก็คงจะปฏิบัติตาม ในเบื้องต้นที่เดียวที่ผมคิดว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญระบุไว้ชัดเจนในตอนท้ายที่ กระผมขออนุญาตอ่านศาลรัฐธรรมนูญได้ลำดับเหตุผลมา แล้วก็ลงท้ายว่าจะเห็นได้ว่า ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) นั้น ได้รับเลือกมาแล้วตามกฎหมาย กระผมย้ำว่า ได้รับเลือกมาแล้วตามกฎหมาย และไม่มีบทบัญญัติใด มาตราใดที่กำหนดให้วุฒิสภากำหนดเลือกอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏอยู่ในหน้าสุดท้ายของคำวินิจฉัยของคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญนั้นเป็นเบื้องต้น กระผมคิดว่า เป็นถ้อยคำที่ผูกพันองค์กรตามรัฐธรรมนูญทุกแห่ง ส่วนปัญหาว่าเราจะถวายคำแนะนำอย่างไรนั้น คำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญก็เขียนไว้ บอกว่าวุฒิสภามีหน้าที่ถวายคำแนะนำตามมาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่งเท่านั้น ถ้อยคำในมาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ พระมหากษัตริย์ ทรงแต่งตั้งโดยคำแนะนำของวุฒิสภา อีกนัยหนึ่งก็คือว่า ถ้าหากวุฒิสภาไม่เสนอไป พระมหากษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งไม่ได้ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ อีกนัยหนึ่งก็คือว่าวุฒิสภาจะต้องเสนอคำแนะนำไป ให้แต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่ง พระมหากษัตริย์ก็จะมีพระบรมราชวินิจฉัยแต่งตั้งตามนั้น นี่ก็เป็นถ้อยคำที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ ถ้าเราไม่ถวายคำแนะนำไป พระมหากษัตริย์ก็จะไม่มีชื่อผู้ใดที่จะทรงแต่งตั้ง ถ้าหากว่า เราพิจารณาตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่กระผมคิดว่า ผูกพัน ก็คือ มาตรา ๒๕๕ ซึ่งกำหนดขั้นตอนของการเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตาม (๑) ว่า ให้ผ่านที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา และศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า นั้นเป็นการเลือกมาแล้ว ที่นี้มีปัญหาต่อไปว่า มาตรา ๑๑๕ แห่งรัฐธรรมนูญกำหนดว่า การที่จะแต่งตั้งหรือพิจารณาใช้กฎหมายเห็นชอบโดยพฤตินัยของวุฒิสภาให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นดำเนินการตรวจสอบ มาตรา ๑๑๕ เขียนไว้ ไม่ได้เอ่ยถึงมาตรา ๒๕๕ (๑) และ (๒) เลย แสดงว่า มาตรา ๑๑๕ จะไม่ให้คณะกรรมการชุดนั้น มาสร้างปัญหา

เกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกมาตามมาตรา ๒๕๑ (๑) แล้ว นั่นเป็นเบื้องต้น แต่กระผมก็มีความเห็นด้วยว่า วุฒิสภาเราก็ยังคงมีโอกาส หากมีเหตุผลที่เป็นน้ำหนักที่เราจะต้องสืบต่อไปว่า ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อนั้นเราจะฉายคำแนะนำไปอย่างไรหรือไม่ ครั้นที่กระผมคิดว่า จะต้องมีความเห็นที่เรามีข้อมูล มีสาเหตุที่จะเห็นว่า ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อนั้นมีความไม่เหมาะสมประการใด เราก็ควรดำเนินการตั้งคณะกรรมการตามมาตรา ๑๘๕ เพื่อไปตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งให้ได้ข้อยุติ แต่ในขณะที่ยังไม่มีความเห็นอะไรที่จะไปหักล้างว่าที่ประชุมใหญ่สภาผู้แทนราษฎรมีความบกพร่อง มีเหตุสำคัญที่ไม่ควรฉายคำแนะนำเสนอเพื่อการแต่งตั้งต่อไป กระผมก็ยังไม่เห็นด้วยที่จะตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๘๕ เพราะว่า ไม่มีเหตุที่จะตั้งในขณะที่ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วกระผมจึงกราบทูลเรียนด้วยความเคารพว่า เรายังมีหน้าที่ฉายคำแนะนำอยู่ เว้นแต่ว่าเรามีเหตุผลสมควรประการอื่น เราก็จะฉายคำแนะนำไปตามที่เราได้ข้อมูลที่เป็นข้อยุติ ข้อยุตินั้นก็จะเกิดจากมาตรา ๑๘๕ ที่เราจะตั้งกรรมการขึ้นได้ แต่การตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๘๕ ก็จะต้องคำนึงถึงว่า มาตรา ๑๑๕ เขาไม่ให้ท่านตั้ง แต่ถ้าท่านจะตั้งท่านต้องมีเหตุผลพิเศษ ท่านจึงจะตั้งตามมาตรา ๑๘๕ ได้ ในความเห็นของกระผมอีกนัยหนึ่งถือถ้าหากว่า ดำเนินการไปในลักษณะนี้ ลักษณะก็จะเป็นว่า เมื่อสภาผู้แทนราษฎรมา ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เท่ากับว่าเป็นการเลือกขึ้นมาแล้ว เว้นแต่เราจะมีเหตุผลพิเศษว่า มีเหตุผลประการใดก็ตามแต่ ตั้งกรรมการเพื่อให้ได้ข้อยุติ อย่างนั้นก็สมควรทำ แต่ในขณะที่ไม่มีเหตุผลประการใดที่จะ ไปตั้งข้อสังเกตว่า ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อนั้นขาดคุณสมบัติ หรือนี้อาจคุณสมบัติไม่เหมาะสม หรือมีข้อเท็จจริงที่สำคัญประการใดที่จะไปหักล้างข้อเสนอของสภาผู้แทนราษฎร หรือข้อที่สภาผู้แทนราษฎรได้เลือกขึ้นมาแล้ว เพราะฉะนั้นด้วยความเคารพต่อข้อเสนอของท่านเกาะหลัก และด้วยความเคารพของกระผมที่มีต่อเพื่อนสมาชิก ที่ให้การรับรองต่อญัตตินี้ กระผมไม่เห็นด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณบรรณินิตี ครับ

นายบรรณินิตี เศรษฐบุตร : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผมบรรณินิตี เศรษฐบุตร สมาชิกวุฒิสภา เคารพกราบทูลเรียนท่านอาจารย์ไพศาล เพราะฉะนั้นคงไม่มีอะไรพูดมาก นอกจากจะขอแสดงความเห็นว่า ไม่ควรตั้งกรรมการ ตามเหตุผลเกือบทั้งหมดที่ท่านอาจารย์ไพศาลพูด ขอประธานโทษที่เอ่ยนาม ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณเกาะหลักสุรปัสสิภักดิ์ครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุจักษ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม พลเรือเอก เกาะหลัก สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะที่เป็นผู้เสนอญัตติ และได้รับการรับรองไปแล้ว กระผมอยากจะกราบเรียนอีกสักนิดหนึ่ง กระผมไม่มีเจตนาที่จะไปก้าวก่ายศาล กระผมเคารพ แต่ในฐานะที่กระผมเป็นสมาชิกวุฒิสภาคนหนึ่ง กระผมจะต้องทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญตรงนี้ เพราะในการทำหน้าที่ของกระผม กระผมก็ปรารถนาที่จะให้หน้าที่นั้นสมบูรณ์ที่สุด ให้ได้ข้อมูลมาประกอบการพิจารณา หรือคำวินิจฉัยของกระผมให้สมบูรณ์ที่สุด โดยธรรมเนียมปฏิบัติของสภาแห่งนี้เมื่อก่อนใด ๆ ที่เป็นงานใหญ่และคนเดียวไม่สามารถจะกระทำได้ ก็ขอที่จะตั้งกรรมาธิการเพื่อจะได้ไปศึกษาหาข้อมูล แล้วมาบอกให้สมาชิกวุฒิสภาของเรารวม ส่วนสมาชิกวุฒิสภาแต่ละท่านจะทำประการใดก็เป็นเรื่องของท่าน ท่านจะไปขัดแย้งต่อศาลหรือไม่ขัดแย้งต่อศาลก็เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เพียงแต่ขอทราบข้อมูลที่กว้างขวางออกไปเท่านั้น เพราะเท่าที่เสนอมาแล้วก็ยังรู้สึกติดใจว่ายังไม่ครบ ยังไม่สมบูรณ์ดังที่เพื่อนสมาชิกฯ ด้ว่าแล้ว กระผมถึงได้เสนอญัตติขอให้ตั้งแล้วการตั้งนี้ก็ไม่ได้ไปก้าวก่ายใคร ไม่ได้ไปดูถูกดูหมิ่นใคร หรือไม่ได้ไปแทรกแซงการทำงานของใคร ดังตามมาตรา ๑๘๕ วุฒิสภาจะต้องทำหน้าที่ เมื่อจะต้องทำหน้าที่ก็ขอให้ตั้งเพื่อไปศึกษาในรายละเอียดประกอบการพิจารณาเท่านั้น มิได้ไปหักท้าวมาตราอื่น ๆ ซึ่งเขาถืออยู่แล้ว กระผมอยากจะยืนยันเจตนาของกระผมในฐานะเป็นผู้เสนอว่ามีเจตนาเช่นนี้ กระผมก็อยากจะเสนอให้ที่ประชุมทราบด้วย แต่ที่ประชุมจะวินิจฉัยอย่างไรก็แล้วแต่ที่ประชุม ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเพชร

นายเพชร ยุติธรรมดำรง : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผมเพชร ยุติธรรมดำรง ประเด็นที่เรากำลังอภิปรายกันอยู่นี้ กระผมคิดว่า ในฐานะที่สมาชิกวุฒิสภาหรือวุฒิสภานี้ได้รับทราบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ หรือคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญไปแล้วว่า วุฒิสภาไม่มีอำนาจหน้าที่ในการที่จะให้ความเห็นชอบ หรือไม่เห็นชอบบุคคลที่ได้รับเลือกมาจากสภาผู้แทนราษฎร แต่ในขณะที่เดียวกัน คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญก็ได้เขียนไว้ชัดเจนครับว่า วุฒิสภาคงมีหน้าที่เฉพาะให้การถวายคำแนะนำ

ต่อพระมหากษัตริย์เท่านั้น กระทบอยากจะทำเรียนในประเด็นนี้ว่า การที่ใช้คำว่า วุฒิสภา มีหน้าที่ในการถวายคำแนะนำ นั้น ประเด็นอยู่ตรงนี้ครับ การถวายคำแนะนำของวุฒิสภานั้น จะแนะนำเหมือนกำนันบุรุษไพร่ชนชั้นหรือเปล่า หรือว่าจะแนะนำในลักษณะที่จะต้องมีความเหตุผล มีข้อมูลประกอบไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า การดำเนินการของวุฒิสภาในการถวายคำแนะนำจะต้องมีข้อมูลประกอบว่า บุคคลท่านนี้ บุคคลท่านนั้นมีความเหมาะสม มีความรู้ความสามารถประการใด การทำหน้าที่ตรงนั้นจะต้องมีการตรวจสอบเสียก่อน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า วุฒิสภาจะไปตรวจสอบโดยที่ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่มีการตรวจสอบอะไร กระผมว่าเป็นภาระหน้าที่ของคนไทยทุกคน และเป็นภาระหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา ทุกคนจะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นการระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาท ในการที่จะทรงลงพระปรมาภิไธยแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ตามองค์การของรัฐธรรมนูญ อย่างลึ้มว่า การทำหน้าที่ตรงนี้นอกจากการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้แล้ว ยังมีการแต่งตั้งบุคคลอื่น ๆ อีกหลายคณะ โดยที่จะต้องใช้คำเดียวกันก็คือว่า ต้องได้รับการถวายคำแนะนำจากวุฒิสภา ขณะเดียวกันกระผมก็เห็นว่า ข้อเสนอของท่านอาจารย์ไพศาลก็มีเหตุผลครับว่า การที่สมาชิกวุฒิสภา หรือวุฒิสภาจะตั้งคณะกรรมการใด ๆ นั้นก็จะต้องไปทำหน้าที่ โดยมีเหตุผล มีข้อมูลประกอบว่า สมควรที่จะตั้งคณะกรรมการหรือไม่ กระผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ กระผมเห็นว่า วันนี้สมาชิกวุฒิสภาเพิ่งได้รับทราบ ได้รับแจ้งชื่อบุคคลซึ่งได้รับการส่งชื่อมาจากศาลฎีกาใหม่ เพียง ๑ ท่าน กระผมคิดว่า เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของสมาชิกวุฒิสภาจะต้องถวายคำแนะนำให้ความเห็นชอบ มีเวลาใหม่ครับ ให้บุคคลท่านนั้นได้รับการแต่งตั้งเป็นศาลรัฐธรรมนูญอย่างเต็มภาคภูมิ อย่างมีเกียรติตามที่เรได้คิดได้ฝันกัน ขอเวลาให้สมาชิกวุฒิสภาได้กรุณาไปตรวจสอบประวัติของตำแหน่งนี้ โดยสมาชิกวุฒิสภาจะต้องรับผิดชอบต่อตนเอง มีเวลาอีก ๑ วันใหม่ครับ ที่สมัชชาวุฒิสภาที่นั่งอยู่ในที่ประชุมนี้ทั้งหมดจะใช้ความรู้ความสามารถของตนเองในการตรวจสอบ แล้วนำมาอภิปรายกันในสัปดาห์หน้า เมื่อได้เหตุผลประการใดหรือ ถ้ามีข้อมูลพิเศษอย่างที่ท่านอาจารย์ไพศาลว่า ถึงค่อยตั้งคณะกรรมการตามมาตรา ๑๕๕ นั้นก็ทำหน้าที่ของเรา แต่ถ้ายังไม่ข้อมูล กระผมคิดว่า ก็คงจะต้องเป็นเรื่องที่อภิปรายร่วมกัน แล้วก็ต้องมีมติถวายคำแนะนำไปตามที่สมาชิกฯ ได้อภิปราย

วันนี้ยังไม่มีใครอภิปรายถึงบุคคลผู้นี้เลย ขอเวลาสัก ๑ วันได้ไหมครับ ขอปรึกษา
ท่านอาจารย์เกาะหลักด้วย จะเลื่อนไปได้ไหมครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเกาะหลัก

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุทซ์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ถ้าเผื่อว่า
จะให้เวลาไปศึกษาเสร็จเรียบร้อยเมื่อนำมาพิจารณาแล้วยังมีประเด็น ร้อนถึงจะต้องมี
กรรมวิธีการอย่างที่ว่านี้ โดยผลสุดท้ายต้องการทราบข้อมูลให้ชัดเจน ถ้าตรงนี้ได้กระทบ
ไม่รังเกียจที่จะขอเรียนท่านประธานฯ และขออนุญาตที่ประชุมแห่งนี้ก่อนญัตติของกรรม
ถ้าหากเป็นไปได้และขออนุญาตจากสมาชิกฯ ขอลอน ถ้าอย่างนั้น

ประธานวุฒิสภา : คุณเกาะหลักขอลอนก่อนใช้ไหม

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุทซ์ : คือว่า ในเงื่อนไขที่คุณพรเสนาขอรับ
ถ้าเป็นไปได้เช่นนั้น เพราะสิ่งที่ผมต้องการคือข้อมูลที่ชัดเจนและผมเองทำไม่ได้แต่ถ้าคนอื่น
ไปทำโดยไม่เป็นกรรมวิธีการแล้วนำมาเสนอและผมเข้าใจได้ ผมก็ยินดีที่จะรับถึงนั้นครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณพรเสนาเป็นผู้ตติหรือเปล่า ที่จะให้เลื่อน
การพิจารณาเรื่องนี้ออกไปก่อน

นายพร ยูธิธรรมดำรง : ผมขอเสนอเป็นญัตติขอให้เลื่อนการพิจารณา
เรื่องนี้ไปก่อนในสภาฯ หน้า ขอสมาชิกฯ รับรองญัตติครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : มีผู้รับรองถูกต้อง ผมจะขอนติเสียก่อนว่า จะสมควร
เลื่อนไปพิจารณาในสภาฯ หน้าหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรเลื่อนไป กรุณา ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นไม่ควรเลื่อน

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นจำนวนน้อย)

ประธานวุฒิสภา : เดียวกรณายกมือไว้ก่อน เจ้าหน้าที่จัดซื้อที่ท่านเรียบร้อย
ญัตติของคุณเกาะหลักเป็นอันไม่มีแล้วใช้ไหมครับ

พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุทซ์ : ถูกต้องครับ

ประธานวุฒิสภา : เสียงข้างมากเห็นควรให้เลื่อนไป ก็เลื่อนไปสัปดาห์หน้า ก็ขอบคุณท่านสมาชิกฯ ที่ใช้เวลาอันค่อนข้างจะยาวนาน ขอเรียนเป็นข้อสังเกตหนึ่งว่า ความผูกพันที่เรามีต่อคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญนั้นเมื่ออยู่ไม่อาจปฏิเสธได้เราคงไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ เพราะผูกพันทุกคนในแผ่นดินนี้ และถ้ามองในอดีตที่เราเคยให้ความเห็นชอบไปตามข้อมูลที่มีอยู่ในขณะนั้น ผมก็นึกว่า ข้อเสนอแนะของคุณไพศาลก็น่าจะมีเหตุผลน่าจะออกไปใคร่ตรงกันดูว่า ถ้าเรามีข้อมูลพร้อมกันเห็นหน้ากันไป แต่ถ้าไม่มีข้อมูลอะไรแล้วไปทำอะไรก็เกิดเป็นปัญหาขึ้นมาเปล่า ๆ

ต่อไประเบียบวาระที่ ๓ เรื่องกระทู้ถาม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว โดยที่เวลาได้ล่วงเลยมานาน แต่ว่าเรามีความจำเป็นจะต้องพิจารณากฎหมายอย่างน้อย ๔ ฉบับ คือ ๔.๒ ๔.๓ ๔.๔ และ ๔.๕ ซึ่งเป็นกฎหมายการเงิน ผมจึงขออนุญาตต่อที่ประชุมข้าม ๔.๑ ไปก่อน ไปพิจารณาใน ๔.๒ ๔.๓ ๔.๔ ๔.๕ ให้เสร็จสิ้นกรวณการของเราเสียก่อน ถ้าไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องผมจะได้ดำเนินการไปตามนั้น

(ไม่มีสมาชิกฯ ขัดข้อง)

ประธานวุฒิสภา : ๔.๒ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

ที่ สว ๐๐๐๕/(ร ๒)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๑ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

และร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง
กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... และร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหาร
บางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงาน
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีและสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการ
การปกครองพิจารณา โดยกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายชารีย์ วงศ์อารยะ	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายนิพนธ์ วิชัยวุฒิสภาศาสตร	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายเอี่ยม ฉายางาม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายรังสรรค์ แสงสุข	๕. นายชนะศักดิ์ ชูวบูรณ์
๖. นายชวงค์ ฉายะบุตร	๖. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์

๘. พลตำรวจเอก พจน์ บุญยะจินดา ๘. นายวรรณไว พัธโนทัย

๑๐. นายสมพงษ์ ศรียะพันธ์

๑๑. พลเอก สิทธี จิตรโรจน์

๑๒. นายสุวพรรณ ปัญญาหาร

๑๓. นายอมร จันทร์สมบูรณ์

๑๔. นายอักษวาท จุฬารัตน

๑๕. นายโอสถ โกสิน

๑๖. นายไพบุลย์ ข่างเรียน

เลขาธิการคณะกรรมาธิการ

๑๗. นายธีรพจน์ จรุงศรี

ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมาธิการ

ร่างพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับดังกล่าว เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินวุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

บัดนี้ คณะกรรมาธิการ ได้พิจารณาเสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดฯ แสวงช่วยที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ธารีย์ วงศ์อารยะ

(นายธารีย์ วงศ์อารยะ)

ประธานคณะกรรมการการปกครอง

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๔๔๑๕๗๒

โทรสาร ๒๔๔๑๕๗๒

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง
พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ตามที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๑ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้แต่งตั้ง นายไพฑูริย์ วราหะไพฑูริย์ ผู้อำนวยการกองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น จากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คือ

๒.๑ นายอนุวัฒน์ ชรมรัช ผู้อำนวยการสำนักง คณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค

๒.๒ นายธีรวัฒน์ จันทรสมนวงค์ ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านตลาด

๒.๓ นายนิโรธ เจริญประกอบ ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านโฆษณา

๒.๔ นายชัยวิทย์ อมรพันธุ์ ผู้ช่วยนายการสำรณนตการ
 ๒.๕ นายเทพาภุส เมฆธนา นตการ ๗

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตต

๔. ผลการพิจรณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

กัณฑ์รณม มีการแก้ไข

มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒ มีการแก้ไข

มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๔ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๘ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๙ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๙ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๑๙ ตี คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒๐ ไม่มีการแก้ไข

๕. ข้อสังเกตของคณะกรรมการวิชาการ

๑. ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามการฉ้อโกง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... และ ร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... ตามที่วุฒิสภาได้มอบหมายให้คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณา นั้น ในเบื้องต้นคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับกำหนดให้มีการจัดตั้งกรมขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี ดังนั้น เพื่อให้เกิดความสะดวกในการพิจารณา ความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ในด้านงบประมาณ คณะกรรมการจึงได้มีหนังสือหรือเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อขอทราบนโยบายของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้ เพื่อจะได้ดำเนินการพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีเรื่องนี้หารือในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยคณะรัฐมนตรีมีความเห็นในเชิงนโยบาย ดังนี้

๑) การคุ้มครองผู้บริโภคเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลที่ต้องดำเนินการต่อไปอย่างจริงจัง

๒) การเพิ่มอัตราค่าแรงหรือจัดตั้งส่วนราชการใหม่ไม่สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ เว้นแต่จะมีความจำเป็นพิเศษ เช่น เป็นการจัดตั้งหน่วยงานตามรัฐธรรมนูญ

๓) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคมีสาระสำคัญสองส่วนคือ ส่วนแรกเกี่ยวกับบทบทและอำนาจหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภค ส่วนที่สองเกี่ยวกับการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้แก่ กรณีของมาตรา ๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕) คณะรัฐมนตรีเห็นว่าบทบัญญัติในส่วนแรกเป็นเรื่องเหมาะสมและจำเป็น แต่บทบัญญัติในส่วนที่สองนั้น แม้จะมีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จะเป็นเรื่องเหมาะสมแต่อาจมิใช่เรื่องจำเป็นที่จะต้องดำเนินการเร่งด่วน เพราะจะเป็นการระดมงบประมาณและอัตราค่าจ้างราชการ หากฝ่ายบริหารมีเวลาพิจารณากำหนดความเหมาะสม

ในการเปิดดำเนินการก็จะจะเป็นความสะดวกและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงน่าจะมิพบปัญหาใดในทางอนว่าให้จัดตั้งหน่วยงานดังกล่าวได้ แต่การเปิดดำเนินการเมื่อใดให้เริ่มไปตามพระราชกฤษฎีกาในระหว่างนี้ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตามมาตรา ๖ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕) ให้ และให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในปัจจุบันมีอำนาจหน้าที่อย่างเดียวกับเลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปพลางก่อน ทั้งควรแก้ไขบทบัญญัติในร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีกสองฉบับให้สอดคล้องกันด้วย ถ้าดำเนินการได้ดังนี้ก็จะสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ในปัจจุบันโดยไม่ขัดต่อหลักการของร่างพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการการได้รับทราบในเชิงนโยบายของฝ่ายบริหาร จึงได้ ดำเนินกระบวนการพิจารณาให้สอดคล้องตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีความเห็นมา ซึ่ง รายละเอียดผลการพิจารณาปรากฏตามร่างพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับที่คณะกรรมการการ ได้พิจารณาเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมแล้ว

๒. คณะกรรมการการคุ้มครองได้พิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยเห็นว่า บทบัญญัติใน มาตรา ๕๖ ที่มีบัญญัติไว้ว่า

“มาตรา ๕๖ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความ เห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค”

ในส่วนนี้ ยังไม่ปรากฏบทบัญญัติที่มีองค์การอิสระ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความ เห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครอง ผู้บริโภค (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ดังนั้น เพื่อให้มันไปตามเจตนารมณ์และสอดคล้องกับความ ในมาตรา ๕๖ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญฯ จึงสมควรที่รัฐบาลจะได้พิจารณาดำเนินการให้ มีการตรากฎหมายขึ้นรองรับในเรื่องดังกล่าวในโอกาสอันควรต่อไป

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับ
รายงานนี้ด้วยแล้ว

ไพฑูริย์ ช่างเขียน
(นายไพฑูริย์ ช่างเขียน)
เลขาธิการคณะกรรมการการ

ร่าง
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. ....

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อันจะเป็นการจ้กเกิดเสรีภาพ ในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม จึง มาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติมาตรา ๘ จะให้ใช้บังคับเมื่อใดให้ตราเป็น พระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ผู้บริโภครวม” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““ผู้บริโภครวม” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับการบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้า หรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “สัญญา” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ฉลาก” และคำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

““สัญญา” หมายความว่า ความตกลงกันระหว่างผู้บริโภครวมและผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อและขายสินค้าหรือให้บริการ”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑ ทวิ) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๑ ทวิ) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ปลัดกระทรวงคมนาคม เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา และผู้ทรงคุณวุฒิอื่น มีกึ่งหนึ่งเป็นตัวแทนของรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการและเลขานุการ”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑) ในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๑) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๑๕ ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี

ให้มีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และจะให้มีรองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๒๑ ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม หากปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวยังมีได้มีการดำเนินการหรือดำเนินการยังไม่ครบถ้วนตอนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และมีใ้ได้ออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายดังกล่าวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากคณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการ ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการเสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ได้

(๒) ในกรณีตาม (๑) ถ้ามีความจำเป็นเร่งด่วนอันมีอาจปล่อยให้เนิ่นช้าต่อไปได้ ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการเสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีพิจารณา

ออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ได้ โดยไม่ต้องมีหนังสือแจ้งหรือรอให้ครบกำหนดเก้าสิบวันตามเงื่อนไขใน (๑)

ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค โศกคามที่บัญญัติในหมวดนี้ ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น ๆ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แทนคณะกรรมการเฉพาะเรื่องได้

การมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น ๆ ตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน และสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้าดังกล่าวไม่เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า

(๒) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้

(ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี

(ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เข้าใจได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(๓) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อเสนอ คำเตือน วัน เดือน ปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้ตั้งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในกรณีนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นส่วนที่ ๒ ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภค ในด้านสัญญา มาตรา ๓๕ ทวิ มาตรา ๓๕ ตริ มาตรา ๓๕ จัตวา มาตรา ๓๕ เบญจ มาตรา ๓๕ ฉ มาตรา ๓๕ ฎ มาตรา ๓๕ ฏ และมาตรา ๓๕ นว ในหมวด ๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“ส่วนที่ ๒ ทวิ

การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา

มาตรา ๓๕ ทวิ ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจ ห้ามผู้ประกอบธุรกิจแก้ไข

(๒) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนด และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ทริ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นด้วยตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว หรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๕ จัตวา เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช้ข้อสัญญาใดตามมาตรา ๓๕ ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าว ให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นนั้น

มาตรา ๓๕ เบญจ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจ ~~เป็นสหภาพ~~ เกินสมควร

(๒) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนด

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๕ ฉ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช่ข้อความใดตาม มาตรา ๓๕ เบญจ แล้วให้นำมาตรา ๓๕ ตรี และมาตรา ๓๕ จัตวา มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม

มาตรา ๓๕ ๓๕๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการ โดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ

ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย

มาตรา ๓๕ ๓๕๔ ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติ

ตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการ
ว่าด้วยสัญญากำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาที่จะถึงก่อน

มาตรา ๑๕ นว ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐาน
การรับเงินของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจ
ผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐาน
การรับเงินนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราช
บัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ
คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
ตนเองหรือผู้อื่น โฆษณาหรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้ว
ว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ
ไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำความผิดซ้ำอีก ผู้กระทำต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๘ ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตามมาตรา ๒๒ (๓) หรือ (๔) หรือ
ข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๒๒ (๕) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติ
ตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ ถ้าการกระทำตามผิดตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือไม่เกินสองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณาอันนั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๒ ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ โดยไม่มีฉลาก หรือมีฉลากแต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ตามมาตรา ๓๑ ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าวนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๔ ผู้ใดรับจ้างทำฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดตรึงฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าฉลากดังกล่าวนี้ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา ๓๕ ทวิ หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มี

รายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา ๓๕ เบื้อง ให้แก่ผู้บริโภคนภายในระยะเวลาตาม
 มาตรา ๓๕ อัญญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือ
 ทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
 กู้ยืมของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

“มาตรา ๕๗ ทวิ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ สัตต
 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๕ ทวิ ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติ
 กู้ยืมของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
 ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ ตริ ในระหว่างที่บทบัญญัติมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ยังมีได้
 ใช้บังคับ ให้อำนาจหน้าที่ของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และของสำนักงาน
 คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
 พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการ
 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
 ผู้บริโภค สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
 แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกติกาลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติกายใน ๗ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติมาถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๓๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้แต่งตั้ง นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ ผู้อำนวยการกองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น จากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คือ

๒.๑ นายอนุวัฒน์ ธรรมรัช

ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค

๒.๒ นายธีรวัฒน์ จันทรมนุญณ์

ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค

ด้านตลาด

- ๒.๓ นายนิโรธ เจริญประกอบ ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านโฆษณา
- ๒.๔ นายชัยวิทย์ อมรพันธุ์ ผู้อำนวยการส่วนนิติการ
- ๒.๕ นายนพปฎล เมฆเมฆา นิติกร ๑

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	ไม่มีการแก้ไข
คำนำรากร	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒	มีการแก้ไข
มาตรา ๓	ไม่มีการแก้ไข

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับ
รายงานนี้ด้วยแล้ว

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง
ทบวง กรม

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๒ ของพระราช
บัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ออกใช้บังคับ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ สำนักนายกรัฐมนตรีมีส่วนราชการดังต่อไปนี้

- (๑) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
- (๒) สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
- (๓) สำนักข่าวกรองแห่งชาติ
- (๔) สำนักงบประมาณ
- (๕) สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ
- (๖) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
- (๗) สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
- (๘) สำนักงานคณะกรรมการจัดระบบการจราจรทางบก
- (๙) สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ
- (๑๐) สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม

แห่งชาติ

- (๑๑) สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการ

อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

- (๑๒) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- (๑๓) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
- (๑๔) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- (๑๕) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๑๖) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

และประพฤตินิยมชอบในวงราชการ

- (๑๗) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
- (๑๘) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชน

แห่งชาติ

- (๑๕) สำนักงานสถิติแห่งชาติ
  - (๒๐) กรมประชาสัมพันธ์
  - (๒๑) กรมวิเทศสหการ”
- .....
- .....

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วน
ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี
ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี
พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้วและส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณากำหนดการแปรญัตติกภายใน ๑ วัน นั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับด้านการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ร่างพระราชบัญญัติถึงวุฒิสภา (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้แต่งตั้ง นายไพบลีย์ วราหะไพฑูรย์ ผู้อำนวยการกองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับฯ
๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ขอหมายให้ตั้งจึงแสดงความสมัครใจเป็นอาสาสมัครสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คือ

- ๒.๑ นายอนุวัฒน์ ธรรมรัช ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค
- ๒.๒ นายธีรวัฒน์ จันทรสุมบูรณ์ ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านฉลาก
- ๒.๓ นายนิโรธ เจริญประกอบ ผู้อำนวยการส่วนคุ้มครองผู้บริโภค
ด้านโฆษณา
- ๒.๔ นายชัยวิทย์ อมรพันธุ์ ผู้อำนวยการส่วนนิติการ
- ๒.๕ นายนพปฎล เมฆเมฆา นิติกร ๗

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับ
รายงานนี้ด้วยแล้ว

ไพฑูย์ ช่างเรือน
(นายไพฑูย์ ช่างเรือน)
เลขานุการคณะกรรมการ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

โอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วน

ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี

ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรโอนอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้
 ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายก
 รัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของ
 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และ
 กิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของ
 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เว้นเมื่อพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๒ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ออกใช้บังคับ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนอำนาจหน้าที่ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี และของเจ้าหน้าที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี หรือของเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญคณะกรรมการการปกครองเข้าประจำที่ครับ
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เราได้อินคำปรารภของท่านสมาชิกฯ หลายท่าน สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจึงจะได้จัดให้มีอาหารรับประทานหลังเลิกประชุมแล้วทุกครั้งที่มีการประชุม โดยเราไม่ใช่เงินงบประมาณ แต่จะขอเก็บจากท่านทั้งหลายนั้นแหละ เพราะฉะนั้นต่อไปนี้เลิกประชุมแล้วกรุณาไปรับประทานด้วยของจะได้ไม่เสีย เพราะเงินของท่าน เชิญกรรมการ มีอะไรจะแถลง เชิญครับ

นายอริย์ วงศ์อารยะ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ ตามที่วุฒิสภาได้ลงมติเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ได้มีมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... และร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้วและส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา คณะกรรมการการปกครองได้ดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวแล้วรวม ๕ ครั้ง โดยไม่มีผู้ใดขอแปรญัตติแต่อย่างใด และในการพิจารณาของคณะกรรมการได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อความ และเพิ่มเติมบทบัญญัติให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งรายละเอียดปรากฏตามรายงานของกรรมการที่นำเสนอต่อสมาชิกวุฒิสภาไว้แล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวคณะกรรมาธิการเรียนว่าได้มีการแก้ไขคำปรารภโดยตัดข้อความในคำปรารภของร่าง คำว่า ประกอบกับมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นอกนั้นเป็นไปตามเดิม

อนึ่ง ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวคณะกรรมการได้ตั้งข้อสังเกตไว้รวม ๒ ข้อ

ข้อแรกคือ คณะกรรมาธิการได้ตั้งข้อสังเกตว่า ในกรณีพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับ คณะกรรมาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ และสอดคล้องกับความเห็นในเชิงนโยบายของคณะรัฐมนตรีเวทียงการคุ้มครองผู้บริโภค ความจำเป็นในภาวะทางเศรษฐกิจ และนโยบายยุทธศาสตร์จัดตั้งหน่วยงานใหม่ตามที่คณะกรรมาธิการได้มีหนังสือหารือไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ข้อสังเกตประการที่ ๒ คือคณะกรรมาธิการการปกครองได้พิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยเห็นว่า บทบัญญัติในมาตรา ๕๗ ซึ่งบัญญัติว่า “มาตรา ๕๗ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครองทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ กฎหมายเฉพาะบทหนึ่งต้องบัญญัติให้มองครือสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับและให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค” ในส่วนนี้ยังไม่ปรากฏบทบัญญัติที่ให้องค์กรอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ดังนั้นเพื่อให้ทันไปตามเจตนารมณ์และสอดคล้องกับความในมาตรา ๕๗ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญจึงสมควรที่รัฐบาจะได้พิจารณาดำเนินการให้มีการตรากฎหมายขึ้นรองรับในเรื่องดังกล่าวในโอกาสอันควรต่อไป กระผมขอกราบเรียนในเบื้องต้นเพียงเท่านี้ครับ

ประสพวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาฯ ครับ

นายทวีศ อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีสารแก้ไข คำปรารภ มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีสารแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ ไม่มีสารแก้ไข มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ ไม่มีสารแก้ไข มาตรา ๑๙ พวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๑๙ ตรี คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒๐ ไม่มีสารแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ผมจะขอมติจากที่ประชุมในวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย

(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี มีข้อสังเกตของคณะกรรมการก่อนข้างจะขอมติขออนุญาตไม่ต้องอ่านเพราะได้พิมพ์แจกไปแล้ว มีเรื่องต้องขอความเห็นชอบจากที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นชอบกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบ

(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี

ต่อไป ๔.๓ ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว กรรมการมีอะไรจะชี้แจงเชิญครับ

นายอริย์ วงศ์อารยะ (ประธานคณะกรรมการ) : ไม่มีครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : ผมจะขอมติจากที่ประชุมวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย กรุณายกมือขึ้น

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย

(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี

ต่อไป ๔.๔ ร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการธิการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว เชิญครับ

นายอารีย์ วงศ์อารยะ (ประธานคณะกรรมการ) : ไม่มีครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข มาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : ผมจะขอมติที่ประชุมในวาระที่ ๑ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกราย ๑ คนยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอบขอบคุณครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย

(ไม่มีสมาชิกราย ๑ คนยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี ขอขอบคุณคณะกรรมการ

ต่อไป ๔.๕ ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการธิการการคลัง การธนาคารและสถาบันการเงินพิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

ที่ ศว ๐๐๐๕/(ร ๓)

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๕ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
การคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการ
การคลัง การธนาคารและสถาบันการเงินพิจารณา ซึ่งกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์อุชิ สิงห์เสนห์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายวีรพงษ์ รามางกูร	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายเที ฑูตฉานนท์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายสม จาคุศรีพิทักษ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม และโฆษกคณะกรรมการ
๕. นายโสมสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์	๖. นายเฉลิม เชี่ยวสกุล
๗. นายปภิต พัฒนกุล	๘. นายประจวบ ทองอุไร
๘. นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์	๙. นายเพรา นีวาตวงศ์
๑๐. นายสากล สุกุลไทย	๑๐. นายสุนทร เสถียรไทย
๑๑. นายอริย์ ธรรมโน	๑๑. นายโอฬาร ไชยประวัติ
๑๕. นายณรงค์ชัย อัครเศรณี	
๑๖. นายวิจิตร สุพินิจ	เลขาธิการคณะกรรมการ

๑๗. นางสาวสุนทร กัญจนาลัย ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เห็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภา
ต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม)
โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันจันทร์ที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้
ขยายเวลาพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความ
ในมาตรา ๑๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จสิ้นแล้ว
จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบเสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) สุธี สิงห์เสน่ห์
(ศาสตราจารย์สุธี สิงห์เสน่ห์)
ประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร
และสถาบันการเงิน

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๔๑๕๓๑, ๒๕๔๑๗๓๕

โทรสาร ๒๕๔๑๕๓๑

รายงานของคณะกรรมการการคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว และส่งให้คณะกรรมการการคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน พิจารณา กำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็น ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน วุฒิสภาต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน (กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุม) โดยวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ ต่อมาที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติให้ขยายเวลาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๒๐ วัน ตามความในมาตรา ๑๑๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการฯ ได้แต่งตั้ง นายนัท ผาสุก นิตกร ๖ ฝ่ายประชุม ๑ กองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการตามข้ออ้างกับฯ ข้อ ๑๖ วรรคสอง

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ

๒.๑ กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง)

(๑) นายนิพัทธ์ พุกกะณะสุต	อธิบดีกรมบัญชีกลาง
(๒) นายณรงค์ พหุลวงษ์	ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย (นิติกร ๕)
(๓) นายมนัส แจ่มเวหา	นิติกร ๘
(๔) นายเชิดชัย มีคำ	นิติกร ๗
(๕) นางพิทยา ชูรักษา	นักวิชาการคลัง ๖

๒๒ กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ)

- (๑) นายพนม พงษ์ไพบูลย์ รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
 (๒) นายไพบูลย์ เสี่ยงก้อน ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ
 (๓) นางศิริวรรณ จุลโพธิ์ ผู้อำนวยการกองนิติการ
 (๔) นางสาวลัดดาวัลย์ สมิตะมาน เจ้าหน้าที่ที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๘ สำนักนโยบายและแผน
 (๕) นายกิตติรัตน์ มั่งคละศรี นิติกร ๑ กองนิติการ

๒๓.๑ ทบวงมหาวิทยาลัย (สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย)

- (๑) นางละม้าย เนี้ยวคงศักดิ์ นักวิชาการศึกษา ๑
 (๒) นางนิตยา นีราศรพ นักวิชาการศึกษา ๖

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีสมาชิกเสนอคำแปรญัตติ จำนวน ๑ คน คือ
 ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน

๔. ผลการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำแปรญัตติ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๑ การจัดตั้งกองทุน ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙ มีการแก้ไข

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสุวาน
คณะกรรมการบริหารเห็นด้วยและได้แก้ไขแล้ว

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข

ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสุขันธ์ คณะกรรมการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>หมวด ๒ คณะกรรมการ และการบริหารกองทุน</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสุขันธ์ คณะกรรมการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๑๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๒</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๓</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๒๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๖</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>หมวด ๓ การจัดการเงินกู้ยืม</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๔ การให้กู้ยืมเงินและการชำระหนี้</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๘</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๔๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๕ การนำเงินส่งกองทุน</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๖ การเงินและการบัญชี</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>บทเฉพาะกาล</u>	ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖๑

ไม่มีการแก้ไข

๕. คณะกรรมการฯ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกันรายงานนี้ด้วยแล้ว

จิตร สุพินิจ

(นายจิตร สุพินิจ)

เลขาธิการคณะกรรมการการคลัง

การธนาคารและสถาบันการเงิน

ร่าง
พระราชบัญญัติ
กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ Legislative Institutional Repository of Thailand
“กองทุน” หมายความว่า กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

“ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม” หมายความว่า บุคคลซึ่งคณะกรรมการทำสัญญาจ้างให้ทำหน้าที่บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมตามมาตรา ๓๖

“นักเรียนหรือนักศึกษา” หมายความว่า ผู้ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาของทางราชการ หรือโรงเรียนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หรือโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่กฎหมายจัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ หรือโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่กำหนดโดยกฎกระทรวง และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับการยอมรับให้เข้าศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาดังกล่าวด้วย

“ผู้กู้ยืมเงิน” หมายความว่า นักเรียนหรือนักศึกษาผู้กู้ยืมเงินจากกองทุน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
การจัดตั้งกองทุน

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา”

ให้กองทุนมีฐานะเป็นนิติบุคคล และมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กู้ยืมเงินแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ เพื่อเป็นค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างศึกษา

มาตรา ๖ ให้กองทุนอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง
ให้รัฐมนตรีดำเนินการจัดตั้งงบประมาณเพื่อสมทบกองทุนเป็นรายปีตามความจำเป็น

มาตรา ๗ กองทุนมีอำนาจและหน้าที่ดำเนินการใด ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ วรรคสอง อันทาจดังกล่าวให้รวมถึง

- (๑) ก่อกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่าง ๆ
- (๒) ก่อตั้งสิทธิหรือทำนิติกรรมใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สิน
- (๓) ให้นักเรียนหรือนักศึกษากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา
- (๔) จัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศ เก็บรักษาหลักฐานและเอกสารเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงิน
- (๕) กระทำการอย่างอื่นบรรดาที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

มาตรา ๘ กองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้

- (๑) เงินอุดหนุนที่ได้รับจากรัฐบาลหรือเงินที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามมาตรา ๖ วรรคสอง
- (๒) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับจากการดำเนินการของกองทุน
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรือมอบให้แก่กองทุน
- (๔) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน
- (๕) เงินหรือทรัพย์สินอื่นใดนอกจาก (๑) ถึง (๔) ที่กองทุนได้รับ ไม่ว่าในกรณีใด

มาตรา ๙ กิจการของกองทุนไม่อยู่ในบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่ กฎหมายว่าด้วย พินิจสวัสดิการ พินิจสังคม พินิจประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๑๐ ให้กองทุนมีสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานคร หรือในจังหวัดอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะตั้งสำนักงานสาขา ณ ที่อื่นใดก็ได้

มาตรา ๑๑ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้นักเรียนหรือนักศึกษากู้ยืมตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการของกองทุน
- (๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนและค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดกิจการของกองทุน

มาตรา ๑๒ เงินของกองทุนอาจนำไปหาดอกผลโดยนำไปฝากไว้กับธนาคารที่เป็นรัฐวิสาหกิจหรือสถาบันการเงินอื่นที่เป็นของรัฐ

มาตรา ๑๓ กองทุนไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วย
วิธีการงบประมาณ

รายรับของกองทุนให้นำเข้าสมทบกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งคลังตามกฎหมาย
ว่าด้วยเงินคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

หมวด ๒

คณะกรรมการ และการบริหารกองทุน

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการกองทุน
เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดทบวงมหาวิทยาลัย เป็นรองประธานกรรมการ ผู้อำนวยการ
สำนักงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ อธิบดีกรมสรรพากร ผู้อำนวยการสำนักงาน
เศรษฐกิจการคลัง นายกษัตริย์ศึก นายนายกษัตริย์ศึก นายนายกษัตริย์ศึก
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย เป็นกรรมการ และกรรมการอื่นอีกไม่เกินห้าคน
ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง โดยในจำนวนไม่น้อยกว่าครึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
การเงินหรือการบัญชี หรือกฎหมาย ด้านละหนึ่งคน

ให้อธิบดีกรมบัญชีกลางเป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้จัดการเป็น
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ในกรณีจำเป็น ประธานกรรมการจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง
ก็ได้

มาตรา ๑๕ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี
และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนหรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้น อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

เมื่อครบกําหนดตามวาระดังกล่าวในวาระหนึ่ง หากยังไม่ได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๖ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๕ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

มาตรา ๑๗ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคราวใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกรองประธานกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการทั้งสองไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบาย และควบคุมดูแลกิจการของกองทุนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
- (๒) ติดตามประเมินผลการดำเนินงานกิจการของกองทุน และจัดทำรายงานประจำปีเพื่อเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ
- (๓) ศึกษาวิเคราะห์และประเมินความต้องการการกู้ยืมเงินของนักเรียนหรือนักศึกษาทั้งในปัจจุบันและอนาคต และเสนอแนะต่อรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการจัดตั้งงบประมาณเพื่อสมทบกองทุนตามมาตรา ๖ วรรคสอง
- (๔) พิจารณาจัดสรรเงินเพื่อโอนเข้าบัญชีจ่ายที่หนึ่ง บัญชีจ่ายที่สอง และบัญชีจ่ายตามมาตรา ๑๔
- (๕) พิจารณางบประมาณรายจ่ายประจำปีสำหรับการดำเนินการและการทำงานของกองทุน
- (๖) กำหนดข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การพัสดุ การบัญชี การตรวจสอบและสอบบัญชีภายใน และข้อบังคับอื่นที่จำเป็นในการดำเนินการและบริหารงานของกองทุน
- (๗) กำหนดระเบียบ หลักเกณฑ์ และเงื่อนไข เกี่ยวกับการให้นักเรียนหรือนักศึกษากู้ยืมเงิน และการชำระคืนเงินกู้ยืม
- (๘) ให้นักเรียนหรือนักศึกษากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาจากกองทุน
- (๙) ประชาสัมพันธ์ให้บุคคลทั่วไปได้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของกองทุนและคุณค่าของกองทุน
- (๑๐) ดำเนินการคัดเลือกและทำสัญญาจ้างหรือมีมติเลิกจ้างผู้จัดการและผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม
- (๑๑) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

คณะกรรมการอาจมอบอำนาจของคณะกรรมการตาม (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๑๑) เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไข ให้ผู้จัดการหรือผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมหรือบุคคลอื่นใดเพื่อกระทำการแทนคณะกรรมการก็ได้

มาตรา ๑๙ ในกิจการเกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ประธานกรรมการเป็นผู้แทนของกองทุน แต่ประธานกรรมการจะมอบอำนาจเป็นหนังสือให้บุคคลใดทำนิติกรรมรวมตลอดทั้งการดำเนินคดีหรือการบังคับคดีแทนก็ได้

มาตรา ๒๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควร

ในการประชุมของคณะอนุกรรมการ ถ้าประธานอนุกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้อนุกรรมการที่มาประชุมเลือกอนุกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ให้นำมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มาใช้บังคับกับการประชุมและการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมโดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ ให้กองทุนจ้างผู้จัดการคนหนึ่ง ทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) รับผิดชอบงานธุรการของกองทุน
- (๒) ติดต่อประสานงานระหว่างคณะกรรมการและผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม

(๓) ติดตามดูแลการปฏิบัติงานของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมเพื่อรายงานให้คณะกรรมการทราบตามที่คณะกรรมการกำหนด

(๔) ควบคุมและกำกับดูแลการปฏิบัติงานของพนักงานและลูกจ้างของกองทุนให้เป็นไปตามข้อบังคับ

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือประธานกรรมการมอบหมาย หรือตามที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง

มาตรา ๒๒ ผู้จัดการต้องเป็นผู้ซึ่งมีความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านการบริหารและการจัดการ ทั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๑ ทวิ) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๒) สามารถปฏิบัติงานให้แก่กองทุนได้เต็มเวลา
- (๓) ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๖) ไม่เป็นข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

(๗) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ที่ปรึกษา กรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง

(๘) ไม่เป็นผู้จัดการหรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกัน ในห้างหุ้นส่วน หรือบริษัท หรือองค์กรอื่นใด

(๙) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญากับกองทุน หรือในกิจการที่กระทำให้แก่กองทุน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม

(๑๐) ไม่เป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทที่ได้รับงบจ้างเป็นผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมตามมาตรา ๓๗ หรือในบริษัทอื่นใดที่เป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทดังกล่าว

สัญญาจ้างผู้จัดการให้กำหนดคราวละสี่ปี แต่คณะกรรมการจะต่ออายุสัญญาจ้างอีกก็ได้

ให้ผู้จัดการได้รับค่าจ้าง ค่าตอบแทนหรือเงินอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๓ วิธีการคัดเลือกผู้จัดการ และสัญญาจ้างผู้จัดการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

ในสัญญาจ้างให้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งและเงื่อนไขในการทดลองปฏิบัติงานหรือการทำงานของผู้จัดการไว้ด้วย

มาตรา ๒๔ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามสัญญาจ้าง ผู้จัดการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๒
- (๔) คณะกรรมการมีมติให้เลิกจ้าง

มาตรา ๒๕ ในการดำเนินการตามมาตรา ๒๑ ผู้จัดการจะมอบอำนาจให้ตัวแทนหรือบุคคลใดกระทำการเฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๖ เมื่อตำแหน่งผู้จัดการว่างลงและยังไม่มีมีการจ้างผู้จัดการคนใหม่หรือในกรณีที่ผู้จัดการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นการชั่วคราว ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานของกองทุนคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทนผู้จัดการ

ให้ผู้รักษาการแทนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้จัดการ

มาตรา ๒๗ เพื่อจัดระบบควบคุมเงินของกองทุน ให้กองทุนจัดให้มีบัญชีดังต่อไปนี้

- (๑) บัญชีรับ เพื่อรับเงินทั้งปวงของกองทุน
- (๒) บัญชีจ่ายที่หนึ่ง เพื่อจ่ายเงินกู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุม หรือกำกับดูแลของกระทรวง

ศึกษาริการหรือโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุม หรือ กำกับดูแลของกระทรวงหรือส่วนราชการอื่นที่ไม่ใช่ทบวงมหาวิทยาลัย

(๑) บัญชีจ่ายที่สอง เพื่อจ่ายเงินกู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุม หรือกำกับดูแลของทบวง มหาวิทยาลัย

(๔) บัญชีจ่ายบริหารกองทุน เพื่อจ่ายเงินที่ใช้ในการดำเนินการของกองทุน

มาตรา ๒๘ บรรดาเงินทั้งปวงที่กองทุนได้รับ ให้ส่งเข้าบัญชีรับตามกำหนด เวลาและตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยไม่หักไว้เพื่อการใด ๆ ทั้งสิ้น

มาตรา ๒๙ การส่งจ่ายเงินจากบัญชีรับให้เป็นอำนาจของประธานกรรมการ หรือรองประธานกรรมการซึ่งประธานกรรมการมอบหมาย และให้กระทำได้แต่เฉพาะเพื่อ โอนเข้าบัญชีจ่ายที่หนึ่ง บัญชีจ่ายที่สอง บัญชีจ่ายบริหารกองทุน และบัญชีจ่ายตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๓๐ ให้มีคณะกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวง ศึกษาธิการ เป็นประธานอนุกรรมการ อธิบดีกรมสามัญศึกษา อธิบดีกรมอาชีวศึกษา เลขาธิการสภาสถาบันราชภัฏ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษานอกชน เลขาธิการ คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผู้แทน กรมบัญชีกลาง ผู้จัดการ เลขานุการคณะกรรมการบัญชีจ่ายที่สองและบุคคลอื่นซึ่ง คณะกรรมการแต่งตั้งอีกไม่เกินห้าคนเป็นอนุกรรมการ

ให้ผู้ช่วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการซึ่งปลัดกระทรวงศึกษาธิการมอบหมาย คนหนึ่งเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ในกรณีจำเป็น ประธานอนุกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่งจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการ เพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๑ ให้คณะกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่งมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะกรรมการในการปฏิบัติหน้าที่ตาม
มาตรา ๑๘

(๒) กำกับดูแลการให้กู้ยืมเงินแก่นักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา
หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุม หรือกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ หรือ
โรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาในสังกัด ควบคุม หรือกำกับดูแลของกระทรวง
หรือส่วนราชการอื่นที่ไม่ใช่ทบวงมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามนโยบาย ระเบียบ และข้อบังคับ
ที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) กำกับดูแลและติดตามการปฏิบัติงานของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม
เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับบัญชีจ่ายที่หนึ่ง

(๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๓๒ ให้มีคณะกรรมการบัญชีจ่ายที่สอง ประกอบด้วยปลัดทบวง
มหาวิทยาลัย เป็นประธานอนุกรรมการ ผู้แทนจากโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบัน
การศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยแต่งตั้งจำนวนสี่คน ผู้แทนกรมบัญชีกลาง ผู้จัดการ เลขานุการ
คณะกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่ง และบุคคลอื่นซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งอีกไม่เกินห้าคน
เป็นอนุกรรมการ

ให้ผู้ช่วยปลัดทบวงมหาวิทยาลัยซึ่งปลัดทบวงมหาวิทยาลัยมอบหมาย
คนหนึ่งเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา สำนักงาน
ปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ในกรณีจำเป็น ประธานอนุกรรมการบัญชีจ่ายที่สองจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการ
เพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๓ ให้คณะกรรมการบัญชีจ่ายที่สองมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะกรรมการในการปฏิบัติหน้าที่ตาม

(๒) กำกับดูแลการให้กู้ยืมเงินแก่นักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัด ควบคุม หรือกำกับดูแลของทบวงมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการ

(๓) กำกับดูแลและติดตามการปฏิบัติงานของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับบัญชีจ่ายที่สอง

(๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่เห็นสมควร คณะกรรมการอาจกำหนดให้มีบัญชีจ่าย เพื่อจ่ายเงินกู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๗ ได้

เมื่อคณะกรรมการกำหนดให้มีบัญชีจ่ายตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้คณะกรรมการ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการคณะหนึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับบัญชีจ่ายดังกล่าวโดยให้นำมาตรา ๓๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตามวรรคสอง ให้คำนึงถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั่วองค์เดียวกับที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐

มาตรา ๓๕ การประชุมคณะอนุกรรมการบัญชีจ่ายที่หนึ่ง คณะอนุกรรมการ บัญชีจ่ายที่สอง หรือคณะอนุกรรมการบัญชีจ่ายตามมาตรา ๓๔ ให้นำมาตรา ๓๐ วรรคสอง และวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่งและ การพ้นจากตำแหน่งของอนุกรรมการที่คณะกรรมการแต่งตั้งตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ และอนุกรรมการซึ่งมิใช่อนุกรรมการ โดยตำแหน่งหรือผู้แทนโดยตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ โดยอนุโลม

มาตรา ๓๖ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการ ประธานอนุกรรมการ อนุกรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการของคณะอนุกรรมการ ซึ่งแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่ รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๓
การจัดการเงินให้กู้ยืม

มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมการจ้างบุคคลเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม

หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการในการคัดเลือก รวมตลอดทั้งคุณสมบัติของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๘ นอกจากหน้าที่และความรับผิดชอบที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างแล้ว ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมมีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

(๑) ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบถึงนโยบาย ระเบียบ วิธีการในการกู้ยืมเงิน

(๒) แนะนำ และอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนหรือนักศึกษาและสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกู้ยืมเงิน

(๓) เบิกจ่ายเงินกู้และดำเนินการจัดส่งเงินให้แก่ผู้กู้ยืม รวมตลอดทั้งเก็บรักษาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๔) แจ้งจำนวนหนี้และสถานะของหนี้ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ

(๕) รับชำระหนี้เงินกู้ ติดตามทวงถาม และดำเนินคดีเพื่อบังคับชำระหนี้เงินกู้

(๖) จัดทำรายงานการดำเนินการให้กู้ยืมเงินเสนอต่อคณะกรรมการ

(๗) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๓๙ สัญญาจ้างผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม ให้มีอายุการจ้างตามที่ระบุไว้ในสัญญาจ้าง แต่ต้องไม่เกินคราวละสิบปี

ในกรณีที่ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมประสงค์จะต่ออายุสัญญาจ้างต้องแจ้งล่วงหน้าและทำความเข้าใจกับคณะกรรมการ ไม่น้อยกว่าสามปีก่อนสัญญาสิ้นอายุ เว้นแต่คณะกรรมการจะผ่อนผันให้แจ้งหลังจากนั้น

การต่ออายุสัญญาจ้างอาจทำได้ตามวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง

มาตรา ๔๐ ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมต้องปฏิบัติหน้าที่และตรวจสอบดูแลการให้กู้ยืมเงินให้ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในระเบียบ ข้อบังคับ มติ และคำแนะนำของคณะกรรมการ

มาตรา ๔๑ ในกรณีที่ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมบริหารหรือจัดการกองทุนหรือปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะที่อาจเป็นเหตุให้เสียหายแก่กองทุน คณะกรรมการหรือคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๔ แล้วแต่กรณี มีอำนาจสั่งให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมชี้แจงข้อเท็จจริงหรือแก้ไข หรือระงับการกระทำที่อาจเป็นการเสียหายนั้นได้ และผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมต้องดำเนินการตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม ไม่ได้ดำเนินการแก้ไข หรือดำเนินการตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยไม่เกิดผลอันสมควร คณะกรรมการมีอำนาจบอกเลิกสัญญาจ้างได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ไม่ว่าสัญญาจ้างจะกำหนดไว้เป็นประการอื่นหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๔๒ ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมอาจบอกเลิกสัญญาจ้างก่อนครบกำหนดอายุสัญญาจ้างได้ แต่ไม่ว่ากรณีใดต้องแจ้งเป็นหนังสือล่วงหน้าต่อประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสามปี เว้นแต่คณะกรรมการจะผ่อนผันให้แจ้งหลังจากนั้น

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่คณะกรรมการไม่ต่อสัญญาจ้างหรือมีการบอกเลิกสัญญาจ้างตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ หรือมีกรณีอื่นใด คณะกรรมการอาจคัดเลือกและทำสัญญาจ้างบุคคลใดเป็นการชั่วคราวเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมได้

หมวด ๔
การให้กู้ยืมเงินและการชำระหนี้

มาตรา ๔๔ ก่อนสิ้นปีการศึกษาของแต่ละปี ให้คณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีประกาศกำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา รวมตลอดทั้งประเภทวิชาและโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษา ระดับชั้นการศึกษาและหลักสูตรที่จะให้นักเรียนหรือนักศึกษากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา

ประกาศตามวรรคหนึ่งให้เผยแพร่ให้ประชาชนได้ทราบโดยทั่วไป และให้ส่งให้โรงเรียน สถานศึกษา และสถาบันการศึกษาที่นักเรียนหรือนักศึกษามีสิทธิขอกู้ยืมเงิน พร้อมทั้งระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องด้วย

ให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียน สถานศึกษา และสถาบันการศึกษาที่ได้รับประกาศตามวรรคสองปิดประกาศและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องไว้ในที่ที่เห็นได้ทั่วไปในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาดังกล่าว

มาตรา ๔๕ นักเรียนหรือนักศึกษาซึ่งมีสิทธิขอกู้ยืมเงินจากกองทุนต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นผู้มิใช่สัญชาติไทย
- (๒) เป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด
- (๓) มีคุณสมบัติอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

การกำหนดตาม (๒) และ (๓) ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อน จึงจะมีผลใช้บังคับ

มาตรา ๔๖ นักเรียนหรือนักศึกษาผู้ใดประสงค์จะกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ให้ยื่นคำขอตามแบบที่คณะกรรมการกำหนดต่อผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ ณ โรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่ตนกำลังศึกษาอยู่หรือที่ประสงค์จะเข้าศึกษา แล้วแต่กรณี

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งให้ยื่นได้ทุกวันในเวลาทำการของโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่กวนั้น ๆ

มาตรา ๔๗ คณะกรรมการจะมอบอำนาจให้บุคคลซึ่งรับผิดชอบหรือเป็นผู้แทน โรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาเป็นผู้อนุมัติการให้กู้ยืมเงินและลงนามในสัญญากู้ยืมเงินแทนคณะกรรมการก็ได้

การมอบอำนาจดังกล่าวจะทำได้เป็นประกาศเป็นการทั่วไปหรือทำใบมอบอำนาจเป็นการเฉพาะรายก็ได้ และคณะกรรมการจะเพิกถอนการมอบอำนาจนั้นเมื่อใดก็ได้ แต่การเพิกถอนดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อคำอนุมัติหรือสัญญาที่ผู้รับมอบอำนาจได้ทำไปแล้ว เว้นแต่เป็นกรณีที่กระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา ๔๘ สัญญากู้ยืมเงินให้ทำเป็นรายปีหรือระยะเวลาที่สั้นหรือยาวกว่านั้น ตามที่คณะกรรมการกำหนด

ในการทำสัญญากู้ยืมเงิน คณะกรรมการจะกำหนดให้ผู้กู้ประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้ แต่จะกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้

มาตรา ๔๙ บรรดาเงินที่กู้ยืมเพื่อจ่ายให้แก่โรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษา ให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมเบิกจ่ายให้แก่โรงเรียน สถานศึกษาหรือสถาบันการศึกษานั้น โดยตรง และให้ถือว่าเงินที่จ่ายดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของเงินกู้ยืมที่ผู้กู้ยืมเงินต้องชำระคืน

มาตรา ๕๐ ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากเงินที่กู้ยืมในระหว่างที่ผู้กู้ยืมเงินยังศึกษาอยู่

LIRT

มาตรา ๕๑ ให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียน สถานศึกษา และสถาบันการศึกษา ที่ผู้กู้ยืมเงินศึกษาอยู่แจ้งผลการศึกษาให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมทราบทุกสิ้นปีการศึกษา และเมื่อผู้กู้ยืมเงินพ้นสภาพการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาไปแล้วไม่ว่าด้วยเหตุใด ให้แจ้งให้

ผู้กู้ยืมเงินต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงที่อยู่หรือการย้ายโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษา และการจบการศึกษาให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมทราบภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่เปลี่ยนแปลงหรือจบการศึกษา

ในกรณีที่การย้ายโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันศึกษามีผลให้ค่าใช้จ่าย ในการศึกษาเพิ่มขึ้นหรือลดลง คณะกรรมการจะอนุมัติหรือสั่งให้เพิ่มหรือลดเงินกู้ยืมตามที่ เห็นสมควรก็ได้

หมวด ๕ การนำเงินส่งกองทุน

มาตรา ๕๒ เมื่อผู้กู้ยืมเงินสำเร็จการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วเป็นเวลา สองปี ผู้กู้ยืมเงินมีหน้าที่ต้องชำระเงินกู้ยืมคืนให้กับกองทุนตามจำนวน ระยะเวลาและวิธีการ ที่กำหนดไว้ในระเบียบของคณะกรรมการ

คณะกรรมการจะกำหนดไว้ในระเบียบให้เริ่มคิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใด นับแต่เวลาใดภายหลังที่จบการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วก็ได้ แต่อัตราดอกเบี้ยหรือ ประโยชน์อื่นใดที่คิดต้องไม่เกินอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำหนึ่งปีของธนาคารออมสิน และห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยทบต้น

ในกรณีจำเป็นที่เห็นสมควร คณะกรรมการจะผ่อนผันให้ผู้กู้ยืมเงินชำระหนี้ ตามระยะเวลาที่แตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง หรือชะลอการชำระหนี้เป็นการ ชั่วคราวหรือลดหย่อนหนี้ให้ตามที่ผู้กู้ยืมเงินร้องขอเป็นราย ๆ หรือเป็นการทั่วไปก็ได้

ในกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินไม่สามารถชำระหนี้เงินกู้คืนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามวรรคหนึ่งและไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่อนผันตามวรรคสาม คณะกรรมการจะกำหนดให้ ผู้กู้ยืมเงินต้องเสียเงินเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละ ๑.๕ ต่อเดือนก็ได้

มาตรา ๕๓ เมื่อผู้กู้ยืมเงินสำเร็จการศึกษาและเข้าทำงานในสถานที่ใด ผู้กู้ยืมเงินต้องแจ้งที่อยู่และสถานที่ทำงานนั้นพร้อมทั้งจำนวนเงินเดือนหรือค่าจ้าง ที่ได้รับให้ ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันเริ่มทำงาน

ให้เห็นหน้าที่ของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมที่จะติดตามและประสานกับผู้กู้ยืมเงินเพื่อการชำระเงินที่กู้ยืมคืน ในการนี้จะขอความร่วมมือจากนายจ้างให้ช่วยหักเงินเดือน หรือค่าจ้างและนำส่งผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมด้วยก็ได้

ในกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนงานหรือสถานที่ทำงาน หรือมีการ เปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเงินเดือนหรือค่าจ้าง ผู้กู้ยืมเงินต้องแจ้งให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม ทราบภายในสามสิบวัน

มาตรา ๕๔ ผู้กู้ยืมเงินจะชำระเงินที่กู้ยืมคืนก่อนกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๒ หรือบอกเลิกสัญญาผู้กู้ยืมเงินเมื่อใดก็ได้ โดยแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้ กู้ยืมทราบ และในกรณีบอกเลิกสัญญาผู้กู้ยืมเงินให้ส่งเงินกู้ยืมที่ได้รับไปแล้วคืนภายใน สามสิบวันหรือภายในกำหนดเวลาที่ทำความตกลงกับผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมตาม ระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๕ ในกรณีดังต่อไปนี้ กองทุนอาจบอกเลิกสัญญาผู้กู้ยืมเงินและเรียก เงินกู้ยืมที่ผู้กู้ยืมเงินได้รับไปแล้วคืนทั้งหมดได้

(๑) เมื่อปรากฏในภายหลังว่าผู้กู้ยืมเงินไม่มีสิทธิกู้ยืมเงิน หรือ ได้มีการแจ้ง ข้อความอันเป็นเท็จในสาระสำคัญ

(๒) ผู้กู้ยืมเงินไม่ปฏิบัติตามสัญญาหรือข้อตกลงที่ให้ไว้กับกองทุน

มาตรา ๕๖ ในกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินถึงแก่ความตาย ให้หนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินเป็นอันระงับไป

ในกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินพิการหรือทุพพลภาพจนไม่สามารถประกอบการทำงานได้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจพิจารณาระงับการเรียกให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินได้

หมวด ๖ การเงินและการบัญชี

มาตรา ๕๗ ให้กองทุนยื่นรายงานแสดงผลการดำเนินการต่อรัฐมนตรีเป็นรายไตรมาสภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสิ้นสุดแต่ละไตรมาส

มาตรา ๕๘ ให้กองทุนจัดทำบัญชีงบการเงิน และบัญชีพัสดุส่งผู้สอบบัญชีตรวจสอบภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีทุกปี

ปีบัญชีของกองทุนให้ถือตามปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีของกองทุน แล้วทำรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อรัฐมนตรี

ให้กองทุนโฆษณารายงานประจำปีที่ผ่านมา โดยแสดงงบดุลการเงิน บัญชีพัสดุ และบัญชีพัสดุที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว รวมทั้งรายงานสรุปผลงาน ในปีที่ผ่านมา ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๙ ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของกองทุน

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๐ เมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับแล้ว ให้โอนเงินงบประมาณ
ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาในสำนักงานปลัดกระทรวง
กระทรวงการคลัง ตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการบริหารกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ
การศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๘ ไปเป็นของกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญคณะกรรมการมารับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายสุรย์ สิงห์แสนท์ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา คณะกรรมการบริหารการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. .... ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว ในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ ได้มีผู้แปรญัตติมา ๑ คน และคณะกรรมการได้ชี้แจงให้ผู้แปรญัตติเงินเป็นที่พอใจแล้ว มีการแก้ไขเล็กน้อยในมาตรา ๘ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๕๘ คณะกรรมการเห็นว่า สมควรที่วุฒิสภาจะให้ความเห็นชอบได้ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญเลขาธิการ

นายพินิต ยมระยศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ การจัดตั้งกองทุน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๙ มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โอสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ในมาตรา ๘ คณะกรรมการได้แก้ไขเห็นว่า กิจการของกองทุนไม่อยู่ในบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคมและกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ซึ่งผมคิดว่า การแก้ไขในลักษณะอย่างนี้อาจจะทำให้เกิดความคลั่งกันขึ้นมาได้ เพราะว่า กิจการกองทุนนั้นถือว่าเป็นหน่วยงานที่มีลักษณะที่รัฐบาลจะต้องเข้าไปควบคุมโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดคลังจะมีกิจการซึ่งอาจจะต้องมีการจ้างพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่นั้นน้อยกึ่งน้อยก็ควรจะได้รับคุ้มครองโดยสิทธิประโยชน์ที่กฎหมายได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ซึ่งถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งดูแล้วในเรื่องการประสมอันตรายที่ไม่เกี่ยวกับการทำงาน เรื่องการคลอดบุตร เรื่องการตายและการทุพพลภาพ และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประสมอันตรายเนื่องจากการทำงาน

เพราะฉะนั้นการที่คณะกรรมการ ไปยกเว้นกฎหมายประกันสังคมกับกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนนั้น ผมคิดว่า น่าจะไม่เป็นธรรมสำหรับพนักงานและลูกจ้าง ซึ่งทั้งงานอยู่ในกิจการนี้ และที่ไปคิดว่า ไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ออกนั้นก็หมายความว่า คงจะมีเจตนาให้หน่วยงานนี้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์หรือไม่ ซึ่งถ้าเป็นไปอย่างนั้นแล้วก็คงจะไม่จำเป็นต้องมีมาตรานี้ เพราะกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์นั้นระบุเอาไว้แล้วว่า หน่วยงานที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นจากกฎหมายเกี่ยวกับแรงงานในเรื่องอื่นอย่างไรบ้าง เพราะฉะนั้นผมคิดว่า มาตรานี้ไม่ควรจะมีการแก้ไขตามที่คณะกรรมการได้ดำเนินการมาครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญประธานฯ ครับ

นายสุธี สิงห์เสน่ห์ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาได้กรุณาซักถามก็มีอยู่ ๒ ประเด็น ประเด็นแรกก็คือกำหนดให้กิจการของกองทุนไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายคุ้มครองแรงงาน กับประเด็นที่ ๒ ทำไมไม่ไปแก้ไขไปตัด พนักงานรัฐวิสาหกิจ ออก ประเด็นแรกที่ว่า ทำไมกองทุนกำหนดให้ไม่อยู่ภายใต้กฎหมายคุ้มครองแรงงาน ที่จริงเป็นเรื่องที่สภาผู้แทนราษฎรได้เสนอมาจนนั้น คณะกรรมการไม่ได้ไปแก้ไข แต่กระผมขอเรียนชี้แจงว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้เสนอกฎหมายต้องการจะให้กองทุนเป็นรูปแบบขององค์กรรูปแบบที่ ๓ คือไม่ใช่ส่วนราชการ ไม่ใช่รัฐวิสาหกิจ แต่เป็นองค์กรที่กำลังเกิดใหม่อีกรูปหนึ่ง ซึ่งต่อไปคงจะเกิดขึ้นมาก เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เลยต้องไปเขียนว่า กองทุนไม่อยู่ภายใต้กฎหมายคุ้มครองแรงงาน ส่วนประเด็นที่ ๒ ที่ว่า ทำไมไม่ไปตัด กฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ออก การแก้ไขดังกล่าวเป็นข้อเสนอของผู้แปรญัตติ ซึ่งมีความเห็นว่า การเขียนมาเดิมเป็นไปตามกฎหมายฉบับที่ผ่านมาแล้ว แต่เนื่องจากกระหะหลังมีการแก้กฎหมายเกี่ยวกับประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน จนทำให้ข้อความที่ว่า พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์หมดความจำเป็น แต่ก็ยังครอบคลุมนอยู่ ที่พูดขึ้นเช่นนั้นคณะกรรมการได้ดูแลก็เห็นว่า เป็นความจริง ก็ไม่ได้ขัดข้องในการที่มีการแปรญัตติ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิรัชครับ

นายวิรัช โสภวรรณจินดา : ท่านประธานวุฒิสภาครับ ที่ผมสงสัยก็คือ คณะกรรมการไปเพิ่ม ยกเว้นเรื่องกฎหมายประกันสังคมกับกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เพิ่มข้อความไว้ในมาตรา ๕ ความจริงถ้าจะเน้นไปโดยรูปแบบของมหาวิทยาลัยที่อยู่ภายใต้กำกับของรัฐบาล ซึ่งมีลักษณะข้อความคล้าย ๆ กัน แต่ในพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัย จะมีข้อความต่อท้าย ว่ามหาวิทยาลัยจะจัดให้มีสิทธิประโยชน์สำหรับพนักงานหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยไม่น้อยกว่าหลักเกณฑ์ขั้นต่ำที่กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดขึ้นไว้ แต่ในกฎหมายนี้ไม่ได้มีข้อความลักษณะอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าจะไปยกเว้นกฎหมายประกันสังคม กับกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ผมไม่เห็นด้วย ผมคิดว่า น่าจะเน้นไปตามร่างเดิมคือไม่ต้องยกเว้นในกฎหมาย ๒ ฉบับ ที่สำคัญนี้ คือประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญครับ

นายสุธี สิงห์พันธ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ขออนุญาตท่านประธานวุฒิสภาครับ ประเด็นที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาได้เสนออีกมีความหมายที่สำคัญ แต่ที่มีการแปรญัตติกี่เพราะ รู้สึกจะเป็นท่านอาจารย์วิจารณ์ได้ชี้แจงว่า ให้ได้สาระสำคัญตามที่ร่างมาเดิม คำว่า พนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นั้นตอนหลังกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมกับกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนได้ไปกล่าวรวมถึงไว้ในนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะเขียนไว้เช่นนั้นก็จะเกิดความกำกวม นอกจกะนั้นกิจการของกองทุน เจตนาคิดจะให้ป็นรูปองค์กรแบบที่ ๓ เช่นเดียวกับธนาคารแห่งประเทศไทย เพราะฉะนั้นจึงไม่อยู่ภายใต้กฎหมายประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ส่วนที่ว่า ทำไมไม่เขียนข้อความอย่างอื่นเดิมเอาไว้ นั่นก็อาจจะป็นเพราะเหตุผลหลายประการ แต่สิ่งหนึ่งที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้มาชี้แจงก็คือว่า กองทุนนี้ตั้งใจจะจ้างหน่วยงานที่เป็นอิสระมาดำเนินการ จะมีแต่คณะกรรมการเท่านั้น จะไม่มีเจ้าหน้าที่มาดำเนินการ ถ้าเป็นตามนั้นก็เลยคิดว่า ไม่น่าจะจำเป็นครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณวิชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : อีกนิดนะครับ ท่านประธานวุฒิสภาครับ ถ้าเป็นไปอย่างที่ท่านประธานคณะกรรมการได้เสนอ คือจะเป็นรูปแบบของการจ้างเหมาเอกชนมาดำเนินการ มาตรานี้ก็คงยังไม่จำเป็นต้องแก้ไข ผมเองยังมีความเห็นยืนยันว่า เท่าที่ได้เพิ่มไปนั้นไม่จำเป็นต้องเพิ่ม เพราะกฎหมายประกันสังคมกับกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนนั้นเป็นกฎหมายที่เป็นเรื่องมาตรฐานเข้าแต่อยู่แล้ว แต่ถ้าคิดว่ากองทุนนี้ยังอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ กฎหมายฉบับนั้นก็ยกเว้น ๒ ฉบับนี้ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องเพิ่มเข้าไป คิดว่าเฉพาะเท่าที่ร่างเดิมที่เขียนมาก็น่าจะเพียงพอแล้ว ท่านประธานฯ ครับ

นายสุธี สิงห์สน่ห์ (ประธานคณะกรรมการ) : ขออนุญาตกราบเรียนอีกครั้งหนึ่ง คณะกรรมการได้พูดกับผู้แปรญัตติในเรื่องนี้ว่า มาตรานี้เป็นเรื่องยกเว้นว่าจะไม่นำกฎหมายการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายที่เกี่ยวกับพนักงานรัฐวิสาหกิจมาใช้ แต่ผู้แปรญัตติได้ยืนยันว่า ข้อความที่ว่า กฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นั้น บัดนี้มีการกล่าวถึงในเรื่องประกันสังคม กับในเรื่องเงินทดแทน ใช้แทนข้อความนั้นอยู่แล้ว จึงขอให้ปรับปรุงข้อความให้ทันสมัย และบอกว่า สิ่งที่ดีออกกับสิ่งที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นผลเท่าเทียม ไม่ได้สร้างความรุนแรงหรือว่าอ่อนแอลงไปครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณวิชัยยังคิดใจใหม่ครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานวุฒิสภาครับ เมื่อท่านประธานคณะกรรมการได้ชี้แจงอย่างนั้น ผมอยากจะทำความเข้าใจสักนิดหนึ่งว่ากฎหมายพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ที่ได้มีการกล่าวอ้างโดยผู้แปรญัตตินั้น กฎหมายฉบับนั้นเข้าใจว่าเป็นกฎหมายซึ่งผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการร่วม ระหว่างวุฒิสภากับสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาได้มีมติรับรองไป แต่ปรากฏว่า สภาผู้แทนราษฎรไม่ได้ให้การรับรองในร่างกฎหมายฉบับใหม่นั้นยังไม่ได้มีผลใช้บังคับ เมื่อยังไม่มีการใช้บังคับข้อความที่ท่านผู้แปรญัตติอ้างขึ้นมานั้นก็ยังไม่ได้เป็นเรื่องซึ่งใช้อยู่ในกฎหมาย ต่อเมื่อร่างยังใช้กฎหมายฉบับเดิมคือพระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๔ อยู่ เพราะฉะนั้นที่แก้มาตามความเห็นของผู้แปรญัตติ ผมคิดว่า คงจะไม่ตรงกับความเป็นจริงครับ ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าอย่างนั้น ผมจะขอมติที่ประชุมว่า จะคงไว้ตามร่างเดิม หรือจะแก้ไขตามที่กรรมการเสนอครับ ท่านผู้ใดเห็นการคงไว้ตามร่างเดิม กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรดำเนินการตามที่กรรมการเสนอ กรุณา ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานวุฒิสภา : เสียข้างมาก เชิญต่อไป

นายพิเช็ด ธาระศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ คณะกรรมการ และการบริหารกองทุน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัยครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ในมาตรา ๒๒ กั้นกรรมการได้เพิ่มเติมเป็น (๑ ทวิ) ว่า ผู้ซึ่งเป็นผู้จัดการกองทุนนั้นจะต้องเป็นผู้มีความรู้ และความเชี่ยวชาญ ในด้านการบริหาร และการจัดการ และต้องมีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ข้อสงสัยของผมก็คือทำไมไป กำหนดอายุ ๖๕ ปี ทำไมไม่กำหนดอายุ ๖๐ ปี ตามร่างเดิมไม่มีกำหนดอายุเลย ซึ่งก็เปิดโอกาสให้กองทุนนั้นสามารถจะจ้างผู้จัดการ ซึ่งมีความรู้ความสามารถดำเนินการได้ เพราะบางทีเราอาจจะได้คนที่มีความรู้แต่อายุเกิน ๖๕ ปีอย่างเช่น ท่านประธาน คณะกรรมการ ซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนก็ได้ ทั้งไปไปกำหนดคนอื่นไปเอาไว้อย่างนี้ ท่านประธานฯ ครับ

นายสุธี สิงห์สน่ห์ (ประธานคณะกรรมการ) : ขออนุญาตกราบเรียน ท่านประธานวุฒิสภา ความจริงเรื่องนี้มีมติประชุมที่ประชุมได้แต่เดิมไม่มีกำหนดว่า ผู้จัดการกองทุนจะต้องอายุเท่าไร กรรมการที่ร่วมประชุมหลายคนก็อายุเกิน ๖๕ ปี ส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ แต่บางคนก็ยังเป็นหนุ่ม แต่ก็มีความเห็นร่วมกันว่า กองทุนเกรงว่า จะไม่

ค่อยเดิน ก็เคยเชื่อว่า คนที่อายุเกิน ๖๕ ปีแล้ว น่าจะไม่ค่อยทะมัดทะแมงในเรื่องนี้ ผมไม่ได้พูดถึงท่านเกาะหลักเลยครับ คือเกรงว่า คนอายุเกิน ๖๕ ปีแล้วน่าจะไม่ใช่มัดทะแมงขอไปทำอย่างอื่น เปิดโอกาสให้คนรุ่นหลังได้โตขึ้นมา ซึ่งอาจารย์เกษมก็ไม่เห็นด้วย ต่อว่าผมเหมือนกันว่า ความจริงคนอายุเกิน ๖๕ ปีเก่งกว่าคนอายุต่ำกว่า ๖๕ ปีตั้งมาก ผมก็ไม่กล้าที่จะไปว่าตนเอง แต่ส่วนใหญ่ที่ประชุมเห็นว่า เรื่องนี้ใส่อายุไว้หน่อยก็ดี เพราะคนที่จะมาทำงานก็ควรจะได้อยู่ในวัยที่กระฉับกระเฉง ส่วนเกิน ๖๕ ปีแล้วนั้นคงจะขอเอาไว้ก็สอดคล้องกับกฎหมายรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ที่กำหนดอายุของกรรมการ กับพนักงานเอาไว้ไม่ให้เกิน ๖๕ ปี ต่างกับราชการที่กำหนดไว้ ๖๐ ปี อีกเรื่องหนึ่งที่ใกล้เคียงกันก็คือกำหนดให้มีวาระอยู่ได้ ๔ ปี และก็คืออายุได้ ก็เป็นวิธีคิดที่ไม่ประสงค์จะให้มีคนอยู่นาน กรรมการก็มีความเห็นว่า ไม่เขียนไว้แบบนี้จะหาคนมาทำงานยาก แต่กรรมการ อีกพวกหนึ่งก็เห็นว่า เรื่องหาคนมาทำงาน ตอนนี้มีคนออกจากรัฐ ๕๖ แห่ง ๒๕,๐๐๐ คนต่ำกว่า ๖๕ ปีทั้งนั้น ก็น่าจะเอาพวกนั้นมาช่วยสัก ๑ คน อย่างไรก็ดีตาม กรรมการส่วนใหญ่ก็ยังยึดถือว่า เกิน ๖๕ ปีก็ไม่สมควร ก็เลยใส่ไว้ ก็ไม่ได้มีเจตนาต่อต้านผู้ใดผู้หนึ่งรวมทั้งผมเองด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณสุชนครับ

นายสุชน ชาลีเครือ : ท่านประธานวุฒิสภาครับ กระผม สุชน ชาลีเครือด้วยความเคารพท่านประธานคณะกรรมการ ในมาตรา ๑๒ นี้ที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นมา กระผมเห็นสอดคล้องกับคุณวิชัย โสสุวรรณจินดา ที่ได้อภิปรายไว้แล้ว ด้วยเหตุผลที่จริง ๆ แล้ว กระผมไม่แน่ใจว่า ถ้าหาก เราปิดกั้นคนด้วยอายุ เรื่องความจำเป็นในขณะนี้ สภาพอย่างนี้ความจำเป็นที่จะหาคนมีประสบการณ์มีความรู้ มีความสามารถมาบริหารกองทุน กระผมคิดว่า คงจะหาได้ไม่ยากนัก ฉะนั้นถ้าหาก เราเปิดกว้างเอาไว้ว่าจะเลือกหาคนที่เหมาะสมได้ยากกว่า กระผมไม่มั่นใจว่า ในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ถ้าเราเขียนลงไปว่า ห้ามคนโน้นคนนี้ไปทำหน้าที่อย่างนี้จะผิดรัฐธรรมนูญหรือไม่ กระผมจึงเสนอว่า ควรจะตัดส่วนที่คณะกรรมการนี้เพิ่มขึ้นมาออกไป จึงขอสนับสนุนคุณจิตรมาขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โสสุวรรณจินต : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผมขอให้อีข้อมูลเพิ่มเติมอีกสักนิดหนึ่ง คือประเด็นเรื่องอายุคนเคยเสนอความเห็นในตอนพิจารณา ร่างกฎหมายของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องอายุของอธิการบดี ซึ่งไม่ได้มีการกำหนดไว้ ซึ่งบรรดาท่านอาจารย์ทั้งหลาย และกรรมการการศึกษาฯ ก็ยืนยันว่า อธิการบดีนั้นก็จะต้องเลือกคนซึ่งมีความรู้ความสามารถ และมีความกระตือรือร้น ขยันขันแข็ง แต่ไม่ควรจะมีข้อจำกัดด้วยอายุ เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า ร่างกฎหมาย มหาวิทยาลัยทุกฉบับไม่มีการกำหนดอายุอธิการบดีไว้ ซึ่งก็คงจะอยู่ในวงการเดียวกันกับผู้ซึ่งจะมาเป็นผู้จัดการกองทุนกู้ยืมนี้ ผมคิดว่า มาตรานี้ไม่น่าจะเพิ่มเข้าไป ควรจะปล่อยให้เป็นเรื่องของคณะกรรมการกองทุนจะพิจารณาหาผู้จัดการเอง ไม่จำเป็นต้องกำหนดอายุไว้ครับ

ประธานวุฒิสภา : กรรมการเห็นเป็นอย่างไรรับ

นายสุธี สิงห์เสน่ห์ (ประธานคณะกรรมการ) : ขออนุญาตท่านประธานวุฒิสภา พูดเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน เรื่อง ๖๕ ปีนี้ที่อยู่ในกฎหมายว่าด้วยรัฐวิสาหกิจถึงแก่อย่างไร ๖๕ ปีก็จะต้องออก หลายคนก็มีประสบการณ์ว่า เมื่อเข้าไปตรงตำแหน่งแล้วมักจะต่ออายุตัวเองได้โดยวิธีสร้างฐาน ผมไม่ได้ว่ามหาวิทยาลัย ผู้ที่สร้างฐาน เพราะฉะนั้นเราก็คิดว่า เมื่ออยู่หลายวาระแล้ว ถึง ๖๕ ปีที่น่าจะไป ส่วนที่ว่าจะขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ผมขอให้อัยยั้งคิด ลองดูอายุเฉลี่ยของคณะรัฐมนตรีคนอายุมากซึ่งจะอยู่ลำบากแล้ว อายุเฉลี่ยก็จะน้อยลงมาทุกประเทศ อย่างไรก็ตามก็พูดแต่แค่ที่ประชุมจะเห็นสมควร คณะกรรมการก็ยังยืนยันว่า ที่ไม่แก้ครั้งนี้เพราะยังเข้ค่า ถึง ๖๕ ปีก็น่าจะมากพออยู่แล้ว และคนที่จะห้ามมาทำงานคงจะไม่ยาก เพราะงานส่วนใหญ่จะเป็นงานที่จะจ้างภายนอก ทำให้ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : กรรมการพิจารณาถึงเรื่องการขัดรัฐธรรมนูญหรือเปล่าครับ เพราะ เราก็ไม่แน่ใจว่า มาตรา ๓๐ วรรคสองของรัฐธรรมนูญที่ห้ามเลือกปฏิบัติ เพราะความแตกต่างในเรื่องอายุแปลว่าอะไร อาจจะไม่แปลว่า มีเหตุอะไรที่จะไปห้ามคนอายุ ๖๕ ปีมาทำงานอย่างนั้นหรือเปล่า

นายสุธี สิงห์เสน่ห์ (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ท่านประธานฯ ขกรัฐธรรมนูญ กรรมการที่ไม่สามารถจะไปปลบล้างรัฐธรรมนูญได้ ถ้ามีอย่างนั้นจริงก็คงจะต้องสุดแต่ท่านประธานฯ จะเห็นสมควร

ประธานวุฒิสภา : รัฐธรรมนูญมีอย่างนั้นจริง แต่ไม่รู้แปลว่าอะไร แต่ถ้าอ่านตามตัวอักษรก็แปลว่า เราจำกัดเรื่องอายุไม่ได้ จะลองเสี่ยงไปดูให้คนเขาหิบบอกขึ้นไปให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความ หรือว่าเราจะทำเสียให้สิ้นสงสัยเสียตรงนี้ เชิญคุณทองดี

นายทองดี นิกงรัมย์ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ คณะกรรมการ ตามที่เขียนมาอย่างนี้ถูกต้อง เพราะเรื่องนี้เป็นผู้จัดการ ไม่ใช่คณะกรรมการผู้จัดการ ถ้าคนอายุมากความคิดความอ่านเพื่อบริหารกิจการกองทุนจะน้อยลง ถ้าคณะกรรมการ โอบ.ศ. ไม่ต้องจำกัดอายุ แต่ถ้าบั้นผู้จัดการเราต้องเน้น ๖๕ ปี มากไป อย่างเกิน ๖๐ ปี เพราะเป็นผู้บริหารงานกองทุน ถ้าเอาคนที่ไม่เลขหรือคนที่อายุมากเกินไป จะไม่ดีแน่ ฉะนั้นถ้าระดับผู้จัดการจะเป็นห้างร้าน บริษัท หรือเป็นธนาคารก็ดี เป็นองค์กรใดก็ดี ถ้าระดับผู้จัดการแล้วต้องไม่เกิน ๖๐ ปี ต่อไปจะเหลือ ๕๕ ปีด้วยซ้ำไป นี่คือการจัดการ การบริหาร ไม่ใช่คณะกรรมการ เป็นลูกจ้างเรา พูดย่างง่าย ๆ จะเอาลูกจ้างอายุมาก แล้วจะเจริญได้อย่างไร ผมให้ข้อคิดเห็นอย่างนี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมจะขอมติที่ประชุมว่า จะเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม หรือว่าจะแก้ตามที่คณะกรรมการเสนอมา ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม กรุณาขมมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานวุฒิสภา : ขอบขอบคุณ ท่านผู้ใดเห็นควรแก้ไขตามคณะกรรมการ กรุณาขมมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานวุฒิสภา : เสียข้างมากให้แก้ไขตามคณะกรรมการ ต่อไปเชิญครับ

Legislative Institutional Repository of Thailand

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑

มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓ การจัดการเงินให้กู้ยืม ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๗ ถึงมาตรา ๔๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ การให้กู้ยืมเงินและการชำระหนี้ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ ถึงมาตรา ๕๑ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕ การนำเงินส่งกองทุน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๒ ถึงมาตรา ๕๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๖ การเงินและการบัญชี ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มาตรา ๕๙ ไม่มีการแก้ไข บทความพิเศษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๐ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปผมจะขอมติที่ประชุมในวาระที่ ๓ ว่า จะเห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิก ยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย

(ไม่มีสมาชิก ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี ขอบคุณคณะกรรมการการครับ

ท่านสมาชิก ครับ ผมขอทราบอีกเรื่องเดียวคือ วาระ ๖.๑ ซึ่งเป็นเรื่องเสนอใหม่ เพราะเป็นกฎหมายการเงิน และมีเวลาเหลืออีกเพียง ๒๐ กว่าวันเท่านั้น ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องนะครับ

(ไม่มีสมาชิก ขัดข้อง)

ประธานวุฒิสภา : ต่อไป ๖.๑ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

(สำเนา)

ควมที่สุค

ที่ ศค ๐๐๐๘/๘๖

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

๕ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ....

กรรณเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๖ (สมัยประชุมสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ซึ่งคณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ และให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ฉะนั้น จึงเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๕

อนึ่ง ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นร่างพระราชบัญญัติที่จัดทำด้วยการเงิน

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

วันพุธที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๑

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

Legislative Institutional Repository of Thailand

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. .... ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ซึ่งคณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๕ (สมัยประชุมสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๑ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบและให้เสนอต่อวุฒิสภา เพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญฯ

ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวสภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภาเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๑

ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล

(ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล)

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกถ้อยคำการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. ....

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยรามคำแหง

เหตุผล

โดยที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๕ มีขอบเขตในการให้การศึกษาและอำนวยความสะดวกไม่สอดคล้องกับการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยในปัจจุบันที่ได้เพิ่มขยายภารกิจในการตอบสนองความต้องการของสังคมมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ ตลอดจนการค้นคว้า การวิจัย และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และภารกิจด้านอื่น ๆ สมควรปรับปรุงโครงสร้าง วัตถุประสงค์ และระบบบริหารงานของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเสียใหม่ เพื่อให้สามารถรองรับภาระงานและการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย และมีความคล่องตัวในการดำเนินงานในด้านวิชาการและการบริหาร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔
- (๒) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๘๕ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
- (๓) พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๖

มาตรา ๔ ให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นมหาวิทยาลัยรามคำแหงตามพระราชบัญญัตินี้และ
เป็นนิติบุคคล

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหง

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยรามคำแหง

“วิทยาเขต” หมายความว่า เขตการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่มีคณะ สถาบัน
สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตั้งแต่
สองส่วนราชการขึ้นไปตั้งอยู่ในเขตการศึกษานั้น ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

“สภาคณาจารย์” หมายความว่า สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยรักษาการตามพระราช
บัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

LIRT

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๗ ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัยแบบตลาดวิชา ที่ผู้ศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมาเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยจัดให้ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาก่อเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

มาตรา ๘ มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการ ดังนี้

- (๑) สำนักงานอธิการบดี
- (๒) สำนักงานวิทยาเขต
- (๓) บัณฑิตวิทยาลัย
- (๔) คณะ
- (๕) สถาบัน
- (๖) สำนัก

มหาวิทยาลัยอาจให้มีวิทยาลัย ศูนย์ และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในมาตรา ๗ เป็นส่วนราชการในมหาวิทยาลัยอีกได้

สำนักงานอธิการบดีและสำนักงานวิทยาเขตอาจแบ่งส่วนราชการเป็นกอง หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน สำนัก ศูนย์ และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ อาจแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขานุการ กอง หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง

คณะและวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขานุการ ภาควิชา กอง หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาหรือกอง

สำนักงานเลขาธิการ กอง และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง อาจแบ่งส่วนราชการเป็นงานหรือส่วนราชการที่เรียกชื่อที่มีฐานะเทียบเท่างาน

มาตรา ๘. การจัดตั้ง อารรวม และการยุบเลิกสำนักงานวิชาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

การแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขาธิการ กอวิชา และกองหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอวิชาหรือกอง ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๑ ภายใต้บังคับอุปสรรคเดิมมาตรา ๑ มหาวิทยาลัยจะรับแสกนบัตรการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยได้ และมีอำนาจให้วิญญาณเปรียญ หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันสมทบนั้นได้

การรับเข้าสมทบหรือยกเลิกการสมทบซึ่งสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย

การควบคุมสถาบัน การศึกษาชั้นสูงหรือสถาบัน วิจัยที่เข้าสมทบในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๑ นอกจากเงินที่ก หนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินผลประโยชน์ ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ และค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๒) เงินและทรัพย์สินที่มีผู้ทูลศ โษให้แก่มหาวิทยาลัย
- (๓) รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการใช้ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๔) รายได้หรือผลประโยชน์อื่น ๆ

ให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจในการปกครองดูแล บำรุงรักษา ใช้และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุตามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุ และที่เป็นทรัพย์สินอื่น

รายได้ของมหาวิทยาลัยรวมทั้งเบี่ยปรับที่เกิดจากการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เว้นแต่เบี่ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษาและเบี่ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาซื้อทรัพย์สินหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ

มาตรา ๑๒ บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่มหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้อุทิศให้หรือได้มาโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ของมหาวิทยาลัยตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ไม่ถือเป็นที่ราชพัสดุและให้เป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ บรรดารายได้และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยจะต้องจัดการเพื่อประโยชน์ภายในขอบวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑

เงินและทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการตามเงื่อนไขที่ผู้อุทิศให้กำหนดไว้ และต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๔ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาชั้นปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด และต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

- (๑) จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
- (๒) เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือถูกจ้างในหน่วยงานของรัฐซึ่งได้ปฏิบัติงานติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี และมีความรู้สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า

(๓) เป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้

ทั้งนี้ โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก เว้นแต่ในกรณีจำเป็นสถานมหาวิทยาลัยอาจจำกัดจำนวนผู้เข้าศึกษา และกำหนดให้มีการสอบคัดเลือกตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยได้

มาตรา ๑๕ คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเข้าศึกษา การร่วมเข้าศึกษา และจำนวนนักศึกษาในชั้นที่สูงกว่าชั้นปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินการ

มาตรา ๑๖ ให้มีสภามหาวิทยาลัย ประกอบด้วย

(๑) นายคณบดีมหาวิทยาลัย ซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(๒) กรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิการบดี ประธานสภาคณาจารย์ และประธานกรรมการส่งเสริมกิจการของมหาวิทยาลัย

(๓) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนเจ็ดคน ซึ่งเลือกตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสภามัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ทั้งนี้จำนวนดังกล่าวให้มีรองอธิการบดีได้ไม่เกินสามคน

(๔) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหกคน ซึ่งเลือกตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยซึ่งได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปี และมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งตาม (๓)

(๕) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งคน ซึ่งเลือกตั้งจากข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับผู้ช่วยราชการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ที่มีใช้คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยและมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งตาม (๓)

(บ) กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเจ็ดคน ซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย โดยคำแนะนำของนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๒) (๓) (๔) และ (๕)

ให้สภามหาวิทยาลัยเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิคนหนึ่งเป็นอุปนายกสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่แทนนายกสภามหาวิทยาลัย เมื่อนายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ หรือ ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัย

ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งรองอธิการบดีคนหนึ่งซึ่งมิใช่กรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๓) (๔) หรือ (๕) เป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย โดยคำแนะนำของอธิการบดี และอาจแต่งตั้งบุคคลใดเป็นผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

คุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิตาม (บ) ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

การเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๓) ให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณาบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะเป็นผู้เลือกตั้ง การเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๔) ให้คณาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเป็นผู้เลือกตั้ง ส่วนการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๕) ให้ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยที่มีใช้คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยเป็นผู้เลือกตั้ง

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๓) (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๗ นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๖ (๓) (๔) (๕) และ (๖) มีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี มาตั้งแต่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง หรืออาจได้รับเลือกตั้งใหม่อีกได้

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระหนึ่ง นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๖ (๓) (๔) (๕) และ (๖) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ถอดถอน เพราะขาดคุณสมบัติของกรณีนายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ

(๔) ขาดคุณสมบัติของการเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยในประเภทนั้น

ในกรณี ที่ นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม มาตรา ๑๖ (๓) (๔) (๕) หรือ (๖) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหรือได้มีการเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนแล้ว ให้ผู้ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหรือได้รับเลือกตั้งอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งคนแทน

ในกรณี ที่ นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม มาตรา ๑๖ (๓) (๔) (๕) หรือ (๖) พ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิหรือยังมีได้เลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยอื่นขึ้นใหม่ ให้ นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งพ้นจากตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิหรือได้มีการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยอื่นขึ้นใหม่แล้ว

ในกรณีที่กรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งได้รับเลือกตั้งตามมาตรา ๑๖ (๓) (๔) และ (๕) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระไม่เกินเก้าสิบวัน สภามหาวิทยาลัยจะไม่เลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างก็ได้

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะให้มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับกระบวนของธุรกิจ การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

(๒) วางระเบียบและออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และอาจมอบให้ส่วนราชการใดในมหาวิทยาลัยวางระเบียบและออกข้อบังคับสำหรับส่วนราชการนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไปก็ได้

(๓) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตร

(๔) พิจารณาการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกสำนักงานวิทยาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รวมทั้งการแบ่งส่วนราชการของส่วนราชการดังกล่าว

(๕) อนุมัติการรับสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยหรือการยกเลิกการสมทบ

(๖) พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด

(๗) พิจารณาเสนอเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งและถอดถอนนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี ศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์พิเศษ

(๘) แต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งมีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ให้รักษาราชการแทนอธิการบดีในกรณีที่อธิการบดีพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามมาตรา ๒๓ วรรคสาม จนกว่าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งอธิการบดีคนใหม่

(๙) แต่งตั้งและถอดถอนรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ รองผู้อำนวยการศูนย์ หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์พิเศษ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ

(๑๐) แต่งตั้งและถอดถอนประธานกรรมการและกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย

(๑๑) อนุมัติงบประมาณรายจ่ายจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย

(๑๒) วางระเบียบและออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารงาน การเงิน และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๑๓) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเพื่อมอบหมายให้ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่ง อันอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย

(๑๔) พิจารณาและให้ความเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัย ตามที่อธิการบดีเสนอ และอาจมอบหมายให้อธิการบดีปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยก็ได้

(๑๕) พิจารณาให้ความเห็นชอบและอนุมัติในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัยที่มีได้ระบุให้เป็นหน้าที่ของผู้ใดผู้หนึ่งโดยเฉพาะ

มาตรา ๑๘ การประชุมของสภามหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๐ ให้มีสภาคณาจารย์ ประกอบด้วยกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยเลือกตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

สภาคณาจารย์มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัย ต่ออธิการบดีและสภามหาวิทยาลัย และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่อธิการบดีหรือสภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

องค์ประกอบ จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้ง าราชการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ ตลอดจนการประชุมและการดำเนินงานของสภาคณาจารย์ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๑ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหนึ่งซึ่งสภามหาวิทยาลัย แต่งตั้ง

คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ แก่มหาวิทยาลัยและสนับสนุนการดำเนินกิจการของมหาวิทยาลัย

จำนวนและคุณสมบัติของกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย วาระการดำรง ตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ตลอดจนการประชุมของคณะกรรมการส่งเสริมกิจการ มหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๒ ให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงาน ของมหาวิทยาลัย และจะให้ มีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือจะมีทั้งรองอธิการบดี และผู้ช่วยอธิการบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบ ตามที่อธิการบดีมอบหมายก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการบังคับบัญชา ให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดี รองอธิการบดี เป็นรองอธิบดี และผู้ช่วยอธิการบดีเป็นผู้ช่วยอธิบดี ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหาร ราชการแผ่นดินและกฎหมายอื่น

มาตรา ๒๓ อธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดย คำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่า จากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอน หรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดม ศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง

อธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่งตั้งดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามวรรคสอง อธิการบดีพ้นจาก ตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

(๔) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๕) ถูกให้ออกจากกร เซการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

(๖) สถานมหาวิทยาลัยมีมติให้ถอดถอน

รองอธิการบดีนั้น ให้สถานมหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของอธิการบดีจากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับอธิการบดี

ผู้ช่วยอธิการบดีนั้น ให้อธิการบดีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สถานมหาวิทยาลัยรับรองและได้ทำการสอนหรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สถานมหาวิทยาลัยรับรอง และให้อธิการบดีมีอำนาจถอดถอนผู้ช่วยอธิการบดีด้วย

เมื่ออธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ให้รองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีพ้นจากตำแหน่งด้วย

มาตรา ๒๔ อธิการบดีมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) บริหารกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการและของมหาวิทยาลัย รวมทั้งนโยบายและวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

(๒) ควบคุมดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการและของมหาวิทยาลัย

(๓) จัดทำแผนพัฒนามหาวิทยาลัย และปฏิบัติตามนโยบายและแผนงานรวมทั้งติดตามประเมินผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

(๔) รักษาระเบียบวินัย จรรยาบรรณ และมารยาทแห่งวิชาชีพของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และส่งเสริมกิจการนักศึกษา

(๕) เสนอแผนดำเนินงานและงบประมาณประจำปี ตลอดจนรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยต่อสภามหาวิทยาลัย

(๖) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั่วไป

(๗) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย หรือตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดี ซึ่งอธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีซึ่งมีอาวุโสสูงสุดเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีหรือไม่มีผู้รักษาราชการแทนอธิการบดีตามความในวรรคหนึ่ง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งมีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง เป็นผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี และให้นำมาตรา ๑๘ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๖ ในวิทยาเขตหนึ่ง ให้มีรองอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของวิทยาเขตนั้นแทนอธิการบดีตามที่ได้รับมอบหมาย และจะให้เป็นผู้ช่วยอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่อธิการบดีมอบหมายก็ได้

มาตรา ๒๗ ในวิทยาเขตหนึ่งให้มีคณะกรรมการประจำวิทยาเขตประกอบด้วยรองอธิการบดีประจำวิทยาเขตเป็นประธานกรรมการ ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าส่วนราชการ

ที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะในวิทยาเขตนั้นเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำในวิทยาเขตนั้นมีจำนวนไม่เกิน กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการโดยตำแหน่ง แต่ไม่น้อยกว่าสามคน

ให้คณะกรรมการประจำวิทยาเขตแต่งตั้งบุคคลในบุคคลหนึ่งเป็นเลขานุการ ของคณะกรรมการ

กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี และอาจ ได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

การประชุมของคณะกรรมการประจำวิทยาเขต ให้เป็นไปตามข้อบังคับของ มหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๔ คณะกรรมการประจำวิทยาเขตมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินกิจการต่าง ๆ ของ วิทยาเขตต่ออธิการบดี

(๒) ประสานงานระหว่างไนเจลิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะภายในวิทยาเขต

(๓) พิจารณาสรรหาหรือออกกระเบื้องปฏิบัติของวิทยาเขตต่ออธิการบดี และ วางระเบียบหรือออกข้อบังคับอื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

(๔) พิจารณาเสนอแผนพัฒนา แผนงาน และงบประมาณประจำปีของ ส่วนราชการต่าง ๆ ของวิทยาเขตต่ออธิการบดี

(๕) ปฏิบัติงานอื่นตามที่อธิการบดีมอบหมาย

มาตรา ๒๕ ในไนเจลิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบ งานของไนเจลิตวิทยาลัย และจะให้มีรองคณบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเพื่อทำ หน้าที่และรับผิดชอบตามที่คณบดีมอบหมายไว้ได้

คณบดีนั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับ อธิการบดี

รองคณบดีนั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณบดีจากผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ช่วยอธิการบดี

คณบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ และให้นำมาตรา ๒๓ วรคสาม มาใช้บังคับกับการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระของคณบดีโดยอนุโลม

การรักษาราชการแทนคณบดีให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม
เมื่อคณบดีพ้นจากตำแหน่ง ให้รองคณบดีพ้นจากตำแหน่งด้วย

มาตรา ๓๐ ในบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วยคณบดีเป็นประธานกรรมการ รองคณบดีซึ่งคณบดีมอบหมายคนหนึ่ง และคณาจารย์ประจำของคณะที่ดำเนินงานบัณฑิตศึกษาจำนวนหนึ่งเป็นกรรมการมีอำนาจและหน้าที่บริหารงานของบัณฑิตวิทยาลัย

ให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นเลขาธิการ และจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการคนหนึ่งก็ได้

จำนวน คุณสมบัติ การได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยซึ่งมาจากคณาจารย์ประจำตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งการประชุมของคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย และการจัดระบบบริหารงานในบัณฑิตวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) วางนโยบายและแผนงานของบัณฑิตวิทยาลัยให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย

(๒) วางระเบียบปฏิบัติและออกข้อบังคับของบัณฑิตวิทยาลัยเกี่ยวกับงานบัณฑิตศึกษาโดยไม่ขัดต่อระเบียบ ข้อบังคับและนโยบายของมหาวิทยาลัย

(๓) พิจารณาเสนอเปิดหรือยุบโครงการบัณฑิตศึกษา รวมทั้งพิจารณาหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรสำหรับบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

- (๔) พิจารณาคำเนินการวัดผลและประเมินผลบัณฑิตศึกษา
- (๕) ให้คำปรึกษาและเสนอความเห็นแก่คณบดี
- (๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ เกี่ยวกับกิจการของบัณฑิตวิทยาลัยตามที่อธิการบดี

มอบหมาย

มาตรา ๓๑๒ ในคณะหนึ่งให้มีคณาบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของคณะ และจะให้มีรองคณบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่คณบดีมอบหมายก็ได้

คุณสมบัติ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของคณบดีและรองคณบดีตามวรรคหนึ่ง และการรักษาราชการแทน ให้นำมาตรา ๒๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๑๓ ในคณะหนึ่งให้มีคณะกรรมการประจำคณะประกอบด้วย

- (๑) คณาบดีเป็นประธานกรรมการ
- (๒) รองคณบดีซึ่งคณบดีมอบหมายคนหนึ่งเป็นกรรมการ
- (๓) หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ

เทียบเท่าภาควิชา ถ้ามี เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการประจำคณะแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นเลขานุการและจะให้มีส่วนช่วยเลขานุการคนหนึ่งก็ได้

ในกรณีที่ไม่มีกรแบ่งภาควิชาหรือมีแต่ไม่ถึงสี่ภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการประจำคณะนั้นซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับหัวหน้าภาควิชาเป็นกรรมการ ตาม (๓) เพิ่มเติมให้ได้จำนวนสี่คน

กรรมการที่สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งตามวรรคสาม มีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี และอาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกได้

Legislative Institutional Repository of Thailand

การประชุมของคณะกรรมการประจำคณะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๔ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) วางนโยบายและแผนงานของคณะให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณาหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรสำหรับคณะ เพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) พิจารณาวางระเบียบและออกข้อบังคับภายในคณะตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย หรือเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๔) พิจารณาเสนอเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำในคณะต่อมหาวิทยาลัย

(๕) จัดการวัดผล ประเมินผล และควบคุมมาตรฐานการศึกษาของคณะ

(๖) ส่งเสริมงานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงานทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

(๗) พิจารณางบประมาณของคณะ

(๘) ให้คำปรึกษาและเสนอความเห็นแก่คณบดี

(๙) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ เกี่ยวกับกิจการของคณะตามที่อธิการบดีมอบหมาย

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่มีการแบ่งภาควิชาหรือแบ่งส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาในคณะ ให้มีหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของภาควิชาหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา และจะให้มีรองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาคนหนึ่งหรือหลายคนเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชามอบหมายก็ได้

หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา นั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับคณบดี

รองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา นั้น ให้อัตถุภพดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณบดีจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับคณบดี

หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ และให้นำมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับกับการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระของหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา โดยอนุโลม

การรักษาราชการแทนหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาพ้นจากตำแหน่ง ให้รองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาพ้นจากตำแหน่งด้วย

มาตรา ๑๖ ในสถานหรือสำนักหนึ่ง ให้มีผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนักเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบของงานของสถาบันหรือสำนักนั้น แล้วแต่กรณี และจะให้ มีรองผู้อำนวยการสถาบันหรือรองผู้อำนวยการสำนักคนหนึ่งหรือหลายคนเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่ผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนักมอบหมายก็ได้

คุณสมบัติ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนัก รวมทั้งรองผู้อำนวยการสถาบันหรือรองผู้อำนวยการสำนักตามวรรคหนึ่ง และการรักษาราชการแทน ให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่มีเหตุผลสมควรมีวิทยาลัย ศูนย์หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้มีผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะเป็นผู้บังคับบัญชา และ

รับผิดชอบงานของวิทยาลัย ศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า
 ณะนั้น แล้วแต่กรณี และจะให้ มีรองผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการศูนย์ หรือ
 รองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะคนหนึ่งหรือหลายคน
 เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ หรือหัวหน้า
 ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะมอบหมายก็ได้

คุณสมบัติ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของ
 ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ
 เทียบเท่าคณะ รวมทั้งผู้ดำรงตำแหน่งรองของตำแหน่งดังกล่าวตามวรรคหนึ่งและการรักษา
 ราชการแทน ให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๘ ในสถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่อ
 อย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์
 หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ แล้วแต่กรณี มีอำนาจและหน้าที่
 บริหารงานของสถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มี
 ฐานะเทียบเท่าคณะนั้น

องค์ประกอบ อำนาจและหน้าที่ จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และ
 วิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการประจำสถาบัน
 สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะตลอดจน
 การประชุมของคณะกรรมการ และการจัดระบบบริหารงานในสถาบัน สำนัก วิทยาลัย และ
 ศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของ
 มหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๙ ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา
 และหัวหน้าส่วนราชการและรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า
 คณะหรือภาควิชา รวมทั้งผู้ดำรงตำแหน่งรองหรือผู้ช่วยของตำแหน่งดังกล่าว จะดำรง
 ตำแหน่งดังกล่าวเกินกว่าหนึ่งตำแหน่งในขณะเดียวกันมิได้

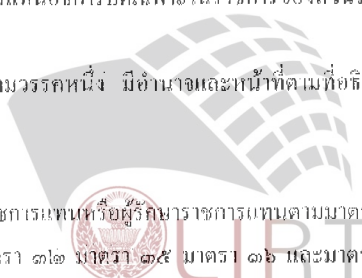
ผู้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่งอยู่หนึ่งตำแหน่งแล้ว จะรักษาราชการแทนตำแหน่งอื่นอีกหนึ่งตำแหน่งก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหกเดือน

มาตรา ๕๐ ให้มีการสรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา ทั้งนี้ตามวิธีการที่กำหนดโดยข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการในบัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ และภาควิชา หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นใดที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ อธิการบดีจะมอบอำนาจโดยทำเป็นหนังสือให้ผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีเฉพาะในราชการของส่วนราชการนั้นก็ได้

ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนคณบดีวรรคหนึ่ง มีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับอธิการบดีกำหนด

มาตรา ๕๒ ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗ มีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กฎหมาย ระเบียบฯ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจและหน้าที่อย่างใด ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทน ทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นในระหว่างที่ปฏิบัติราชการแทนหรือรักษาราชการแทนด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๓

ตำแหน่งทางวิชาการ

มาตรา ๔๓ คณะอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ดังนี้

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้งและถอดถอนคณาจารย์ประจำตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๔ ศาสตราจารย์พิเศษนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจากผู้ซึ่งมิได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

คุณสมบัติและหลักเกณฑ์ในการแต่งตั้งศาสตราจารย์พิเศษ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยเป็นรองศาสตราจารย์พิเศษและผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษได้โดยคำแนะนำของอธิการบดี

อธิการบดีอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยเป็นอาจารย์พิเศษได้โดยคำแนะนำของคณบดี ผู้อำนวยการ หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ แล้วแต่กรณี

คุณสมบัติและหลักเกณฑ์ในการแต่งตั้งรองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๖ ศาสตราจารย์ซึ่งมีความรู้ความสามารถและความชำนาญเป็นพิเศษและพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มีความคิด สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณในสาขาวิชาที่ศาสตราจารย์ผู้นั้นมีความเชี่ยวชาญเพื่อเป็นเกียรติยศได้

คุณสมบัติและหลักเกณฑ์ในการแต่งตั้งศาสตราจารย์เกียรติคุณ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๗ ให้ผู้เป็นศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ มีสิทธิใช้ชื่อศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ แล้วแต่กรณี กั้นคาน้ำหน้านามเพื่อแสดงวิทยฐานะได้ตลอดไป

การใช้คาน้ำหน้านามตามความในวรรคหนึ่ง	ให้ใช้อักษรย่อดังนี้
ศาสตราจารย์	ใช้อักษรย่อ ศ.
ศาสตราจารย์พิเศษ	ใช้อักษรย่อ ศ. (พิเศษ)
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ	ใช้อักษรย่อ ศ. (เกียรติคุณ)
รองศาสตราจารย์	ใช้อักษรย่อ รศ.
รองศาสตราจารย์พิเศษ	ใช้อักษรย่อ รศ. (พิเศษ)
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ใช้อักษรย่อ ผศ.
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ	ใช้อักษรย่อ ผศ. (พิเศษ)

หมวด ๔
ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๘ ปริญญามีสามชั้น คือ

ปริญญาเอก	เรียกว่า	ดุษฎีบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ค.
ปริญญาโท	เรียกว่า	มหาบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ม.
ปริญญาตรี	เรียกว่า	บัณฑิต	ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๔๙ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

การกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้นอย่างไร ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕๐ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หรือปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองได้

มาตรา ๕๑ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้มีประกาศนียบัตรบัณฑิตอนุปริญญา และประกาศนียบัตร สำหรับสาขาวิชาใดได้ ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรบัณฑิต ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่งภายหลังที่ได้รับปริญญาแล้ว

(๒) อนุปริญญา ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่งก่อนถึงขั้นได้รับปริญญาตรี

(๓) ประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะวิชา

มาตรา ๕๑๒ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคลซึ่ง
 สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญาชั้น ๆ แต่จะให้เป็นปริญญาดังกล่าวแก่
 คณาจารย์ประจำ หรือผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย หรือกรรมการสภามหาวิทยาลัย
 ในขณะที่ดำรงตำแหน่งนั้นมิได้

ชั้น สาขาของปริญญาเกิตติมศักดิ์ และหลักเกณฑ์การให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์
 ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๑๓ มหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครูวิทยฐานะหรือเพิ่มวิทยฐานะ
 เป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา
 และประกาศนียบัตร และอาจกำหนดให้มีครูประจำตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยและ
 กรรมการสภามหาวิทยาลัย ครูประจำตำแหน่งผู้บริหาร และครูประจำตำแหน่ง คณาจารย์
 ของมหาวิทยาลัยได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครูวิทยฐานะ
 เพิ่มวิทยฐานะ และครูประจำตำแหน่ง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ครูวิทยฐานะ เพิ่มวิทยฐานะ และครูประจำตำแหน่งจะใช้ในโอกาสใด
 โดยมีเงื่อนไขอย่างไร ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๑๔ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้มีเครื่องหมาย เครื่องหมาย
 และเครื่องแต่งกายนักศึกษาได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๕ ผู้ใดใช้ครูวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครูประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้ หรือแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมีตำแหน่ง ปริญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญา หรือประกาศนียบัตรของมหาวิทยาลัย โดยที่ตนไม่มี ถ้าได้กระทำเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตน มีสิทธิจะใช้หรือมีตำแหน่งหรือมีวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ปฏิบัติหน้าที่ นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัย ผู้ทรงคุณวุฒิและมีการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน หนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีข้อบังคับเกี่ยวกับการประชุมของสภามหาวิทยาลัยตาม มาตรา ๑๕ ให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ ว่าด้วย เรื่องนี้มาใช้บังคับไปพลางก่อน

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๕๗ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ

เทียบเท่าคณะหรือภาควิชาของมหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ

ให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองหรือผู้ช่วยของผู้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าผู้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่งจะพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๕๘ การนับวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา ให้นับวาระการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้เป็นวาระแรก

มาตรา ๕๙ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการและกรรมการในคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำสถาบัน และคณะกรรมการประจำสำนักของมหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำสถาบัน และคณะกรรมการประจำสำนักตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๐ ให้ผู้ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ประจำ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มีฐานะเป็นศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้

ให้ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ จนครบกำหนดเวลาที่ได้รับแต่งตั้ง

มาตรา ๖๑ ให้ผู้ได้รับประกาศนียบัตรชั้นสูงตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นผู้ได้รับประกาศนียบัตรบัณฑิตตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๒ ในระหว่างที่ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกา ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ระเบียบ และข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำพระราชกฤษฎีกา ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ระเบียบ และข้อบังคับซึ่งออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาใช้บังคับโดยอนุโลม

.....

.....

ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเลขาธิการอ่านสารบบ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“สารบบ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. .... ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ซึ่ง
คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๗
(สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมได้ลงมติรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาเมื่อ
คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร

ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๕ (สมัยประชุม
สามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๑ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบและให้เสนอต่อ
วุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญ

ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว สภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภา เมื่อวันที่ ๕
มกราคม ๒๕๔๑

วุฒิสภาได้รับร่างพระราชบัญญัตินี้เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๑

LIRT

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. ....

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยรามคำแหง

เหตุผล

โดยที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ มีขอบเขตในการให้การศึกษาและอำนาจหน้าที่อย่างจำกัด ไม่สอดคล้องกับการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยในปัจจุบันที่ได้เพิ่มขยายภารกิจในการตอบสนองความต้องการของสังคมมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ ตลอดจนการค้นคว้า การวิจัย และการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และภารกิจด้านอื่น ๆ สมควรปรับปรุงโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ และระบบบริหารงานของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เสียใหม่ เพื่อให้สามารถรองรับการขยายงานและการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยและมีความคล่องตัวในการดำเนินงานในด้านวิชาการและการบริหาร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

LIRT

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณวิชัย

นายวิชัย โสตุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 ผม วิชัย โสตุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงฉบับนี้
 ได้มีการนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร และเท่าที่ผมได้ติดตามการอภิปรายปรากฏว่า สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรได้ให้ความสนใจกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาก เพราะมีการอภิปราย
 กันในการประชุมเข้าใจว่า ไม่น้อยกว่า ๒ ครั้ง มีประเด็นซึ่งได้ถกเถียงกันเป็นอันมาก ซึ่ง
 อาจจะเป็นเพราะว่า ในสภาผู้แทนราษฎรนั้นมีผู้ซึ่งเคยศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้อยู่หลายท่าน
 ประเด็นที่ได้มีการอภิปรายส่วนหนึ่งก็คงจะเป็นเรื่องการพยายามที่จะแก้ไขกฎหมายเพื่อให้
 เกิดความสอดคล้องกับสภาพของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 นั้นเป็นมหาวิทยาลัยเปิด เพราะฉะนั้นจะยังไม่มีย่อหน้าในเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดชั่วโมง
 ที่จะต้องเข้าเรียน และไม่มีข้อจำกัดว่า การสรรหาผู้บริหารต่าง ๆ นั้นจะไม่ใช้วิธีเลือกตั้ง
 เพราะมหาวิทยาลัยรามคำแหงจะใช้วิธีเลือกตั้งมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติมาโดยตลอด
 แต่ที่ผมสงสัยก็คือว่า ในมาตรา ๒๓ ได้กำหนดวาระของอธิการบดีไว้ในวรรคสองว่า
 จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้ เรื่องการดำรงตำแหน่งของอธิการบดีมหาวิทยาลัย
 รามคำแหงก็เป็นข้อวิพากษ์วิจารณ์ข้อหนึ่ง ผมบังเอิญได้คู่ต่อเนืองไปถึงมาตรา ๕๗ ระบุว่า
 ให้ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งอธิการบดีอยู่นั้นสามารถดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ และมาตรา ๕๘
 ระบุว่า การนับวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดีให้นับวาระการดำรงตำแหน่งตาม
 พระราชบัญญัตินี้เป็นวาระแรก ก็เลยทำให้เกิดข้อสงสัยว่า เวลาที่ร่างกฎหมายขึ้นมาขึ้นไป
 คำนึงถึงใครเป็นพิเศษหรือเปล่า เพราะท่านอธิการบดี ซึ่งขออนุญาต เพราะท่านก็อยู่ในที่
 ประชุมนี้ด้วย ท่านอยู่มา ๒ วาระ แล้ว ท่านก็คงจะมีโอกาสดำรงตำแหน่งตามกฎหมาย
 ฉบับนี้ต่อไปอีก ๒ วาระ อย่างนั้นใช่หรือไม่ ซึ่งก็เป็นเพียงข้อสงสัยเท่านั้น เพราะผมไม่ได้มี
 อกติ ผมเชื่อมั่นว่า ท่านอธิการบดีท่านมีความรู้ความสามารถ ท่านได้รับการเลือกตั้งหรือ
 การสรรหาจากสภามหาวิทยาลัย ก็คงจะดำรงตำแหน่งและทำหน้าที่ไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 แต่เรื่องนี้มีข้อสงสัยว่า เกินไปอย่างนั้นหรือเปล่า ท่านอาจจะได้มีโอกาสทำงานอยู่ใน
 มหาวิทยาลัยนี้ต่อไปอีก ๒ วาระ คือ ๘ ปีหรือไม่ ก็ขอเรียนถามถึงตรงนี้ด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอธิการบดี

นายรังสรรค์ แสงสุข : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม รังสรรค์ แสงสุข สมาชิกวุฒิสภา โดยเนื้อแท้แล้วกระผมไม่อยากจะพูดถึงวาระนี้เลย เพราะกระผมมานั่งอยู่ตรงนี้ ไม่อยากจะให้ใครมาว่า ร่างกฎหมายให้ตัวเอง ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ประเด็นที่มีการอภิปรายกันในสภาล่างหรือสภาผู้แทนราษฎรดังที่กล่าวหาพิงกันมานั้น กระผมอยากจะเรียนตรงนี้ว่า คนที่อภิปรายบางท่านอ้างว่า รักมหาวิทยาลัยรามคำแหง อังคกายน้อย่างนี้ในหลายเรื่อง แต่หาได้เข้าใจเจตนารมณ์ที่แท้จริงของการตั้งมหาวิทยาลัยแห่งนี้ไม่ มหาวิทยาลัยรามคำแหงตั้งขึ้นปีพุทธศักราช ๒๕๑๔ ด้วยเจตนาที่จะไม่ให้คนไปเรียนต่างประเทศ ในหลักการและเหตุผลที่ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ ระบุว่า ไม่ให้คนไปเรียนต่างประเทศ สักคนก็ไม่ให้คนไปเรียนต่างประเทศ จึงให้มีชั้นเรียน แต่คนจะมาเรียนก็ได้ หรือไม่มาเรียนก็ได้ เรียกว่า เป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชา คนก็มากล่าวกันว่า เป็นมหาวิทยาลัยเปิด ผมขอกราบเรียนสภาแห่งนี้ว่า รามคำแหงไม่ใช่มหาวิทยาลัยเปิด มหาวิทยาลัยเกิดมีแห่งเดียว คือ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเปิด หมายถึง มหาวิทยาลัยที่ไม่มีชั้นเรียน แต่รามคำแหงนั้นใครจะมาเรียนก็ได้ ไม่มาเรียนก็ได้ นั่นประการหนึ่ง ต่อมาในปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ มีการจำกัดจำนวนชั้นในบางประการ ก็มีการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า ให้มหาวิทยาลัยสามารถคัดเลือกคนเข้ามาเรียนได้ เช่น ในการเรียนชั้นปริญญาโท หรือในการเรียนในบางลักษณะวิชา กระผมกราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับว่า เป็นความเจริญก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย ท่านจะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นจะต้องเจริญขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่ไปติดขงเก่าอยู่ที่ปีพุทธศักราช ๒๕๑๔ มาปีนี้มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีสอนชั้นปริญญาโท ๒๓ สาขาวิชา ชั้นปริญญาโทมีทั้งในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด เฉพาะในต่างจังหวัดมีนักศึกษาปริญญาโทถึง ๒,๐๐๐ คน ในขณะที่ขยายโอกาสทางการศึกษาออกไปอีกมากมาย ในมาตรา ๗ ก็ระบุไว้เป็นหลักการเดิม ต่อมาที่เขาก็บอกกันว่า มีการขอแปรญัตติแล้วกรรมการเสียงข้างมากก็แปรญัตติไว้ว่า ให้สภามหาวิทยาลัยสามารถออกข้อบังคับกำหนดเวลาเรียนและการเข้าชั้นเรียนในบางลักษณะวิชาได้ คนไปพยายามแปลให้กลายเป็นว่า จะไปเป็นมหาวิทยาลัยเปิด จะเป็น

มหาวิทยาลัยที่ออกไปนอกระบบแล้วไม่เข้ามาอยู่ในระบบเก่า ใครจะเข้ามาเรียนต่าง ๆ ไม่ได้ อีกแล้ว ซึ่งไม่ใช่ลักษณะเช่นนี้ เช่น ในการให้บริการวิชาการชุมชน เราจะต้องกำหนดว่า คนที่จะเข้ามาเรียนได้ประกาศนียบัตรจากเรา อาจจะให้เรียน ๘๐ ชั่วโมง ๔๐ ชั่วโมง อย่างนี้ก็ได้ หรือในการเรียนชั้นปริญญาโท จำเป็นจะต้องมีชั้นเรียน จำเป็นจะต้องบังคับเวลา ในบางประการ หรือในลักษณะวิชาที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เช่น วิทยาศาสตร์ ก็บังคับให้เข้าห้องแล็บ (Lab) ไปบังคับให้เข้าห้องแล็บในชั้นภาษาอังกฤษ ในชั้นลักษณะที่สูง ๆ ขึ้นไป หรือในคณะวิศวกรรมศาสตร์ทุกวันนี้ จะต้องตรวจสอบเวลาเรียน จะต้องเข้าห้องเรียน ห้องแล็บ ดังนี้ เป็นต้น เพื่อที่จะให้กฎหมายนี้รองรับความเป็นจริง คณะกรรมการจึงขอแก้ แต่ท่านประธานฯ ที่เคารพ เมื่อผ่านสภาล่างแล้ว สภาล่างไม่เห็นชอบด้วยในหลักการนี้ กระผมตอบตรงนี้ได้ว่า กระผมไม่คิดใจ กระผมอยากจะได้เรียนสภาแห่งนี้ด้วยความเคารพว่า ผ่านกฎหมายนี้ไปตามปกติโดยที่กระผมไม่มีข้อขัดข้องใดๆเลย กระผมเห็นห้องด้วยกับที่ สภาล่างแปรญัตติ และผ่านมา ส่วนเรื่องวาระนั้น กระผมต้องเรียนท่านวิชัย ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติที่กล่าวถึงกระผมเมื่อสักครู่ที่ว่า ในร่างพระราชบัญญัติที่ระบุไว้ ให้มีการดำรงตำแหน่งอธิการบดี ๒ วาระติดต่อกัน จะดำรงตำแหน่งติดต่อกัน ๓ วาระไม่ได้มัน ตามพระราชบัญญัติเดิมไม่มีการกำหนดไว้ว่า จะดำรงตำแหน่งกี่วาระ ตามพระราชบัญญัติเดิมระบุไว้ว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดำรงตำแหน่งวาระละ ๒ ปี จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เป็นอีกก็ได้ ว่าไว้เท่านั้น นั่นหมายความว่า ไม่ได้จำกัดวาระ จะเป็นกี่วาระก็ได้ พอมาเป็นกฎหมายฉบับนี้ โดยวิธีการของการร่างกฎหมาย การตรากฎหมาย กระผมได้สอบถามไป มหาวิทยาลัยไม่ได้คิดใจเลยว่า จะให้ใครเป็นอีกกี่วาระ เพราะในการตรากฎหมายนั้น เราตราเพื่อมหาวิทยาลัย ไม่ได้ตราเพื่อบุคคล กระผมมองหลักการตรงนั้น ที่อภิปรายกันในสภาล่าง กระผมไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปชี้แจง กระผมไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปพูดได้ ถ้าเข้าพูดได้ กระผมจะบอกผู้ที่อภิปรายทั้งหลายในสภาว่า กรุณาอภิปรายในหลักการของกฎหมาย อย่าอภิปรายว่า ให้ใครเป็นอธิการ หรือไม่ให้เป็น อย่าไปอภิปรายตัวบุคคล เป็นอันใช้ได้ ดังนั้นในร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฉบับใหม่นี้ ที่ระบุไว้ การเป็นอธิการบดีนั้น ให้เป็นนับหนึ่งตามพระราชบัญญัติใหม่ จึงเป็นเรื่องนิติวิธี เป็นเรื่องกลวิธีของกฎหมาย เพราะแต่เดิมมันไม่ได้จำกัดวาระเขาไว้ มาบัดนี้กฎหมายจำกัดวาระเขา เมื่อจำกัด

วาระเขา ก็จะต้องชี้ว่า ใครมาเป็นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องมาเริ่มนับหนึ่ง ตรงนี้ครับ ดังนั้น ตรงนี้เป็นเรื่องที่น่าจะเข้าใจกันเป็นอันดีได้ ท่านประธานฯ ครับ กระผมกราบเรียนว่า การทำงานในมหาวิทยาลัยนั้น กระผมอยู่มหาวิทยาลัยแห่งนี้มาตั้งแต่เปิด กระผมพอใจ และคิดว่า ครูบาอาจารย์ ลูกศิษย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง คนที่พูดว่า รักรามคำแหงจริง ๆ และผ่านรามคำแหงมาจริง ๆ นั้น น่าจะพอใจพระราชบัญญัติฉบับนี้ เรากำลังคอยพระราชบัญญัติ นี้ออกใช้ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปราย ก็เป็นอันว่า ปิดอภิปราย ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย

(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี คณะกรรมการธิการ ท่านรัฐมนตรีครับ

นาวาโท เดชา สุขารมณ (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ขอความ
กรุณาส่งกรรมการธิการสามัญ

ประธานวุฒิสภา : คณะรัฐมนตรีเสนอให้ส่งคณะกรรมการธิการสามัญ
ประจำสภาชุดการศึกษาและวัฒนธรรม มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี กำหนดการแปรญัตติ ๑ วัน ไซ้ไหมครับ

นาวาโท เดชา สุขารมณ (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ครับผม

ประธานวุฒิสภา : ๑ วัน มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี ท่านสมาชิกฯ ครับ วัเนื่อเวลาพอสมควรแล้ว
ขอขอบคุณ ขอปิดประชุมครับ

ผู้ช่วยงานการประชุม

ศุวิมก มหาจำปา	ปวีณ์พร มีสมเพิ่ม
ศุชาดา ภมระภา	ศิริลักษณ์ แซ่ตั้ง
ศักดิ์วลัย รัตนบุรี	ดวงทิพย์ หามะลิ
รุจิรา เนตรบุตร	ละไม สุวรรณพิทักษ์
สมบูรณ์ ขำกระแสร์	สรยุทธ ปลื้มถนอม
ทิพวรรณ สายลิขิต	ศุภลักษณ์ โอภาสพินิจ
สร้อยญา ศตะภัก	สิริวรรณ โชติพันธุ์
วิมล แจ็งอัคระ	มยุรี แก่นสาร
อรสา เขียมเจริญ	

คณะกรรมการตรวจสอบงานการประชุมและพิจารณาเปิดเผยแพร่งานการประชุมลับ

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	พลเอก วิจิต นุชนะวัฒน์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายไพศมภ์ พัฒนกุล รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายศิริ เกวลินสุตยคี รองประธาน คนที่สอง	
๔.	พลอากาศเอก จรรยา สุนทรทรัพย์	
๕.	นายจำนงค์ ทองประเสริฐ	
๖.	นายชัยเขต สุนทรพิพิธ	
๗.	พลเรือเอก ทวีศักดิ์ ศรีประยูร	
๘.	พลเรือเอก บัณฑิตย์ ชูณหะวัณ	
๙.	พลเอก นฤฤทธิ์ ทรพรทมนนท์	
๑๐.	นายประยอม ทองทอง	
๑๑.	นายขงยุทธ เลอถก	
๑๒.	นายสมหมาย สุรกุล	
๑๓.	นายสิงห์ไค ช่างตระกูล	
๑๔.	นางสุกัญญา ชลศักดิ์	
๑๕.	นางสาวสุคนธ์ กาญจนาลัย	
๑๖.	พลเรือเอก สุวัจชัย เกษมสุข	
๑๗.	นายพินิต ธาระศิริ เลขานุการคณะกรรมการ	

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๕ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐

สภาর্বรองในคราวประชุม
ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖